NUMMER 20 2E JAARGANG DECEMBER 1982 LOSSE NUMMERS FL 1,50 BF 75

VINYL

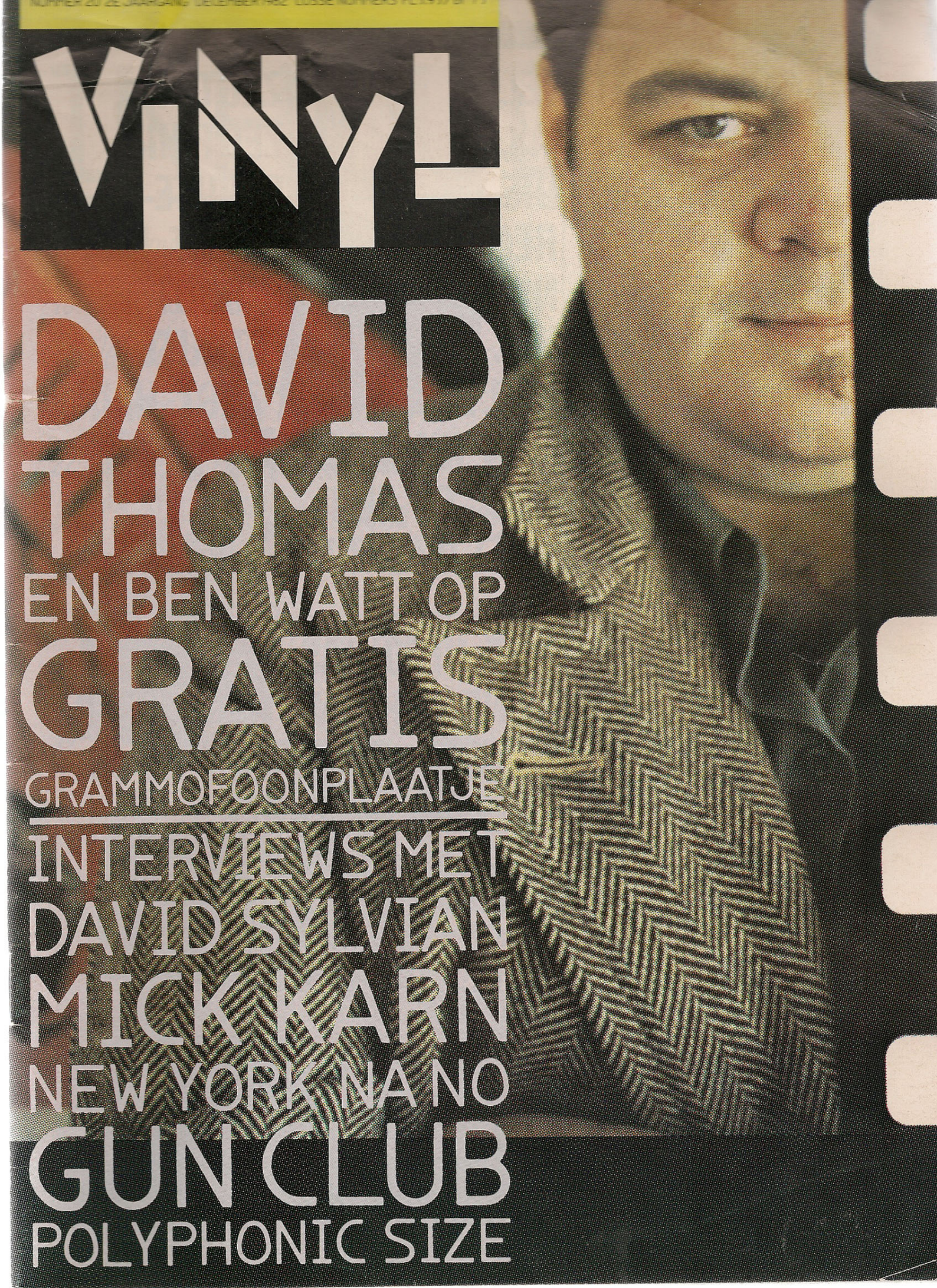

DAVID THOMAS

EN BEN WATT OP

GRATIS

GRAMMOFOONPLAATJE

INTERVIEWS MET

DAVID SYLVIAN

MICK KARN

NEW YORK NA NO

GUN CLUB

POLYPHONIC SIZE

WANT JE WEET WEL, ZEGT HIJ. DAT SINT NICOLAAS, ZEGT HIJ, VAN DIE STOUTE KIND' REN , ZEGT HIJ, HEEL NIET HOUDT , ZEGT HIJ. STOUTE KIND' REN, ZEGT HIJ, KRIJ GEN KNORREN, ZEGT HIJ, OF EEN ZAKJE, ZEGT HIJ, MET WAT ZOUT ZEGT HIJ.

SINT NICOLAAS, SINT NICOLAAS, BRENG ONS VANAVOND EEHEEN BEZOEK EN STROOI DAN WAT LEHEKKERS IN D'EEN OF D'ANDERE HOEK. KOEKOEK.

THE SOUND
'All Fall Down'
- *'All Fall Down'*
Hoewel nog altijd zwaar onderschat, blijven deze boys stevig aan de weg timmeren. Eéns zal het lukken, wellicht dat het zelfs met deze uitstekende nieuwe gaat gebeuren. Luister naar: 'Monument' en de titelsong 'All fall down'. Een kanjer!

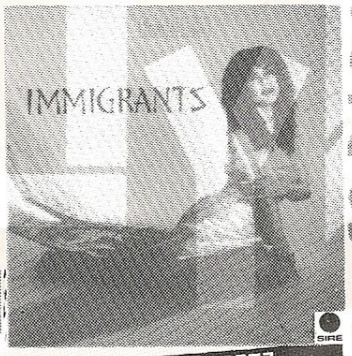

SANDII & THE SUNSETZ
'Imigrants'
Nouvelle Vague uit het land van de rijzende Sunsetz. De eerste LP van Sandii op nieuwe Yen-label van Hosono Takahashi uit het Yellow Magic Orchestra, Sandii wordt o.a. bijgestaan door David Sylvian uit Japan(?) Luister even naar 'Open Sesame' weergaloos!

STEPHEN EMMER
'Vogue Estate'
Opzienbarend debuut middels 'n speciaal geprijsde mini-LP, waarop wordt meegespeeld door o.a. Billy McKenzie (associates) en Martha Ledley (ex-Martha & the Muffins) Aanrader: 'Change for Tragedy': terug naar klassiek

WEA heeft meer dan 150 top-elpees in prijs verlaagd. Rond de 15 piek kosten ze nu. En je herkent ze aan deze sticker:

ORIGINAL ALBUM SPECIAL PRICE

Da's dè gelegenheid om die éne grijsgedraaide elpee van Nico te vervangen voor 'n prikje. Of om nu eindelijk die ongekuisde versie van de Mc5-elpee spotgoedkoop in je bezit te krijgen. Let dus op de sticker!

INHOUD

4 Loskomen Van Japan **David Sylvian**
10 Loskomen Van Japan **Mick Karn**
14 New York Na No
20 Texaans Morbide **The Gun Club**
22 Song-Smid **Ben Watt** Flexidisc
24 Weldoorvoed Fenomeen **David Thomas** Flexidisc
30 Gespot
32 Electronica Voor Popsongs **Polyphonic Size**
37 Lijst 20
38 Vinale

Op de cover: een weldoorvoede David Thomas, op de flexidisc te horen met West Side Story. Fotografie: Laboratori! Kooos.

David Sylvian en Mick Karn komen los van Japan in interviews met Dick Rijken. Fotografie: John Groot.

Vinyl is een muziektijdschrift dat maandelijks verschijnt. De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten. Vinyl is een uitgave van de Stichting Vinyl. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden vermenigvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. ***Adres*** Prinseneiland 50-52, 1013 LR Amsterdam. Postbus 14520, 1001 LA Amsterdam. Tel. 020-249226 (administratie/advertenties), 020-227119 (redactie). ***Een abonnement*** (12 nummers) gaat in met het volgende nummer en kan worden verkregen door de antwoordcoupon op te sturen, of door een bedrag van ƒ 41,– (Bfr. 780) over te maken op postgiro 4306590, of Rabobankrekening 393686620. Abonnementen worden automatisch verlengd, tenzij één maand voor het verstrijken van de abonnementsperiode schriftelijk wordt opgezegd. ***Foreign subscriptions*** U.K. £ 14 / U. S. $ 30 / Germany 65 DM / France FF 175. ***Backissues*** U. K. £ 1.40 / U.S. $ 3,- / BRD D.M. 6.50 / France FF 17,50. Please pay on our Dutch bank account. Rabobank nr. 39.36.86.620 or send a cheque to Vinyl P.O. box 14520, 1001 LA Amsterdam, The Netherlands. Muzikanten die in aanmerking willen komen voor de ***flexidisc*** kunnen hun materiaal opsturen naar de postbus. ***Dagelijks bestuur*** Arjen Schrama. ***Hoofdredactie*** Gerard J. Wallhof. ***Redactie*** Joost Niemöller, Harold Schellinckx, Oscar Smit. ***Eindredactie*** Bram Dadel, Joost Otten. ***Vormgeving*** Max Kisman, Ronald Timmermans. ***Fotografie*** Dré van de Boogaard, Peter Gramberg, Fran van der Hoeven, Vincent Kruijt, Laboratori! Kooos, Roy Tee. ***Medewerkers*** Erwin Blom, Ann Bouwma, Pascal Bussy, Fons Dellen, Brian Dommisse, Marianne Ebertowski, Moze Jacobs, Jan Landuydt, Martijn Padding, Dick Rijken, Wim van Sinderen, Tony van der Veen, Sigrid Wissing. ***Administratie*** Rita Jamin, Inge Rieval, Hans Schot. ***Advertenties*** Rudolf Kerbosch, tel. 020-249226. ***Druk/zetwerk*** SSP, Amsterdam. ***Distributie*** Betapress BV.

De redactie van Vinyl heeft na een periode van overleg een voorlopig definitieve (!) vorm gekregen. Om een democratische opzet te garanderen berust de verantwoordelijkheid voor het te volgen beleid en de opzet en invulling van elk nummer bij de vierkoppige redactie. Om de continuïteit van de produktie te garanderen is echter instelling van een eind- en hoofdredactie noodzakelijk.

De hoofdredacteur zorgt in deze opzet voor planning en uitvoering van de produktie van de inhoud van Vinyl. Deze coördinerende taak maakt het hem mogelijk in de dagelijkse praktijk ad hoc beslissingen te nemen als raadpleging van de redactie niet mogelijk blijkt. De eindredactie draagt zorg voor het produktklaar maken van het geschreven materiaal voor het ter perse gaan van een nummer. Ann Bouwma heeft haar werkzaamheden als eindredactrice beëindigd. Als schrijfster zal zij echter nadrukkelijk aan Vinyl verbonden blijven. Vinyl is haar veel dank verschuldigd voor de bergen werk die zij in het verleden heeft verzet voor het blad.

Zo hoopt de redactie in te kunnen staan voor de handhaving van de kwaliteit van Vinyl en het blijvend innemen van een voorhoedepositie.

De redactie

LOSKOMEN VAN JAPAN

tekst: Dick Rijken fotografie: John Groot

David Sylvian blijkt behalve over prachtogen ook over een filosoferende persoonlijkheid te beschikken. Zijn groep Japan groeide van rauwe rock via disco naar ware klankpoëzie, terwijl de glamour bleef. Ondanks die groei gaat Japan binnenkort (voorlopig?) stoppen. Mooie David begon alvast met tekenen en schilderen. Hij wil loskomen van Japan.

WIE HOOR IK ZEGGEN DAT HET UITERLIJK NIET BELANGRIJK is? Dat was in elk geval niet de mening van de vele meisjes tegen wie David Sylvain en Mick Karn beschermd moesten worden bij het verlaten van Paradiso enkele jaren geleden. Intussen konden de overige Japan-leden, in alle rust door de zaal wandelend, het hele gebeuren cynisch glimlachend bezien.

De vaste kern van Japan bestaat uit: Steve Jansen: drums, Richard Barbier: toetsen, David Sylvain: zang, gitaar, toetsen, compositie en Mick Karn: bas. Hun haarkleur: roodbruin, zwart, blond en bont.

Wat is het spel dat deze heren spelen? De wegen van de Engelse groep zijn niet altijd even doorgrondelijke geweest. Het muzikale aanbod op hun vijf elpees en ander plaatmateriaal verloopt van rauwe rockmuziek via disco tot gevoelige, gestileerde klankpoëzie. De derde elpee, Quiet Life, was een sfeervolle inleiding tot het laatste en met die plaat wist Japan dan ook de interesse te wekken van serieuze luisteraars die bereid waren door de uiterlijke kenmerken heen te zien.

Bij aandachtige kennismaking blijkt de schoonheid dieper te gaan dan de zorgvuldig gepoederde huid en wordt de vergelijking met een groep als Roxy Music volslagen belachelijk. De doorbraak komt met de vijfde elpee, Tin Drum. De plaat biedt een dusdanige synthese van muzikaal vakmanschap en intense atmosfeer dat het predikaat 'indrukwekkend' hier zeker niet misplaatst is.

Japan is als een munt. Enerzijds is er het blinkende metaal met een mooie kop erop en anderzijds is er de symbolische waarde, die meer is dan die van het oorspronkelijke materiaal. Glamour en artistieke pretentie vloeien samen. Aangezien het eerste voor zichzelf spreekt, besloot ik, toen de groep onlangs in Nederland was voor een eenmalig concert, met David Sylvian over het laatste een gesprek aan te knopen.

Waarom worden op Tin Drum chinese invloeden toegepast?

'Ik hou ervan om naar bronnen te gaan en de dingen die ik daar hoor in een richting te sturen waar de makers nooit aan gedacht hebben. Ik luisterde altijd al veel naar Chinese en Japanse muziek. Tijdens een repetitie met de band begon Steve een bepaald ritme te drummen, waar ik een Chinese melodie overheen speelde. Daar is toen het nummer Canton uitgekomen waar we zeer tevreden over waren. Voordien hadden we nooit gedacht dat die invloeden zo openlijke naar buiten zouden komen. Daarna heb ik meer materiaal in die stijl geschreven'. ➤

De indruk die ik krijg van de teksten, waarin Chinese thema's zijn verwerkt, is dat je de situatie, waarin iets zich afspeelt, vrij vaag laat (wat ook veroorzaakt wordt door de blik op het oosten die veel westerlingen vreemd is) en dat je dan daarin jezelf heel duidelijk naar voren laat komen. Doe je dit bewust?

Al mijn teksten gaan eigenlijk alleen maar over mezelf. Ik zet mezelf ergens neer en kijk dan wat er gebeurt. Er ontstaat zo een frame, waarbinnen iets zich afspeelt. Ik denk zelden echt na over mijn teksten. Bij het componeren werk ik altijd vanuit een titel. Dat klinkt misschien afstandelijk, maar vanuit dat beginpunt – wat voor mij vaak sterk verbonden is met een bepaalde atmosfeer – ontstaat er dan een melodie of accoordenstructuur met losse regels tekst. Naarmate het me langer bezighoudt, wordt er meer toegevoegd. Nieuwe regels, andere melodieën. Als we dan de studio ingaan, volgt de verdere invulling van de nog open tekstregels vanzelf uit de al bestaande regels en muziek'.

'Ik heb veel over China gelezen en op het moment dat er teksten moesten komen, waren ze in feite al in mijn achterhoofd aanwezig. Ze konden zonder problemen gebruikt worden'.

'Het hele werkproces vanuit een titel naar de uiteindelijke vormgeving ervan staat totaal ten dienste van twee dingen: het creëren van een atmosfeer en het bijna 'definiëren' van een emotie. Die atmosfeer ontstaat uit emoties en kan vervolgens bij de luisteraar weer op dat vlak doorwerken. Op dat moment zijn er ook vele interpretaties mogelijk; verschillende emoties kunnen door dezelfde atmosfeer opgewekt worden'.

'Je kunt de luisteraar onmogelijk iets overbrengen wat bij hem of haar niet al geheel of latent aanwezig is. Mensen relateren alles wat ze ondergaan aan zichzelf. Dat maakt het persoonlijk. Ik verklaar teksten daarom ook bijna nooit.'

Nuchter bekeken komen veel situaties die je schetst somber over. Toch verwerk je nooit een oordeel in je tekst.

'Ik probeer zoveel mogelijk afstand te nemen, te observeren. Veel kunst komt uit emotioneel intense situaties. Je wordt dan gedwongen nieuwe uitwegen te vinden en je bewust te worden van je gevoelens. Op zo'n dieptepunt kan schrijven je eruit helpen. Ghosts (van Tin Drum, DR) is hier een goed voorbeeld van. Dat nummer gaat helemaal over mezelf. In tegenstelling tot wat veel mensen, blijkens hun reactie, denken, vind ik het een optimistische song. Het nummer is ontstaan uit zo'n situatie en maakte die situatie creatief en daardoor juist optimistisch'.

'Ik hou van mijn depressies, vooral door de gevolgen ervan. Het is interessant om te zien hoe zo'n proces verloopt vanaf het moment dat ik het aan zie komen tot op het moment dat ik er weer uit ben. Dat probeer ik te observeren. Je leert op den duur alleen dát je eruit komt, maar niet hóe. Je gebruikt namelijk nooit dezelfde oplossing twee keer'.

'Op emotioneel gebied ben ik altijd chaotisch. De samenhang ontstaat door het creatieve proces, maar na enige tijd valt het geheel dan toch weer uit elkaar. Op dat moment moet er weer opnieuw begonnen worden. Zo blijft ook die drang naar creativiteit telkens terug keren. Hoe gevoeliger je bent voor dit proces, hoe meer overzicht je kunt krijgen'.

Vind je jezelf melancholiek?

'Ehm. . . volgens mij niet echt. Ik houd ervan om alleen te zijn, in gezelschap van mezelf. Dat gevoel, hm ja, dat kun je melancholiek noemen'.

Als we even 'Adolescent Sex' en 'Obscure Alternatives' (de eerste twee elpees) buiten beschouwing laten door hun niet meer representatieve karakter, hoe sta je dan nu, na het maken van Tin Drum, tegenover de Japan-platen?

'Ik voel nog veel bij het materiaal van Quiet Life. Het is een zeer emotionele plaat en het was voor ons de makkelijkste om te maken. Iedereen voelde aan wat er gebeuren moest en alles viel probleemloos samen tot een eenduidig geheel. Het is nog steeds een 'personal statement', waar ik veel waarde aan hecht. Polaroids was, daarentegen, moeilijk om te maken. We gingen te vroeg de studio in en waren nog niet helemaal los van het materiaal van Quiet Life. Er was veel onderlinge wrijving en ik heb op bepaalde momenten mijn mening geforceerd. Dat had nooit mogen gebeuren. Tin Drum was ook moeilijk, maar dat lag meer op muzikaal vlak. We zijn er daar in geslaagd met nieuwe invloeden te experimenteren zonder dat dat ten koste ging van de gevoeligheid'.

Riuichi Sakamoto (uit de Japanse formatie Yellow Magic Orchestra) heeft meegewerkt op Tin Drum. Waar bestond zijn invloed uit?

'Ik werkte veel met allerlei Chinese en Japanse traditionele muziek en die invloeden heeft hij natuurlijk ook ondergaan. Het is dan moeilijk om te beoordelen wat bij wie vandaan komt. Wel kun je stellen dat zijn sound belangrijk is gebleken'.

Ga je in de toekomst nog meer met hem samenwerken?

'Dat weet ik niet. We zullen in ieder geval na deze tour voor onbepaalde tijd niet meer met Japan verder gaan. Het alleen werken en/of met anderen lijkt op het ogenblik meer inspirerend. Japan is te makkelijk. De spanning is weg'.

'Ik leidde Japan altijd, maar belemmerde daarmee de anderen in hun creativiteit. Nu heeft iedereen genoeg zelfvertrouwen om alleen verder te kunnen. Dit sluit onderlinge samenwerking niet uit, maar het maakt ruimte voor nieuwe mogelijkheden. Ik zal waarschijnlijk met Steve blijven samenwerken. Ik vind ritme zeer belangrijk. Hij voelt bovendien altijd haarzuiver aan wat ik bedoel en kan daar zijn eigen visie aan toevoegen'.

'Dat is het grote voordeel van samenwerking. Een emotie wordt door verschillende mensen op verschillende manieren beleefd en geuit. Daardoor krijgt het geheel meer diepgang en ontstaat er geen tunnelvisie. In dat opzicht is de persoonlijkheid van iemand bij samenwerking van vitaal belang. Het lijkt me erg inspirerend om samen bij niets te beginnen en van daaruit te kijken hoe alles zich ontwikkelt. . .

'Ik moet helemaal los komen van Japan, van mijn werkmethodes, van alles. . . Onlangs ben ik gaan schilderen en tekenen en dat bevalt me zeer goed. Ik voel daar dezelfde positieve uitdaging bij die ik had toen ik songs begon te schrijven. Iets zegt me dat ik wat kan bereiken op dat gebied. Ook ben ik daardoor op een andere manier tegen mijn muziek aan gaan kijken. Ruimer. Het zit in mijn hoofd, maar ik moet er nog naar toe werken'.

'Het is erg belangrijk om telkens los te komen van een bepaalde stijl. Vaste patronen werken belemmerend. Ik wil pas iets doen als ik er in mezelf onzeker over ben. Dan is er spanning, stimulatie. Het ontstaan van een bepaalde stijl en het daar weer van loskomen is een telkens terugkerend proces'.

Achter zijn prachtogen blijkt een zelfbewuste, integer ogende persoonlijkheid schuil te gaan. Iemand die zijn intellectuele gevoeligheid weet te gebruiken als instrument om helderheid te brengen in zijn emoties. Zijn verschijning is charmant en rustgevend, zijn blik regelmatig afwezig. Er is meer dan wat gezien kan worden.

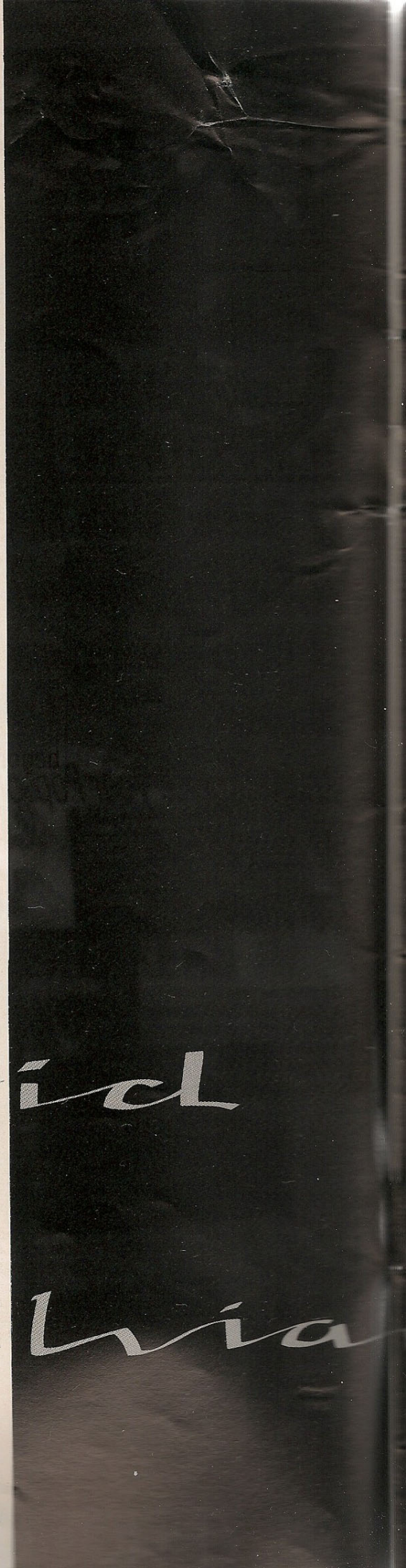

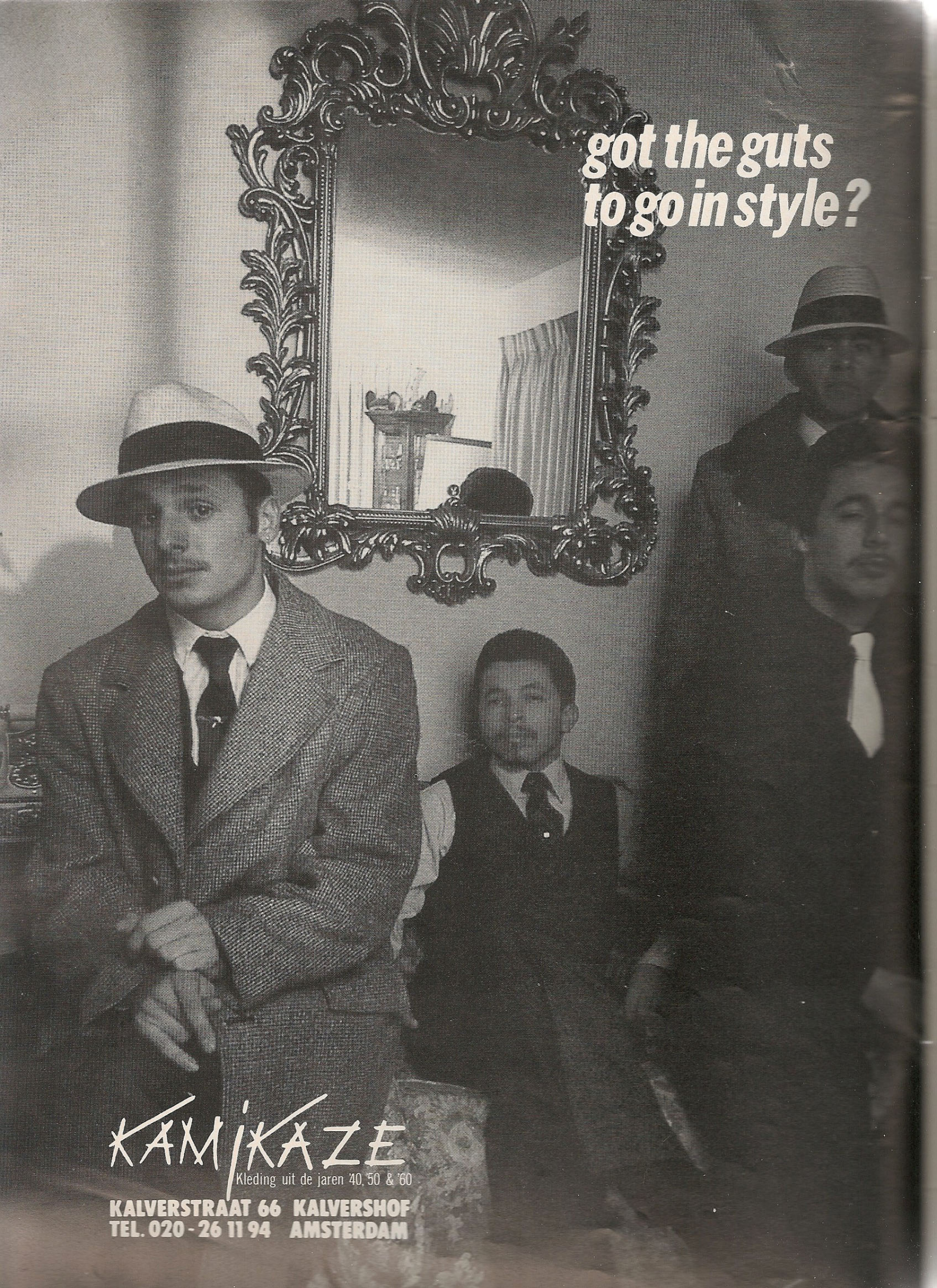
got the guts
to go in style?
KAMIKAZE
Kleding uit de jaren '40, '50 & '60
KALVERSTRAAT 66 KALVERSHOF
TEL. 020 - 26 11 94 AMSTERDAM

mákkelijk was het niet om hier naar toe te komen (windkracht 9 en 31 dronken liverpool-fans), maar wél de moeite waard.!

GET RECORDS
UTRECHTSESTR.105 AMSTERDAM
TELEFOON (020) 22 34 41

GRACE JONES: *A One Man Show*

A CONTEMPORARY MUSICAL ENTERTAINMENT ON STEREO VIDEO*

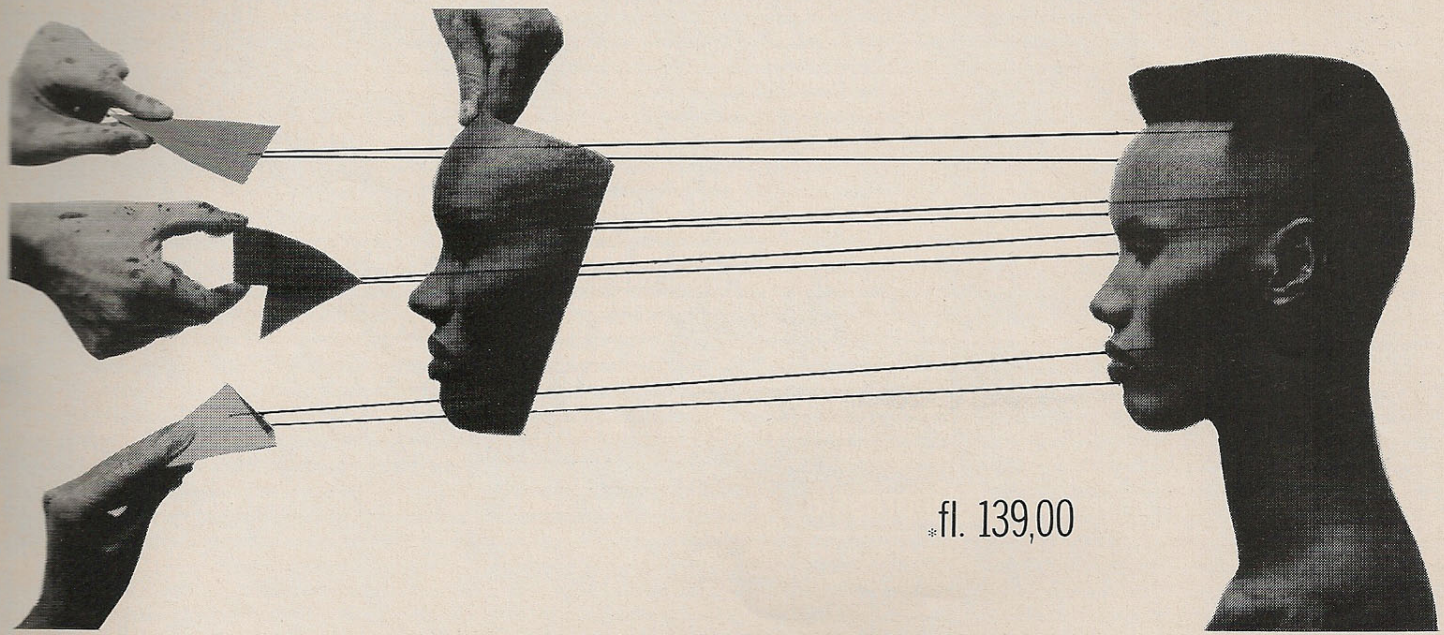

*fl. 139,00

EXCLUSIVE DISTRIBUTION FOR BENELUX: BOUDISQUE (BENELUX)
HARINGPAKKERSSTEEG 10-18 / 1012 LR AMSTERDAM THE NETHERLANDS / PHONES 020-260311*

LOSKOMEN

Zwart haar, een blonde lok, een rode staart aan de achterkant, een blinkend knopje door zijn neusvleugel en een ring met een miniatuurkasteel erop lijken een bont masker te vormen waar achter Mick Karn, de bassist van Japan zich verbergt. Het gemak waarmee Japans tweede mooie jongen zich echter bloot geeft, doet een zekere sympathie voor hem ontstaan. Evenals David Sylvian barst Karn van de plannen nu de band van de rijzende zon ophoudt te bestaan.

BEELDHOUWEN EN VIDEO, MAAR toch ook muziek, veel muziek zullen de nabije toekomst van Karn bepalen. Een eerste resultaat zal de binnenkort te verschijnen solo-elpee zijn. En of ook hierop de schoonheid van de depressie zal weerklinken?

Er is een grote wisselwerking tussen 'Japan' en Japan. Wat gebeurt er nu allemaal precies?

'Het begon lang geleden toen we met de band voor het eerst in Japan waren. Wij waren fans van Yellow Magic Orchestra en bij een persconferentie nam Riuichi Sakamoto (van YMO) contact met ons op. Het bleek dat hij zeer enthousiast was over onze muziek. Deze ontmoeting vormde onze entree in de 'familie' van de Japanse muziekscene: YMO, Akiko Yano (zangeres), Masami Tsuchiya (gitarist van Ippu Do, een Japanse band) en anderen. We hebben toen een soort deal gemaakt. Zij zouden ons helpen om in Japan een meer volwassen publiek te krijgen en wij zouden hun muziek in Europa gaan promoten. Dat heeft tot nu toe goed gewerkt. In Japan zijn er bij onze concerten gelukkig niet meer zoveel teenagers en Masami is nu met ons mee op tournee, zodat men hier kan kennismaken met zijn manier van musiceren. Verder is er ook bij plaatopnames veel samenwerking. Riuichi heeft met ons meegespeeld op Tin Drum en Steve (Jansen, de drummer van Japan, red.) en ik spelen mee op de elpees van Masami en Akiko'.

Wat is nu typisch Japans in de hedendaagse muziek?

'Ik geloof dat dat de zogenaamde technopopsound is. De manier waarop synthesizers en drums gebruikt worden. De invloed daarvan bracht binnen de band bij het maken van Tin Drum verdeeldheid teweeg. Steve en David waren zeer beïnvloed door de technosound, terwijl Richard (Barbieri, de toetsenman van Japan, red.) en ik er juist heel erg moe van werden. Wij waren meer geboeid door acoustische instrumenten en een natuurlijk geluid, zoals we dat hoorden in bijvoorbeeld Chinese traditionele muziek. Dit had tot gevolg dat Richard probeerde zijn synthesizers een zo natuurlijk mogelijk klankkarakter te geven, in plaats van de overbekende electronische geluiden. Dat verschil van mening binnen de band resulteerde in Tin Drum'.

Solo

Ga je in de toekomst nog meer met Richard samenwerken?

'Ik heb een solo-elpee gemaakt en hij is de enige andere muzikant die erop meespeelt. Hij programmeerde de synthesizers. Het was de eerste keer dat ik alleen met hem werkte en ik denk dat het in de toekomst nog wel vaker zal gebeuren. Op de plaat zijn veel acoustische instrumenten te horen, zoals fluit, klarinet en fagot. Dat is ook een reactie op de reeds eerder genoemde Japanse muziekscene. Daar weet je van tevoren dat de volgende toon 'in tune' zal zijn en de volgende beat 'in time'. Het is veel te voorspelbaar. 'I love things that are out of tune and out of time'. Ik houd ervan om niet te weten wat er komen gaat.

Mijn manier van werken is zeer spontaan. Als je iets hebt gespeeld zonder dat er van tevoren iets vaststond, dan ga je terugluisteren naar hetgeen je hebt gedaan. Bij mijn solo-elpee heb ik alles direct gemixed nadat het was opgenomen. Als het geheel dan klaar is, blijf je luisteren om te horen waar de fouten zitten en of anderen ze er ook uit zullen halen. Dan blijft het interessant. Dit is de enige solo-elpee die ik wil uitbrengen. De plaat is meer bedoeld als introductie van mijn eigen label. In de toekomst wil ik gaan samenwerken met mensen die geen platenmaatschappij kunnen vinden voor hun materiaal. Ik heb al diverse aanbiedingen gehad waaronder een demo van Daniëlle Dax van Lemon Kittens (zie Vinyl nr. 12). Ze werkt op dezelfde manier als ik. Zeer spontaan, er staat niets van tevoren vast. Er zullen, hopelijk, allerlei min of meer obscure dingen op het label gaan verschijnen'.

Depressie

Je doet ook aan beeldhouwen. Hoe is je houding ten opzichte van allerlei verschillende kunstvormen?

'Ik vind muziek het aangenaamst. Als je met anderen samenspeelt, dan is er een soort telepatische band onderling. Ook is het belangrijk dat je niet alleen bent: je hebt altijd feedback, commentaar nodig.

Bij Japan was het vaak zo dat er werd gemusiceerd vanuit een depressieve stemming. We probeerden dan bewust de muziek opgewekter te laten klinken, om er toch nog een element van hoop aan toe te voegen. Creativiteit is voor een deel het vermogen schoonheid te suggereren in iets negatiefs. Dat wegkomen uit zo'n negatieve situatie of stemming is makkelijker als er meerdere mensen bij zijn betrokken, zoals bij muziek het geval is. Beeldhouwen is veel individueler. Als je een maand lang telkens alleen zit 'opgesloten', dan is het moeilijk om uit een negatieve stemming te komen. Dat is de voornaamste reden waarom muziek mij meer aanspreekt.

Enige tijd geleden heb ik geëxperimenteerd met het schrijven van muziek bij een beeldhouwwerk. Daarna heb ik een video gemaakt rond dit beeldhouwwerk met deze muziek. Ik vind het altijd moeilijk om te verklaren wat de betekenis is van mijn kunstwerken. De video geeft dit probleem weer en laat de interpretatie aan de kijker c.q. luisteraar over. Het geheel zal, denk ik, begin volgend jaar in Engeland en Europa worden uitgebracht'.

Environmental

Waar word je als kunstenaar door beïnvloed?

'Dat is moeilijk te zeggen. Ik ga zelden naar kunstgallerieën om te zien waar anderen mee bezig zijn. Met muziek is vrijwel hetzelfde het geval. Ik luister veel naar klassieke en etnische muziek. Ik vind het moeilijk om een plaat op te zetten en vervolgens geconcentreerd te gaan zitten luisteren. Ik moet iets doen terwijl er muziek op de achtergrond is. Klassiek is daar het meest geschikt voor. Het leidt niet af. Rock muziek is te lichamelijk en als er bij muziek wordt gezongen, dan moet je er ook naar luisteren. Ik ervaar liever een bepaald gevoel dan dat ik een concreet gegeven uit een tekst opneem. 'Music is an environmental thing'.

Met Japan was het altijd heel erg moeilijk om deze 'environmental music' te maken, omdat iedereen aan bod moest komen. Ik denk dat dit in de toekomst anders zal zijn, omdat we individueel gaan werken. Richard heeft plannen in die richting en wil een solo-album maken volgend jaar. Ook mijn plaat is veel meer iets als filmmuziek dan dat wat Japan heeft gedaan'.◄

VAN JAPAN

tekst: Dick Rijken fotografie: John Groot

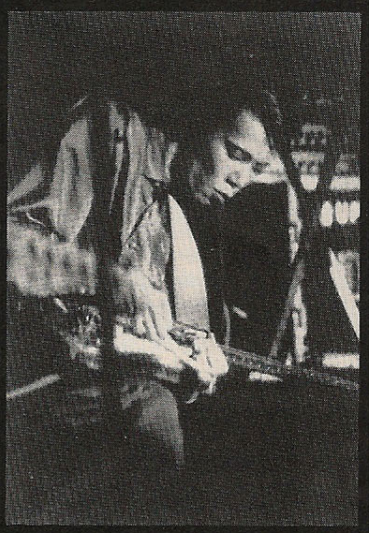

Karn

Gefixeerd met haarlak. Japan 'live' in Leiden. Vlnr. Richard Barbieri, Mick Karn, Masimi Tsuchiya, Masimi Tsuchiya en David Sylvian.

TOTAAL VERNIEUWD

IEC I *De meest verkochte cassette in Nederland. Geschikt voor elke recorder. FE of Normaal. Geruisloze bandloop. Verbeterde box. Sterk verbeterde elektro-acoustische eigenschappen.*

IEC I *Bandsoortschakeling: FE of Normaal. Geruisloze bandloop, verbeterde box en verbeterde elektro-acoustische eigenschappen. Ferro- topklasse: door IEC gekozen als wereldnorm.*

IEC II *De universele Hifi cassette, optimaal geschikt voor recorder met CrO_2-schakeling. Geruisloze bandloop, verbeterde box. Door IEC gekozen als wereldnorm.*

IEC II *Top-cassette-techniek, 8-voudige testwinnaar! Voor Hifi-apparatuur met CrO_2-schakeling. Geruisloze bandloop, verbeterde box.*

OMDAT WE NOOIT HELEMAAL TEVREDEN ZIJN...

De turbulente wereld van audio. Wat vandaag „nieuw" is, heet morgen „achterhaald". Logisch, dat BASF zich geen pas-op-de-plaats gunt. Voor de toonaangevende fabrikant van cassettes is gelijke tred houden niet voldoende.

Ontwikkelingen vóór zijn. Dáár draait het om. Klopt: „We zijn nooit helemaal tevreden". Steeds op zoek naar zinvolle verbeteringen op het gebied van cassette-techniek.

We zijn 't verplicht aan onze klanten, verplicht aan onze reputatie als uitvinder van de magneetband.

BASF

BASF Nederland B.V., Afd. Audio/Video, Kadestraat 1, 6811 CA Arnhem, Postbus 1019, 6801 MC Arnhem.

Bon voor informatie

Ik wil gaarne informatie ontvangen over audio-cassettes

Naam _____

Adres _____

Postcode _____ Plaats _____

Bon opsturen naar BASF-Nederland B.V., afd. M/AV, Postbus 1019, 6801 MC Arnhem.

IEC *International Electrotechnical Committee. Gefabriceerd volgens de internationaal geldende normen.*

METHODS OF DANCE

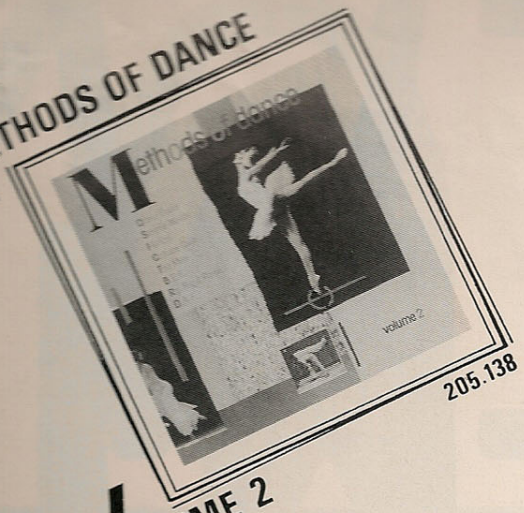

205.138

VOLUME 2

ALLEZ ALLEZ PROMISES

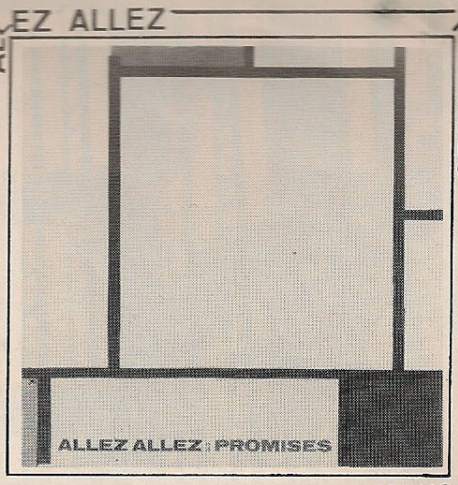

205.140

PRODUCED BY B.E.F.

INCL.
SIMPLE MINDS
CULTURE CLUB
B.E.F.

Virgin

Distributed by the Ariola Group of Companies

之絡!

トラブル多中さ命ス: 長てす

[illegible] **PLATO** [illegible]

[illegible]

[illegible] **ZWOLLE** [illegible]

([illegible]) [illegible]

APELDOORN [illegible]

RECESSION

LAAN 6-8 (CENTRUM T.O. CITY PARKING) 2512 GM DEN HAAG TEL. 070-650734

VERKOOP VAN AMERIKAANSE TWEEDEHANDS KLEDING/ EDWIN JEAN'S COLLECTIE/ART DECO GLAS, BEELD- EN SCHILDERWERK TEVENS GROOTHANDEL IN AMERIKAANSE TWEEDEHANDS KLEDING - UIT VOORRAAD LEVERBAAR

NEW NA

tekst: Ann Bouwma *fotografie: Roy Tee*

De kloof tussen bekend en onbekend is in New York vergelijkbaar met het verschil tussen hoog- en laagbouw. En wat in deze context 'bekend' is kan, op schaal gezien, ook nog maar nauwelijks boven de tafel uitkijken. Amerika is immers in de eerste plaats het land van de zware rockjongens en pas op grote afstand volgen Beefheart, Residents en David Thomas. Rond 1976 stortten een aantal New Yorkse muzikanten zich in een avontuur, waarbij compromisloos tradities en normen terzijde werden geschoven. 'No wave' was het stempel en een met Brian Eno als mentor geschetst manifest, de verzamelaar No New York, bracht tijdelijk de gemoederen flink in beroering. Nu echter als laatste ook de groep DNA is opgesplitst, vervaagt de noodkreet in de gele hoeken van de herinnering. Iedereen kan weer gerustgesteld achteroverleunen, er is niets aan de hand. Of toch?

NEW YORK

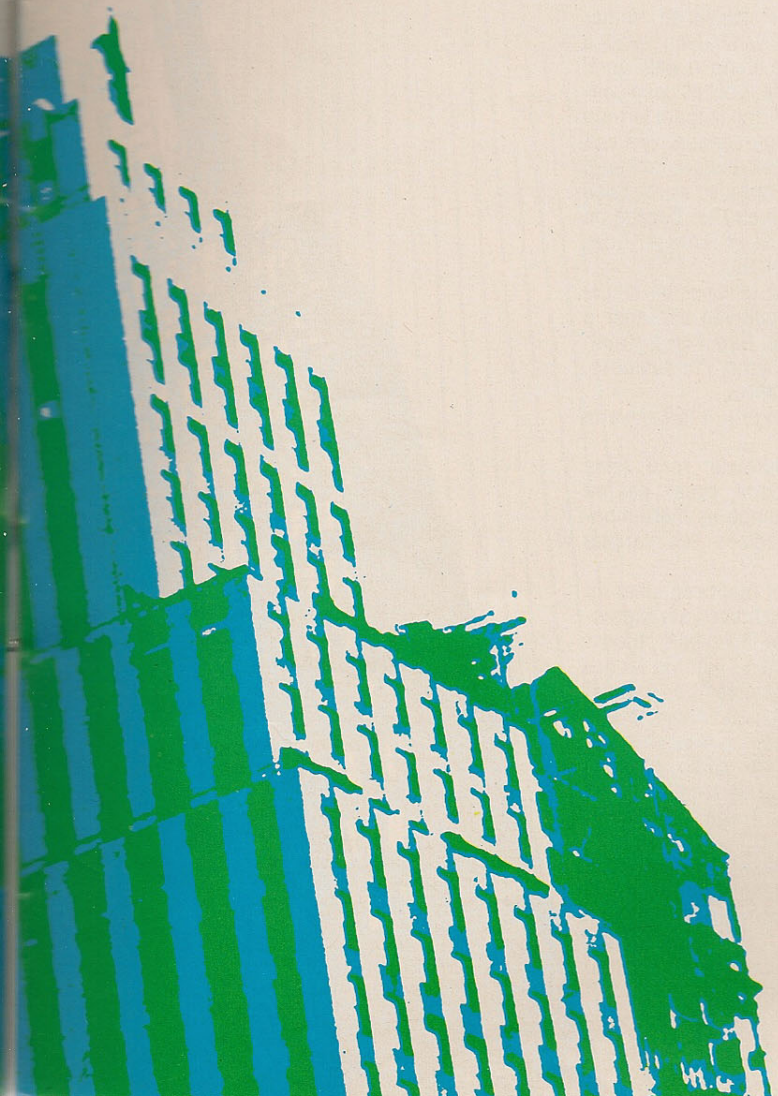

In de Lower East Side van Manhattan heeft zich de afgelopen jaren een hechte muziekscene ontwikkeld. Muzikanten met zeer uiteenlopende muzikale achtergronden blijken elkaar in deze sobere omgeving goed te kunnen vinden. Recessie en teruggang laten steeds duidelijker sporen na en brodeloze muzikanten horen bij de eersten die dit aan den lijve mogen ondervinden.
In NY heb je geen WW, de meeste muzikanten werken overdag in de groentewinkel of bij de Mexicaan. Bovendien is er voor beginnende groepen nauwelijks gelegenheid om op te treden. Niet omdat het clubcircuit niet groot genoeg is, maar de eigenaren willen er gewoon niet aan. 'Zelfs als je promotors al jaren persoonlijk kent, wat hier toch vaak een voorwaarde is om te kunnen optreden, krijg je niks gedaan' verzucht een muzikant, die het circuit omschrijft als 'the good old boys network'.
Wars van glamour en uiterlijk vertoon ligt aan deze muziek, hoezeer de uitwerking per groep ook verschilt, een gemeenschappelijke ervaring ten grondslag. De weerklank is niet alleen maar onmacht, zoals in de dagen van de doem, maar beschikt over vitaliteit zonder mooimakerij. Realiteitszin, misschien. Maar zelfs daarin liggen contradicties en verwrongen beelden voor het oprapen.
Het vorig jaar gehouden Noise Festival heeft meteen een etiket afgeroepen over deze broeikas, waarin groepen zich vormen, ontwikkelen en soms even snel weer ontbinden. De term 'noise' is wel erg beperkt: invloeden van alle muziekstijlen die je maar kunt bedenken, duiken wel ergens op. Soms levert dat een chaotisch geluid op, soms een tamelijk geprofileerd concept.
Muzikanten die al langer in het stof bijten en alleen al daardoor enige faam hebben (Glenn Branca, Fred Frith) trekken zich het lot van het Lower East Side potentiëel aan. Maar zelf zitten ze ook niet stil.

Zoar

Eliott Sharp is muzikant (gitaar, saxofoon) en tevens eigenaar van het ZOAR-label, waarop reeds een tiental elpees en vijf cassettes zijn verschenen. Enkele hiervan zijn solowerken van Sharp, die sinds 1968 met muziek maken bezig is.
Tegenwoordig leidt hij ISM, een groep die pijngrensverleggende muziek maakt, grotendeels geimproviseerd. De vaste kern bestaat uit vier man, soms telt de groep twintig mensen.
Een van de laatste produkten op ZOAR is de verzamelelpee 'Peripheral Vision', bands from loisaida, oftewel Lower East Side. Hierop staan behalve ISM nog zeven andere groepen: V-Effect, The Scene Is Now, Crazy Hearts, Mofungo, The State, The Ordinaires en Hi-Sheriffs Of Blue (ook met Sharp). De plaat geeft een goed overzicht van wat zich onder de opper-➤

vlakte van de NY muziekscene afspeelt. 'De groepen zijn niet op een elpee bijeengebracht omdat ze dezelfde soort muziek zouden maken, zoals vaak het geval is met verzamelaars. Het uitgangspunt was eerder dat veel van deze groepen eindelijk eens gehoord zouden worden', aldus Sharp.
Even later: 'Veel muzikanten van boven de vijfentwintig zijn niet meer geinteresseerd in wat jongeren doen en vergeten voor het gemak maar even hoe moeilijk het was toen ze zelf begonnen'.
Het volgende project op ZOAR is een verzamelaar, waarop ruim veertig muzikanten elk een minuut krijgen toebedeeld, met o.a.: John Lurie, Adele Bertei, Arto Lindsay, Tim Wright, Fred Frith, Bill Obrecht, etc. ZOAR Records, 29 Park Row, New York, NY 10038.
V-Effect. Een trio met David Zonzinsky op saxofoon, Ann Rupel op bas en Rick Brown op drums. De laatste drumt ook bij Red Dark Sweet. Vorige maand toerde V-Effekt met Fred Frith door Europa en deed ook even Amsterdam aan. Frith zat daarbij zowel gedurende de soundcheck als tijdens het optreden zelf achter de mengtafel, een bewijs dat hij in de band gelooft. Op zijn in oprichting zijnde RIFT-label kan V-Effect waarschijnlijk een elpee uitbrengen.
De groep maakt energieke, directe muziek. Wisselende ritmes, waaraan de zang ook een steentje bijdraagt. Een flinke scheut jazz, funk en punk en. . . Als invloeden noemt de groep Sex Pistols (energie), Ornette Coleman (spel) en Captain Beefheart (muziek).
Politiek? 'Nee, niet politiek maar links', meent David. 'Als ik zeg links, dan bedoel ik tegen het kapitalisme, tegen het imperialisme. In Amerika heb je niet zo'n politiek bewustzijn als in Europa. Daar hebben we alleen de Republikeinen en Democraten en daar is niks links bij'.
Ann Rupel: 'Links is voor mij eerder een houding naar het publiek toe. Als ik op het podium sta wil ik geen ster zijn en als ik als vrouw op het podium sta, wil ik geen symbool zijn. Daarmee bedoel ik niet dat het a-sexualiteit zou impliceren, maar sex vind ik iets heel persoonlijks, daarmee hoef je niet tot object te verworden zodra je op een podium staat'.
Mofungo. Wat van dit kwartet op de verzamelaar staat is niet een staalkaart van hun beste kunnen, dat staat op de in eigen beheer uitgebrachte cassette 'End of the World'. Op de elpee is het echter wel de groep die de meest toegankelijke muziek maakt. Want het swingt – mocht dat een indicatie voor toegankelijkheid zijn – en het heeft melodie. Bezetting: Willie Klein op gitaar, A.C. Chubb op saxofoon, Robert Sietsema op bas en Jeff Mc Govern op drums; alle vier zang.
Mofungo bestaat al een jaar of vier, anderhalf jaar geleden is de toetsenist vervangen door saxofoniste Chubb. 'Dat heeft onze muziek wel veranderd, ja. We proberen de nadruk te leggen op muziek, op het maken van songs'.
Dat die qua sfeer soms onderling nogal verschillen komt volgens Robert omdat ze niet aan een concept vast willen zitten. 'Hier in New York leef je met zoveel culturen om je heen, je hoort van alles en die invloeden werken natuurlijk door in de muziek die je zelf maakt'.
Een vakantie in Afrika heeft net zo goed sporen nagelaten als No New York, 'we pikken de dingen eruit die ons aanstaan'.
The Ordinaires. Leuke band, met twee gitaren, drie violen, twee saxofoons. Daarnaast zang, bas, drums. Vooral door de violen lijkt het soms op dreigende filmmuziek; het gebroken ritme zorgt voor spanning, de saxofoons voor ontspanning.
De groep is gevormd rond de overblijfselen van Offbeach en nam zich voor de desoriënterende stadsgeluiden in harmonie te brengen met melodie uit de jazz en pop.
Sommige groepsleden maken deel uit van andere bands. Saxofonist Van Orden speelde eerder bij Laurie Anderson en Glenn Branca, nu nog steeds bij Red Decade. Violiste Jeanette Riedel maakt tevens deel uit van **Mon Ton Son,** een op percussie georienteerde groep die met ritme experimenteert door platen te vierendelen en, inderdaad, af te spelen.
Dizney (gitaar) en Hoffman (saxofoon) hebben met de groep **Interference** opnames gemaakt, waarvan ook Ann de Marinas deel uitmaakt. Zij is onlangs de video-keuken The Kitchen gaan leiden.

Labor

De drie mensen van het Laborlabel staat voor ogen alleen het beste op de plaat vast te leggen, ongeacht de ongebruikelijkheid van het geluid. Behalve nieuwe groepen betekent dat ook releases van Meredith Monk en John Cage (eind van dit jaar) of cabaret-nummers van Bertolt Brecht en Hans Eisler. Labor Records, P.O. Box 1262, Peter Stuyvesant Station, NY 10009.
Certain Generals. Nog niks van maar wel over gehoord en dat waren enthousiaste geluiden. De eerste release is een EP op Labor, waarvan Peter Holsapple (dB's) de productie verzorgt. Afwachten.
Swans. Opgericht door zanger Mike Gira (ex-Circus Mort) met gitariste Sue Hanel (ook The State) en drummer Jonathan Kane. Onlangs uitgebreid tot een kwartet met tweede bassist Pascal. De laatste speelt echter niet mee op hun gelijknamige, zeer energieke, debuut-EP. Zware bas, obscure teksten over een gedreven ritme. Live speelt vaak een extra percussionist mee.

Neutral

Dit label is afgelopen zomer op initiatief van Glenn Branca opgericht om muziek uit te brengen waar geen ander interesse voor toonde. Doel is: geen eendagsvliegen maar muziek die op langere termijn waarde heeft. Men werkt non-commerciëel wat tevens inhoudt dat platen low-budget tot stand moeten komen. De eerste releases waren twee 12 inches van Sonic Youth en Red Decade en een elpee van Y Pants 'Beat it Down'. Deze vrouwengroep zat eerder bij 99.
Neutral heeft nog heel wat releases op stapel staan, zoals een sound-track van de super 8 filmers Scott en Beth B (No New York), platen van Jeffrey Lohn, Michael Byron, Phil Niblocks, David Roosenbloom en Branca.
Neutral Records (Peter Wright), 415 Lafayette St., New York, NY 10003.
Red Decade. Vijfmansformatie rond Jules Baptiste, met twee saxofoons, gitaar, bas en drums. Vast basisritme waarop de instrumenten met herhalende melodieën een variatie maken.
Sonic Youth. 'De muziek roept een sfeer op die alleen kan worden omschreven als expressief, opgefokt modernisme. Enzovoort', meent de groep zelf. Twee gitaristen Thurston Moore en Lee Ranaldo (ex-Plus Instruments en Branca) en Kim Gordon op bas. Richard Edson, tevens lid van Konk, drumde mee op de plaat en soms live. Met de gitaren wordt een zwaar, ritmisch patroon neergelegd, waar af en toe als vanzelf een melodie uit voortkomt. De zang geeft accenten.
TNT. Plus Instruments kwam hierboven even ter sprake, wel, die band is ter ziele. Truus de Groot is in New York samen met drie anderen (o.a. een ex-8 Eyed Spy) TNT begonnen. De groep is nog in onderhandeling met een platenlabel voor een eerste opname. ➤

SONIC YOUTH SWANS V-EFFECT

Antartica Twee maanden geleden gestart en nog niks uit. Dus misschien geen reden om erover te reppen, ware het niet dat Antartica een nogal ongewoon label is: een platen-video-label. De eerste produktie verschijnt in december en betreft een compilatie-elpee met o.a. Jill Kroesen, Love of Life Orchestra, Rhys Chatham en David van Tieghem. Simultaan hiermee wordt de video uitgebracht met ongeveer hetzelfde materiaal als op de elpee, verkrijgbaar als compleet pakket of apart. 'Plaat en video moeten elkaar complementeren in plaats van dupliceren', meent John Sanborn, die naast Kid Fitzgerald tekent voor de videoprodukties.
LOLO's Peter Gordon verzorgt de produktie van het geluidsmateriaal. John en Kit hebben al enige faam als onafhankelijke videomakers maar om zowel geluid als beeld professioneel en op een breder vlak te kunnen combineren is de firma Antartica opgericht. Bovendien verzorgen de twee de selectie voor het internationale video-programma voor Danceteria. 'We willen werken vanuit een concept, met ongewone muziek, op een heel andere manier dan zoals normaal muziek-video's worden gemaakt. Het gebruikelijke patroon van beeld en geluid willen we veranderen door op een ander nivo te werken'.
Een volgende project is bijvoorbeeld 'Constant Change', omschreven als een absurde soap-opera, voor een televisieprogramma. Wat betreft Antartica zal een van de komende activiteiten een video-elpee met King Crimson zijn. Adres: 125 Cederstreet, New York, NY 10006.

99 99 Records bestaat al een paar jaar en is hier het meest bekend van de kleine platenmaatschappijen. Eigenaar Ed Bahlman: 'In het begin was het heel moeilijk om enige interesse te wekken, je moet het heel zorgvuldig opbouwen. Maar je leert snel. Het is een kwestie van logisch denken: informatie opslaan in je hoofd en later weer gebruiken'. Met groepen heeft hij een contract op 40% basis (na aftrek van onkosten), 'dat is een goeie deal voor onbekende bands, zelfs voor bekende'.
Ed werkt zonder publiciteit, regelt alles zelf en ziet er niets in om een grote klapper te hebben voor de centen om daarmee onbekender werk te financieren. 'Ik zoek altijd naar de beste muziek, kwalitatief gezien, die mij persoonlijk raakt. Mijn smaak zit zo'n beetje tegen de rand van het commerciële aan. Je zit bovendien met een bepaald verwachtingspatroon ten aanzien van je label en daaraan wil ik voldoen. Een label moet zich belangrijk maken voor de distributie'. Behalve Y Pants, Branca, Bush Tetras en enkele reggae-elpees in het verleden is onlangs de tweede EP van ESG verschenen en komt de derde plaat van Liquid Liquid binnenkort uit. 'Verder zie ik op het ogenblik weinig groepen met potentie'.
Over produktie: 'Dat is een kwestie van een goed oor hebben. Veel producers hebben een eigen sound en iedere band stileren ze naar eigen smaak. Dat is natuurlijk niet goed, maar grote platenmaatschappijen vinden dat prima, omdat het de commercie bevordert'.
99 Records (tevens platenzaak), 99 Mc Dougalstreet, New York, NY 10012.

ESG. De reden waarom de vier zwarte zusjes Scroggins een groep vormen is wel erg ongewoon. 'Toen we kids waren wilde mijn moeder niet dat we op straat rondhingen', vertelt zangeres Renee, 'it's kinda wild out here'. De familie woont in het Zuiden van de Bronx, 'geen goeie buurt. Daarom gaf ze ons instrumenten zodat we binnen zouden blijven om iets positiefs te doen'. Deborah (18), Valerie (20), Renee (23) en Marie (25) leerden zichzelf spelen en onttrekken inspiratie aan hun directe omgeving: stadsgeluiden. 'Als je goed luistert zit overal een melodie in, en een beat'.
Ruim twee jaar geleden deden ze mee aan een talentenjacht van CBS en trokken de aandacht van jurylid Ed Bahlman. Deze wist op zijn beurt Factorybaas Tony Wilson te interesseren en nog geen week later zaten ze in de studio met Martin Hannett. Een naam die hen niets zei en waarvan ze derhalve ook niet onder de indruk waren.
ESG speelt funk, vindt Renee. Binnen dit funkframe worden alleen accenten aangebracht en geen versiering, wat hun nummers een heel luchtig en open karakter geeft. 'We willen het simpel houden en het publiek niet vreselijk vermoeien. Hetzelfde geldt voor de teksten, het zijn woorden en regels die je gemakkelijk mee kunt zingen. Ik vind het belangrijk dat er gevoel zit in muziek en dat je dat overbrengt.'
Renee is hoogzwanger tijdens het gesprek maar voelt zich uitstekend. Twee maanden geleden is hun tweede 12 inch opgenomen en onlangs heeft ESG nog opgetreden als openingsact van The Hacienda in Manchester, de club van Factory. 'Het geluidssysteem was verschrikkelijk', herinnert ze zich.
Overdreven voorzichtigheid in haar positie kent ze niet. 'It's good excercise, I think', lacht ze. De combinatie zangeres/moeder lijkt geen probleem, haar zus heeft tenslotte ook al een kind en oma past graag op. A happy family.◄

BRUTUS

Kleding uit de jaren '50 & '60

Zwaan Hals 304

Rotterdam

010-675620

Waterlooplein

Amsterdam

Shake & Bake

Nieuwendijk 17

Amsterdam

TEXAANS

Menige bezoeker van het sjieke Amsterdamse Americain Hotel kijkt wat verstoord op als Jeffrey Lee Pierce de loungebar betreedt. Hij ziet er dan ook lichtelijk verwilderd uit, gemeten naar de in dat etablissement geldende etiquette tenminste. Het lange peroxyde haar hangt in ruige slierten tot op zijn schouders en zijn gedrongen, vrij omvangrijke lichaam is gehuld in het zwart. Om zijn nek hangen een aantal relikwieën, waarvan een groot zilveren kruis het meest opvalt. Om een van zijn cowboy-boots is een rode lap geknoopt en om zijn middel bungelt een zware riem met spikes. Pierce is 23 en raakte via een baantje als verslaggever voor het inmiddels terziele Amerikaanse 'Slash Magazine' in de rock en roll verzeild.
Samen met Kid 'Congo' Powers – nu gitarist bij The Cramps – richtte Pierce zo'n twee jaar terug zijn eerste band 'The Creeping Ritual' op.
Pierce: 'In die tijd zaten we midden in die voodoo-rotzooi. We zijn die band eigenlijk begonnen om de boel eens goed op stelten te zetten. We vonden het wel grappig om het absoluut slechtste gevoel dat mogelijk was op te roepen bij een publiek. Dat vonden we leuk op één of andere manier. . .'We were pretty hung up on being evil. . .' Ik denk dat het vooral kwam door de waas van verveeldheid die alles in die tijd uit leek te stralen'.

Uit The Creeping Ritual kwam The Gun Club voort, die na verscheidene bezettingswisselingen nu een definitieve vorm lijkt te hebben gevonden met – naast zanger/songschrijver Pierce – gitarist Ward Dotson, bassiste Patricia Morrison en drummer Terry Graham in de gelederen. The Gun Club kwam eigenlijk als een donderslag bij heldere hemel. Binnen nauwelijks een jaar verschenen twee elpees van het viertal uit Los Angeles, Fire of Love en Miami: zwarte parels van eerlijkheid, power en romantiek. Temidden van het gros aan Amerikaanse namaakemoties staat The Gun Club alleen. Songs over dood, liefde en rituelen; muziek die de Amerikaanse traditie uitbuit inplaats van zete verloochenen
Pierce: 'Country en blues schijnen voor mij de meest eerlijke muzieksoorten te zijn, dus die hebben me het meest beïnvloed. Ik denk dat elke groep een beetje aandacht zou moeten schenken aan de muziek van zijn thuisland. Bands als The Gun Club, The Blasters en X putten uit de Amerikaanse muziek in plaats van af te gaan op Beatles, Stones, Bowie en al die nonsens. Die hebben de Amerikaanse muziek geruïneerd en tot underground gemaakt.'

Via Animal Records – het nieuwe label van Blondie-gitarist Chris Stein – verscheen onlangs The Gun Club's tweede elpee 'Miami'. Een plaat waarop de ruige kant van 'Fire of Love' wat is afgeschuurd, maar die na verloop van tijd minstens zo blijkt te verpletteren als het debuut.
Pierce: 'Die eerste plaat is gemaakt toen ik jong en gezond was en permanent in L.A. woonde, toen het grootste probleem in mijn leven bestond uit het piekeren over meisjes. In de tijd dat we 'Miami' maakten was ik echter zo verwikkeld in een allesoverheersende zelfdestructie en gebruikte ik zoveel drugs, dat ik letterlijk aan het sterven was. Ik was geobsedeerd door dat feit en schreef er óók nog songs over. Dus ik denk dat dat thema meer op 'Miami' aanwezig is dan wat dan ook; ik was echt aan het eind van mijn latijn. Hoe ik er over heen ben gekomen is nog steeds een raadsel voor me.'
Thema's als dood, liefde en voodoo lijken een wezenlijk bestanddeel in je teksten. . . .
Pierce: 'Ik schrijf 'deathsongs'. Songs over erg morbide onderwerpen. Voodoo heeft geen invloed meer op onze muziek, rituele zaken echter wel. Alle soorten rituelen. Mijn religie bestaat uit alle rituelen van alle andere religies tesamen. Ik gebruik ze als ontsnapping, als bevrijding, maar er zit ook een donkere kant aan. Dat interesseert me. . . Zoals het via een rituele manier verbannen van vrienden die me iets vervelends hebben aangedaan. Op een rituele manier van ze afkomen. . . Het is bijna als het brengen van een offer. Zorgvuldig beraamde moord, huhhuh huh. . .'

The Gun Club geniet volgens Pierce in Amerika overduidelijk een underground-status. Zijn ideaal is om daar verandering in te brengen. Naast The Gun Club werkt Pierce samen met Chris Stein en Deborah Harry – die overigens ook een aantal achtergrondvocalen op 'Miami' verzorgde – aan 'some tropical jungletype music'. Ook vormde hij, samen met zijn vriendin Linda, de groep Texan Horsehouse, waarmee hij muziek maakt 'waarbij een Smokey Robinson-song klinkt als een Howlin' Wolf-klassieker. . .'
Vooralsnog blijft de aandacht echter gevestigd op The Gun Club zelf; de meest rituele verrassing uit de U.S.A. sinds The Cramps. . . .◄

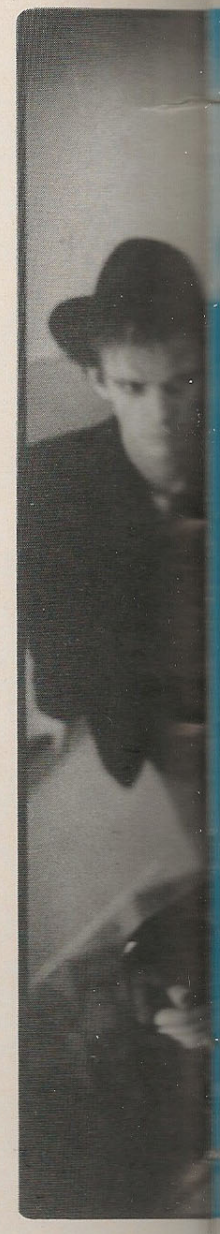

De wilde en onbehaaglijk in country'n 'blues getoonz
ingedommelde popgewelven. Jeffrey Lee Pierce is 'o
met een Chrevolet '58 over de highway jaagt met uit
schijningen rituele dansen opvoeren. . . Voor Pierce

MORBIDE

tekst: Fons Dellen fotografie: John Groot

ette klaagzang van The Gun Club raast als een Texaanse wervelwind langs de vredige, met elektromuzak calling up thunder' en zijn Gun Club symboliseert dat. Luisteren naar The Gun Club is huiveren; alsof je zicht op een door verzengende hitte aangetaste vlakte, waar door coke en whiskey opgewekte geestver- maakt The Gun Club 'country-junkie-music'.'Like The Velvet Underground if they came from Texas. . .'

Ben Watt SONGS

Kevin Coyne, Robert Wyatt en Jazz (met Tracey Thorn). Steeds heeft Ben Watt zijn belangrijkste held of inspiratiebron weten te betrekken bij zijn plaatprodukties. Inmiddels blijft zijn blik die van een onverbeterlijk romanticus. Nóg een glas wijn? Voor de liefhebber: liefde en het eeuwige afscheid.

DE JONGE LONDENAAR BEN Watt, zoon van jazz-pianist Tommy Watt, blijft niet onberoerd onder het wilde reilen en zeilen van de punk. Hij verkoopt zijn dwarsfluit, schaft zich in plaats daarvan een elektrische namaak-Les Paul-gitaar aan en leert zichzelf snel wat akkoorden. Hij raakt verstrikt in enkele van de honderden punkbandjes uit die dagen. Maar dat bleek al snel niet meer dan een jongensgril.
Bens hart ging eigenlijk uit naar iets heel anders. Het soort muziek waar de vriendjes op school hun neus voor ophaalden. Na zijn eindexamen duikt Ben er vol overgave in. Hij is overtuigd van zijn capaciteiten en vindt dat er maar eens iets moet gebeuren.
Als op een goede dag, eind 1980, een stel vrienden van Ben, beter bekend als Five or Six, in een kleine club in het Londonse Richmond optreden, trekt Ben de stoute schoenen aan en stapt naar de organisator met de mededeling dat hij ook wel eens iets wil doen Op de vraag wat dat dan wel zou zijn antwoordt Ben 'iets dat wel wat wegheeft van Durutti Column'. Feit is echter dat hij op dat moment nog helemaal niets heeft. De organisator in kwestie, Mike Alway, is één van de mensen achter independent Cherry Red en altijd bereid om ondernemende jonge muzikanten een kans te geven. Ben slaat aan het schrijven en waagt kort daarna zijn eerste podiumpoging.

Kevin Coyne

De mensen van Cherry Red zien wel wat in die Ben en vragen hem een demo op te nemen. Waarop Ben de studio induikt en een tape aflevert die Cherry Red tot zijn grote verbazing nog de moeite waard vindt ook.
'Ik zou er nu absoluut niet meer naar kunnen luisteren. Vreselijk. Ik realiseer me nu dat de dingen die ik toen deed niet echt uit mijn hart kwamen. Het was allemaal zo zwaar en serieus, filosoferen over de toestand in de **wereld** en zo. Joy Division was het helemaal in die tijd. Gelukkig heb ik geleerd. Je kunt zo ontzettend veel meer overbrengen als je over je eigen emoties schrijft. Dat is zó veel effectiever!'
Cherry Red biedt Ben desondanks in mei 1981 een contract aan. Mike Alway is in die periode helemaal gek van Kevin Coyne en laat Ben al Kevins platen horen. Gevolg is dat Kevin één van Bens grote helden wordt. Kevin doet in die tijd wat produktiewerk voor Cherry Red en Ben was ervan overtuigd dat Kevin als producer voor wat híj wilde een bijzonder gepaste keuze is. Een paar pinten lager in Kevins favoriete pub doen de rest. Ben gaat met Kevin de studio in om met een eerste, veelbelovend, produkt voor de dag te komen, de epee C a n t, met als uitschieter het prachtige T o w e r o f S i l e n c e, over een moeder die uit wanhoop haar kinderen vermoordt.

Robert Wyatt

Ben Watt schrijft liedjes en begeleidt zichzelf op een akoestische gitaar. Een oude en waardevolle traditie: het kale lied. Ben vindt dat veel groepen het feit dat ze niets te zeggen hebben of dat hun zanger niet kan zingen, verbergen achter een muur van jengelende gitaren en grof geweld. Hij niet. Hij zingt wat hij te zeggen heeft en wil dat iedereen dat kan horen. 'Ik vind het het allerbelangrijkste dat je eerlijk bent. Je kunt alleen maar zingen over wat je zelf meemaakt. Ik ben nog jong. Ik kán doodeenvoudig geen zware politieke teksten schrijven, zeker niet enkel omdat dat toevallig mode is'.
Bens persoonlijke blik is die van een onverbeterlijk romanticus. Wegdromen bij kaarslicht, wiegen op een donzen wolk van weemoed. Als Mike Alway hem Robert Wyatts versie van Strange Fruit laat horen ontdekt Ben een nieuwe held en weet hij met wie hij aan een volgend projekt wil gaan werken. Hij vraagt Robert Wyatt om te assisteren bij de opnames van zijn nieuwe plaat. De 12 inch epee S u m m e r I n t o W i n t e r is het resultaat, het openingsnummer W a l t e r a n d J o h n een hoogtepunt in Bens oeuvre. Walter and John is de geschiedenis van twee jeugdvrienden:
'Walter and John were as close as can be/As close in the soul as my brother and me/And into their teens they went hand in hand/Skipping into the sea on some far distant strand/Walter and John broke new ground together/Experienced things that bound them together'.
Maar, o wrede wereld, als ze groot groeien laat John Walter jammerlijk in de steek.
Robert Wyatts tingelende pianospel vormt een

MID

tekst: Harold Schellinckx

prachtige aanvulling op Bens echoënde gitaar. Het getweeën gezongen refrein is hartbrekend. Jammer genoeg blijft Wyatts bijdrage voornamelijk tot dit eerste nummer beperkt. Hij is verder enkel nog in A Girl in Winter op de piano te horen. Maar goed, geen vieze gezichten, Summer Into Winter is Bens plaat.

Tracy Thorn

'Ze glimlachten allebei en zagen er ontspannen en gelukkig uit. Er stonden glazen met rode wijn op tafel en een schaaltje met noten. De man hield haar hand omvat, die op het tafelblad lag. Het was een mooi en vredig geheel'. (Nachtelijk Bezoek – Laura van Houten).
Ben is intussen afgereisd naar het noordelijke Hull om aldaar aan de universiteit Engels en Drama te studeren, ver van het Londonse muziekgebeuren. Nou wil het toeval dat Tracey Thorn, een deel van The Marine Girls, een ander raspaardje uit de Cherry Red-stal, daar óók aan het studeren is geslagen. Aardskoppelaar Mike ziet zijn kans. Ben en Tracey moeten maar samen aan de slag. En wat de baas zegt. . . Hoe dan ook, Ben en Tracey gaan bij elkaar op bezoek en raken aan de praat.
Ze ontdekken dat hun gemeenschappelijke belangstelling uitgaat naar jazz en na wat wikken en wegen besluiten ze Cole Porters Night and Day op te nemen. En samen noemen ze zich Everything but the Girl, naar een meubelzaak (!) in Hull. De plaat wordt goed ontvangen en meegezongen in het door de pers en Vic Godards Club Left gecreëerde New Jazz-stroompje. Niet dat Tracey en Ben op die trend in wilden haken. Voor hen was het de uitdrukking van een interesse die al jaren en jaren bestond.
Het is verbazend te horen hoe sterk Bens en Traceys werk kwa sfeer en intentie bij elkaar aansluiten. Traceys solo-plaat voor Cherry Red, A Distant Shore, is in feite de enige plaat die je met goed fatsoen na een Ben Watt-plaat kan draaien. Om dan nog dieper in je kussen weg te zakken terwijl Traceys diepe, rokerige stem en haar rammelende, akoestische gitaar je meesleuren. Zijn dromen bedrog? Is melancholie gevaarlijk? Kan ik niet beter een fles pils opentrekken in plaats van nóg een glas wijn drinken? Moet de T.L.-buis weer aan?

Ben Watt

'On this boy, he's got a heart of gold, and gold's the most precious thing you could ever hold. And if his heart is made of that, what need more be told?' Nu, alweer een paar maanden verder, studeert Ben nog steeds in Hull en vindt dat hij er wel degelijk iets leert. 'Ik beschouw studeren aan een universiteit als een soort geestelijke discipline. Ik ben er van overtuigd dat mede daardoor zowel mijn teksten als mijn muziek volwassener zijn geworden. Als je met mensen uit alle delen van het land in aanraking en gesprek komt, word je visie op dingen die om je heen gebeuren veel genuanceerder, én duidelijker'.
Een nieuwe plaat is al opgenomen en zal binnenkort in de winkels liggen. North Marine Drive, een elpee waarop Ben geassisteerd wordt door Pete King op saxofoon en Mark Ives op akoestische bas. On Box Hill, het nummer op de flexi, laat horen hoe het op die plaat zal toegaan. Romantiek en melancholie, nog steeds. Liefde en dat eeuwige afscheid. Ben je er gevoelig voor, laat die kans op dat belangrijke beetje méér op je avondje met wijn bij kaarslicht dan niet aan je neus voorbijgaan. Ben Watt is een vakman. En dromen doen we allemaal wel eens.
In de uitloopgroeven van Summer Into Winter staat gekrast: 'Speak quietly. . . but loud enough to hear'. Zullen we het er maar op houden dat dát de moraal is van ons verhaal?

Staat u al vermeld

in de

MUSIC INDUSTRY DIRECTORY 1983

?

Bel, Schrijf, Telex, of Fax naar

M.I.D. '83

AKTUPRINT

Postbus 1392
1000 BJ Amsterdam
Tel. 020-227466-227494
Telex 16015

WELDOO
FENO

'When winter comes home to Erie' zong David Thomas over zijn woonomgeving Cleveland, Ohio, tijdens zijn recente tour door Nederland. En toch zomert het onmiskenbaar in zijn teksten en plaat van Pere Ubu, de al sinds jaren constant presentatie. Het positivisme was er op de laatste rock-vernieuwende groep waarvan Thomas de centrale figuur is. Positivisme was er ook tijdens zijn slechts door tapes en fagot- en hobotonen begeleidde solo-tour.

Hoe groot het arsenaal grappen rond Thomas' zeer weldoorvoede verschijning ook moge zijn, spek – laat staan eelt – heeft hij ook na jaren van tournee's beslist niet op zijn ziel. In de kleedkamer diende rust te heersen en voor en na zijn optredens was onder andere 'sexistische en religieuze muziek' uit den boze. Het evenwicht van een vernieuwend solist is kennelijk kwetsbaar al is het fenomeen in kwestie nog zo fors uitgevallen.

Des te opmerkelijker was het dat hij dit keer, in tegenstelling tot voorgaande bezoeken, wél met de pers wilde praten.

ORVOED MEEN

tekst: Harold Schellinckx fotografie: Laboratori' Kooos

HET AANTAL PLATEN BEGINT BEHOORLIJKE PROporties aan te nemen. Naast enkele singles en een 12 inch met oud werk zijn er zes Pere Ubu-elpees verkrijgbaar. Daarnaast nog een solo-plaat van Thomas, waarop hij door een assortiment muzikanten, verzameld onder de naam The Pedestrians, wordt bijgestaan.
David houdt van hard werken. De resultaten van dat werken zijn rijk en gevarieerd, maar steeds met dat zo belangrijke persoonlijke stempel. Hij was vorige maand in Nederland om, begeleid door een geluidsband en Lindsay Cooper (ex-Henry Cow) op diverse blaasinstrumenten, een serie solo-concerten te doen, om daarna in Engeland aan de opnames van een nieuwe Pedestrians-elpee te beginnen.

Solo-werken is een nieuw aspect in Davids carrière, en verrassend effectief. Degenen die erbij waren kunnen het beamen. Thomas is één van die zeldzame talenten die enkel door hun aanwezigheid en manier van doen op een podium een zaal blijvend kunnen boeien. Zónder dat daarbij een bijna onmenselijke geluidsdruk voorwaarde voor succes is. Balancerend op het randje van al te clownesk en teveel nadruk op zijn postuur bracht David een serie nummers, bekend van diverse meer recente Pere Ubu-platen (met nadruk op materiaal van Ubu's nieuwste, Song of the Bailing Man) en van de Pedestrians-elpee.

De balans sloeg overtuigend door naar de goede kant. De minimale, maar zeer terzake doende begeleiding gecombineerd met de voor deze gelegenheid herschreven teksten en Thomas' boeiende en verduidelijkende voordracht plaatsen de songs in een nieuw, verrassend daglicht.
Een opwaardering.

Totaalervaring

Je beschouwt je teksten als dingen die vaststaan als je ze eenmaal in een bepaalde vorm gebruikt hebt? Je vindt dat als je de muziek verandert of aanpast ook de tekst navenant veranderd of aangepast moet worden?
'Niet als regel, maar tijdens de repetities voor die soloconcerten kreeg ik nieuwe ideeën en al snel werden het compleet andere nummers. De muziek was anders en stelde inderdaad andere eisen. Herschrijven leek de meest logische oplossing. Was trouwens ook een goede manier om tekstideeën voor de nieuwe elpee op te doen'.
Geef je er altijd de voorkeur aan om de teksten te schrijven naar aanleiding van de muziek?
'Ja, liefst wel. Weet je, ik ben in de eerste plaats een performer, geen dichter. Ik ben nooit echt geïnteresseerd geweest in dichten. Ik waardeer goede dichters, maar het medium spreekt me niet zo aan. Mijn medium is performance, niet volgeschreven stukken papier. En daarom moet ik de muzikale omgeving kennen waarin ik me beweeg. Ik hou ervan om in te spelen op de ideeën, de gevoelens en de sfeer van een stuk muziek en dát te gebruiken als onderdeel van wat ik doe. Ik probeer de muziek, de teksten en de zang samen te smelten tot een soort totaalervaring. Het geheel moet zo complex en intrigrerend mogelijk zijn'.
Je werkt veel met metaforen, beelden en observaties. Toch lijk je me niet iemand die uren- of zelfs dagenlang zit te broeden om andere manieren te vinden om iets te zeggen.
'Ha, nou, soms is dat toch wel zo. Ik besluit bijvoorbeeld dat ik over dit of dat wil schrijven, een gevoel dat ik wil overbrengen, en daar loop ik dan een tijd mee rond en op een gegeven ogenblik bedenk ik een regel, een zin, en ik denk er dan over wat die zin precies betekent en wat alle mogelijk-

heden ervan zijn. Van daaruit construeer ik een tekst, meestal door terug te werken. Die eerste inval is. . . noem het een refrein. En ik probeer te bedenken waar dat refrein uit voortkomt en welke van de dingen die ik wil zeggen er het beste bij passen, enzovoorts. D'r zijn natuurlijk geen vaste wetten voor. Soms gaat het heel snel, soms duurt het eeuwen'.

Symmetrie

De solo-toer met Lindsay bracht David Thomas voor de derde keer in vier jaar naar Nederland. Vier jaar waarin veel veranderde, in zijn benadering van muziekmaken én in zijn privé-leven. Zijn vaak genoemde 'bekering' tot Jehova Getuige is tekenend voor die grote verandering, maar David weigert daar 'in het openbaar' over te praten.

'Weet je, ik vind het prima om in een gesprek van persoon tot persoon over mijn godsdienst te praten, maar ik word er doodnerveus van als het in het kader van een interview gebeurt. Ik ken de media, en dan hoef jij er niet noodzakelijkerwijs misbruik van te maken, of niet noodzakelijkerwijs die, of dat. . . . maar toch'.

Maar er is dus in ieder geval in die vier jaar behoorlijk wat veranderd.

'Jazeker. Het is ook goed om te veranderen. Je verandert als persoon, de mensen om je heen veranderen, je ideeën veranderen'.

'Pere Ubu als band heeft zich ook altijd specifiek ingesteld op dat veranderingsproces. We wilden nooit stil blijven staan bij één bepaalde werkwijze. Dus veranderden we. We werden ouder en wijzer. En zo veranderde ook de muziek, zonder dat we nadachten over wat daarvan in commerciëel opzicht de consequenties zouden zijn. Het zou voor ons volstrekt zinloos zijn om de hele tijd hetzelfde te doen. Dat zou niet meer Pere Ubu zijn. Daarom hebben we altijd uiteenlopende ideeën uitgeprobeerd en verschillende manieren van werken toegepast'.

'Voor iedere volgende plaat proberen we weer andere werkomstandigheden te creëren of we accepteren andere werkomstandigheden om zo tot een andere benadering te komen. En we proberen met verschillende uitgangspunten, stemmingen en zo, te werken. We zoeken steeds naar nieuwe oplossingen voor het probleem van songs schrijven'.

De teksten op Song of the Bailing Man vormen, vind ik, een prachtig samenhangend geheel, met de titelsong als een soort principe, een uitgangspunt voor verdere observatie. Maar waarom daarvan alléén de tekst en geen muziek?

'Als muziekstuk lukte het gewoon niet. Maar we hadden al besloten om de elpee zo te noemen, en toen ik met de lay-out van de achterkant van de hoes bezig was, bleef er een groot gat over. Toen heb ik de tekst van Song of the Bailing Man zó uitgewerkt, dat-ie precies in dat gat paste, en de achterkant mooi evenwichtig werd. Een andere reden was dat daardoor de titel van de elpee een beetje meer gewicht kreeg natuurlijk, maar het opvullen van het gat was het belangrijkste. Niet zo'n beste reden, maar ja. . .'

Je vindt symmetrie in de dingen die je doet belangrijk?

'Ja, ik hou van symmetrie. Pere Ubu is altijd een bijzonder symmetrische groep geweest. Ondanks alle haken, ogen en rariteiten is alle Pere Ubu-werk in principe uiterst symmetrisch. Ik bedoel, de manier waarop het geschreven is, de structuren zijn heel vast en strak geordend. Zelfs als het slordig lijkt, is dat tot op bepaalde hoogte gepland. We plannen zelfs om 'slordig' te zijn!'

'Oud en Nieuw'

Een van de belangrijkste verschillen tussen je oudere en je meer recente werk is de positieve instelling van nu tegenover het negatieve en de sterke angstgevoelens op een plaat als The Modern Dance.

'Ik weet het niet, ik weet niet of er echt zoveel angst in die plaat zit. Ik ben er niet meer zeker van. Ik moet zeggen dat ik er heel lang niet meer naar geluisterd heb omdat er teveel opstaat wat ik echt niet meer goed vind. We hadden toen heel andere muzikale ideeën'.

'Maar inderdaad was één van de redenen waarom we begonnen te veranderen, zo ongeveer tijdens de opnames voor Dub Housing, het feit dat mensen zeiden dat we zulke sombere en beangstigende platen maakten. Terwijl we dat zelf absoluut niet zo zagen. Dus concludeerden we dat er iets mis moest zijn met onze uitgangspunten. We wilden er zeker van zijn dat er geen misverstand mogelijk was over wat je hoort. En we hebben echt nooit geprobeerd om donkere, pessimistische muziek te maken. Ik denk dat veel verkeerd begrepen is. Veel van de humor werd over het hoofd gezien. Sentimental Journey bijvoorbeeld is op een bepaalde manier een bijzonder humoristische song. Aan de andere kant, op een ander niveau zit er ook een heleboel verdriet en pijn in, maar toch ook

humor. Wij moesten er tenminste zelf altijd om lachen. Maar goed, dat was onze jeugd. Dat was andere muziek, veel meer een soort rock-muziek'.

Maar dat is het toch nog steeds? Ik vind Song of the Bailing Man. . .

'Dat vind ik zó vreemd! Een heleboel mensen zeggen dat en wij zien het absoluut niet als een rockplaat. He-le-maal niet! Heel raar. Een van die vreemde kronkels in je perceptie. . .'

Persoonlijke Expressie

In de manier van werken die je nou hanteert ligt de nadruk heel sterk op het performance-aspect. Kun je je voorstellen dat je die lijn nog verder doortrekt en bijvoorbeeld in iets als een acteer-situatie terechtkomt?

'Misschien. . . maar ik weet niet of ik dat wel zo'n aantrekkelijk idee vind. Als ik de kans zou krijgen zou ik misschien denken: 'och, ja, dat is ook iets om te doen'. Maar ik denk niet dat ik mezelf er echt in zou kunnen vinden. Ik hou er niet van om met veel mensen te werken en wil graag dingen zelf in de hand houden. Dat kun je niet in theater. Je werkt met iets dat iemand anders geschreven heeft, je werkt onder leiding van een regisseur, enzovoorts. Dat wil ik niet. Ik wil alles zelf kunnen overzien'.

De dingen die je doet moeten heel sterk van jou persoonlijk blijven?

'Oh ja, persoonlijk, maar ook belangrijk voor andere mensen'.

Vanzelf. Maar de beelden die je gebruikt, je manier van zingen, dat is allemaal uiterst persoonlijke expressie.

'Het is persoonlijke muziek, maar dat is een onderdeel van wat ik vind dat muziek zou moeten zijn. Muziek moet persoonlijk en individueel zijn. Mensen moeten eerlijk. . . effe kijken . . nee. . . ik weet het niet. . . Ik hou ervan persoonlijke muziek te maken. Ik denk dat het belangrijk is en dat het onderhoudend en amusant is. Ik wil dat het opbouwend is en dat het iets is waar mensen nog dagenlang aan terugdenken, om glimlachen en een goed gevoel aan overhouden. Allemaal van die simpele ideeën'.

Simpele ideeën, maar vreselijk moeilijk om echt te realiseren, denk ik.

'Dat is waarom ik bijvoorbeeld deze solodingen doe, omdat het zo vre-se-lijk moeilijk is. Het is ontzettend moeilijk om positieve dingen te brengen en tegelijkertijd artistiek integer en interessant te blijven. Het is héél moeilijk om dat met positieve emoties te doen. Een negatieve song is veel makkelijker. Negatieve emoties hebben de neiging vreselijk doordringend te zijn en ze kunnen makkelijk het feit verbergen dat ze eigenlijk niet echt zijn, maar. . . ik weet niet. Het lijkt gewoon een weinig opbouwende manier van werken. Daar had ik vroeger veel moeite mee. Niet dat het slecht is om songs over verdriet, over pijn te schrijven, niet dat die songs niet nuttig, betekenisvol of de moeite waard zijn. Maar als je door dat soort negatieve dingen geobsedeerd wordt, dat is gewoon ongezond. Het werkt afbrekend. Je koestert jezelf in je eigen ellende, terwijl je zou moeten proberen een oplossing. . . of. . . je zou moeten proberen te onderzoeken wat je wérkelijk bent, in plaats van als een dolleman rond te razen, vol ziekelijk zelfbeklag. Dat is zó afbrekend. Geen enkele obsessie is gezond, waar die ook toe leidt. Het is ontzettend belangrijk dat je een evenwichtige kijk op het leven hebt. Een evenwichtige en een realistische kijk'.

De situatie

David Thomas houdt niet van interviews. Eén van de redenen daarvoor is dat hij vroeger zelf interviewer was en voor een Amerikaans muziekblad te pas en te onpas in die hoedanigheid met bands in aanraking kwam. Hij kent de situatie, de problemen en de valstrikken. Des te opvallender is zijn bereidwilligheid om deze keer een klein legertje journalisten geduldig en uitgebreid te woord te staan. Het blijft nou eenmaal een onderdeel van het rock-'n'-roll-spelletje. Het hoort erbij: tussen de sound-check en het avondmaal, onderuitgezakt op een te kleine stoel, regelmatig snuivend aan een Vicks-buisje om de door een verkoudheid verstopte neuswegen open te houden, praten tegen een piepende cassetterecorder.

Wat is Cleveland eigenlijk voor 'n stad?

'Cleveland ligt aan het onderste van de Grote Meren en is verder niet erg opwindend. Op een bepaalde manier is het een mooi stadje, maar niks bijzonders verder. Ik vind het jammer dat er weinig goeie restaurants zijn, verder ben ik er dik tevreden. Ik leid geen opwindend nachtleven of zo. Ik ga vroeg naar bed, sta vroeg op en. . . . werk!'

'Ik zou genoeg redenen, zowel zakelijke als persoonlijke, kunnen bedenken om bijvoorbeeld naar London te verhuizen, maar je betaalt zo'n hoge prijs voor het twijfelachtige genoegen in een bruisende metropool te vertoeven. En wat zou het nut van veel goeie restaurants zijn als ik niet genoeg geld heb om er te gaan eten?'

'Om de zakelijke kant van wat ik doe kan ik me niet druk maken. Dat betekent niet dat ik een van die mensen ben die dit 'art-for-art's-sake' doen. Ik doe het voor het geld. Dit is mijn baan. En ik ben heel trots op wat ik doe, en wil geen concessies doen omwille van het geld. Maar het blijft een baan. Tegelijkertijd weerhoudt het persoonlijke genoegen dat ik eraan beleef me ervan. . . het alléén om het geld te doen. Ha! Maar als ik er niet van zou kunnen leven, zou ik ermee ophouden. Dan zou ik een ander baantje zoeken. Dit is zeker niet het belangrijkste in mijn leven!'◄

TORENPASSAGE 19A BREDA 076 132569 BULLIT RECORDSHOP KERKSTRAAT 18 EINDHOVEN 040 431756

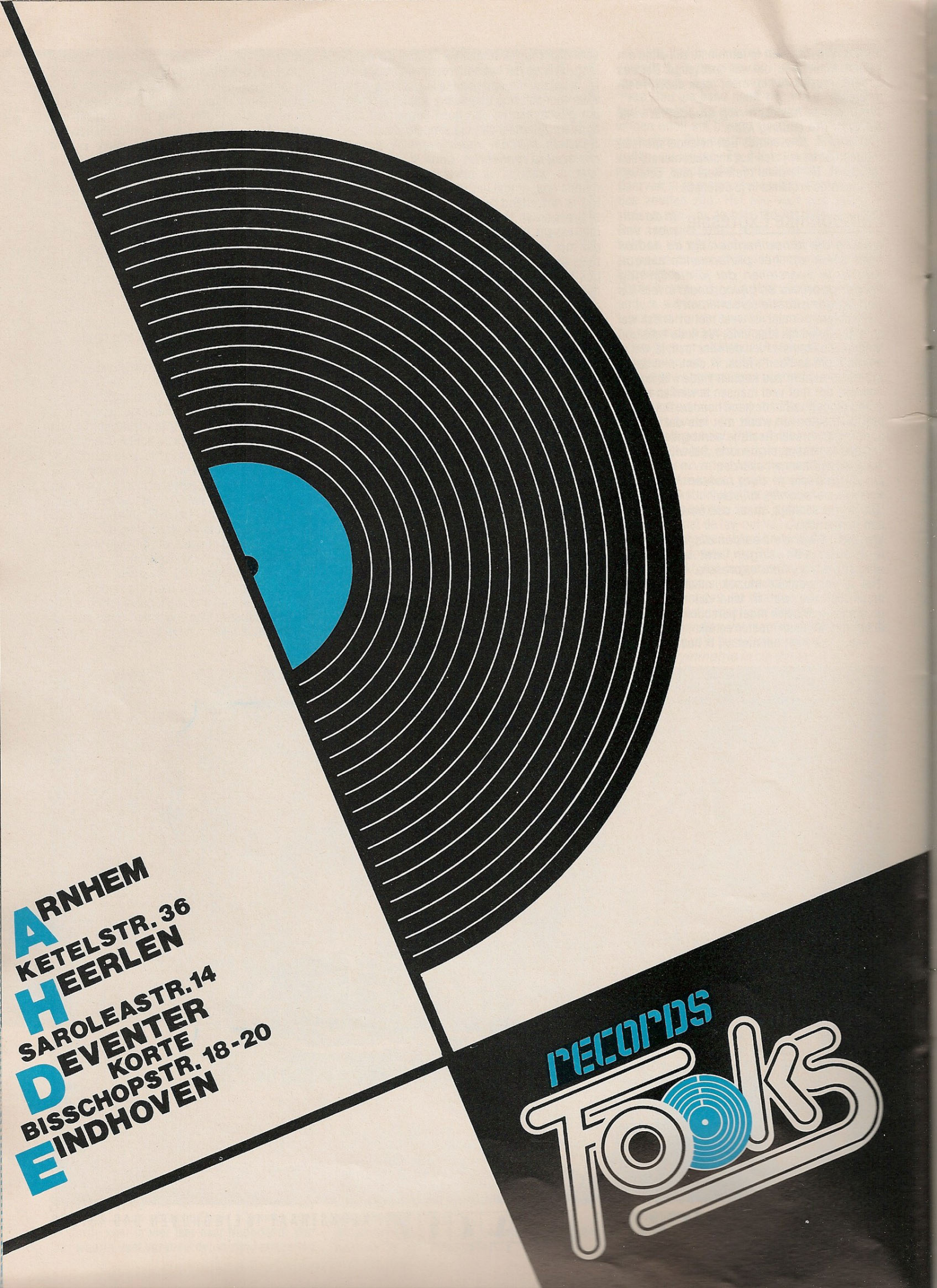
ARNHEM
KETELSTR. 36
HEERLEN
SAROLEASTR. 14
DEVENTER
KORTE
BISSCHOPSTR. 18-20
EINDHOVEN
RECORDS
FOLKS

TITLES

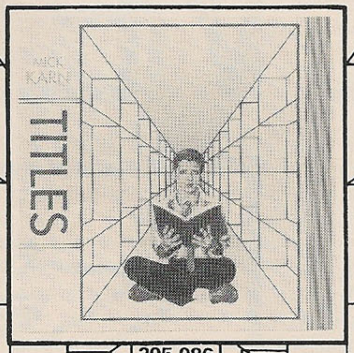

205.086

MICK KARN

*BASSPLAYER JAPAN

CHINA CRISIS

205.084

DIFFICULT SHAPES & PASSIVE RHYTHMS

Virgin

Distributed by the Ariola Group of Companies

VOLUME

Pas verschenen is de tweede editie van Volume, een internationaal naslagwerk op het gebied van new wave. Volume II, driemaal zo dik als de eerste uitgave van twee jaar geleden, bevat zevenduizend bands op alfabetische volgorde met discografie, drieduizend labels, distributeurs, fanzines, compilatie-elpees en een waslijst van clubs, platenwinkels en radiostations in Amerika en Europa.
Volume is een initiatief van het Amerikaanse One Ten Records, een onafhankelijk label dat de laatste jaren geen plaat meer heeft uitgebracht omdat het monnikenwerk voor Volume alle tijd in beslag nam. 'Met tien man hebben we er een jaar lang veertien uur per dag aan gewerkt', vertelt Bob George, die duidelijk de panieksfeer van de deadline nog niet helemaal te boven is. 'Er was zelfs geen tijd meer voor een behoorlijk voorwoordje. Op het laatst waren we allemaal dolgedraaid, wisten niet meer wie wie was en waarom. Het heeft me bijvoorbeeld een hele week gekost om de discografie van Elvis Costello samen te stellen en ik geef geen snars om Costello, ha, ha'.
One Ten zetelt in een klein kantoortje dat stijf staat van de informatie. 'Iemand was zo aardig om me een computer te lenen, maar het kostte me uren om daarin iets op te zoeken, terwijl ik zó de juiste informatie heb als ik even hier in de bak graai', lacht Bob.
Na het verschijnen van Volume I zijn veel reacties en aanvullingen bij One Ten binnen gekomen, waaronder drie meter papier van de Nederlandse labels Bulwark en Plurex. 'Volledig kun je natuurlijk nooit zijn en er zullen nog best flinke fouten in staan, maar dat willen we dan niet weten'.

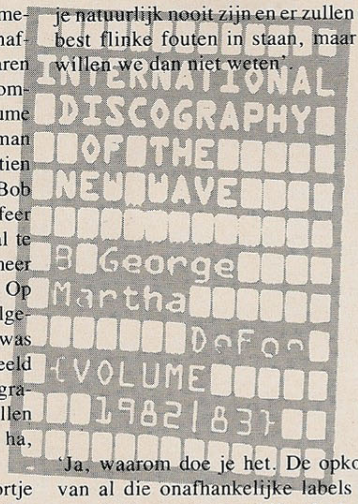

'Ja, waarom doe je het. De opkomst van al die onafhankelijke labels was een interessant verschijnsel. In het begin leek het een aardig idee om die hele nieuwe stroming eens in kaart te brengen en langzamerhand kom je erachter dat het een gigantisch werk is. Maar als je er eenmaal mee bezig bent, kun je niet meer ophouden'.
Zijn eerste reactie is 'nooit meer' op de vraag of er ook een derde Volume komt, 'maar als het zweet is opgedroogd beginnen we misschien wel weer'.
International Discography of the New Wave, distributie: Music Sales Limited, 78 Newman Street, London WIP 3LA.

BETER ETHER

Vinyl's Radio en T.V.-Bode in nummer 18 maakte al melding van de mogelijkheid de Engelse radiomaniak John Peel op BBC 1 via je middengolfontvanger tot je woonruimte toe te laten. Een attente lezer wees ons op nog meer Peel-radioshows, namelijk op BBC Worldservice (middengolf 463m, donderdag 9.30-10.00), via de British Forces Broadcasting Service (BFBS, FM 96,5 Mhz) als je 's zaterdagsnachts thuiskomt van concert of disco, van 03.00-05.00. Dit laatste programma wordt op woensdagavond tussen 21.00 en 23.00 herhaald. Meer interessants op BFBS: Alan Bangs, 's zaterdags 0.00-2.00 en Ron Liebmann, 2.00-3.00.
Oren open!

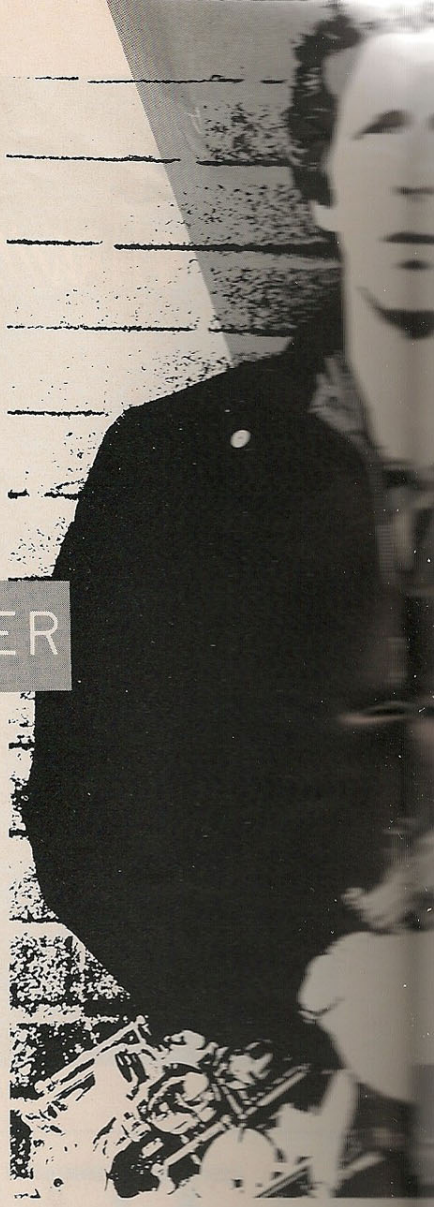

HESSEL VELD

ALSINDS HET PRILLE BEGIN VAN de bandrecorder zijn er geluidsliefhebbers in de weer geweest met microfoons om alles op te nemen wat los en vast zat: van nachtegaalgezang tot het gesnurk van oma op verjaarsvisite. De resultaten van deze huisvlijt werden echter alleen binnenskamers afgespeeld, of hoogstens op bijeenkomsten van de Nederlandse Vereniging van Geluidsjagers. Pas in het punk-tijdperk, toen kleine platenlabeltjes als paddestoelen uit de grond schoten en technische perfectie niet meer als zaligmakend gold, werd de cassette ontdekt als medium om eigen muziek op kleine schaal te verspreiden (zie ook Vinyl 13). Niet alleen door bands, maar ook door individuele muzikanten met interesse in techniek en/of een grondige afkeer van de 'intermenselijke problemen' waar zoveel groepen helaas aan ten gronde gaan.
Hessel Veldman, 26 jaar oud, hometaper & onderwijzer, was gitarist in allerlei bands, ('heavy gitaarwerk - zo'n gitaar in je hand hebben en te laten denderen en rondzingen, dat vind ik te gek'), maar het bevredigde niet. Sinds '78 maakt hij thuis in zijn eentje tapes. Hessel: 'Met de opkomst van de punk, werd alles wat primitief was en echt helemaal terugging naar het absolute begin prima gevonden. Je kon eindelijk weer eens ademhalen. Het heeft mij op weg geholpen – niet dat ik díe muziek wou maken - maar gewoon om met heel simpele muziek bezig te zijn'.
Hoewel hij in de eerste plaats voor zichzelf muziek maakte, stuurde hij op een gegeven moment toch een bandje op naar VPRO's Radiola Improvisatie Salon. Daar sloeg zijn werk nogal aan, en Radiola bracht een anderhalf uur durende cassette van hem uit: I can hear trumpets. 'Het was de bedoeling dat van nog veel meer mensen cassettes zouden uitkomen, maar de VPRO vond het te veel rompslomp. Ik heb nu zelf een label opgezet 'Exart cassettes', om muziek van hometapers te verspreiden'.
Nummer EA 002 van Exart Cassettes is United States XV van Hessel Veldman zelf. Een 90 minuten durend geluidspanorama, waarvoor een reis door de enorme woestijnen in het Middenwesten van de Verenigde Staten als inspiratiebron diende. In 15 nummers met titels als: Panamint valley, Snake river, Shoot the loop wordt de sfeer van een van god en mens verlaten landschap opgeroepen.

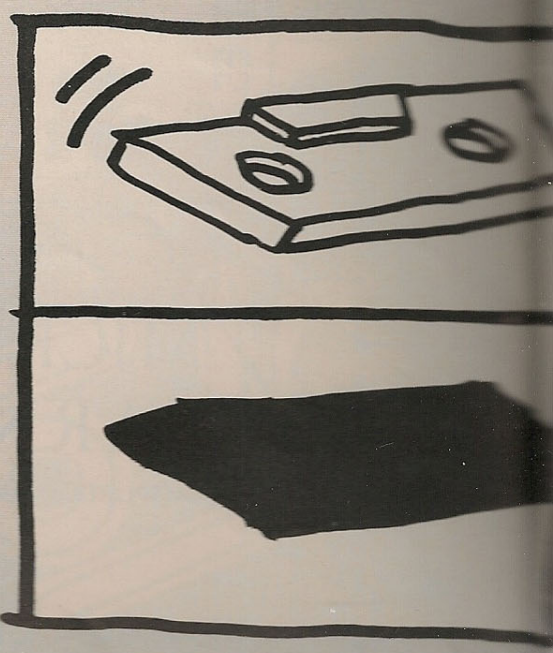

Espot

JAZZ-WAVE: PRIJS

Het bestuur van de Stichting Jazz en Geïmproviseerde Muziek in Nederland vond het eindelijk nodig om eens een Jazzmusicus van de nieuwe lichting te bekronen met de belangrijkste Nederlandse Jazz-trofee: de Boy Edgar Prijs. (vroeger de Wessel Ilcken Prijs geheten). We konden ons al die jaren moeilijk aan de indruk onttrekken dat alles tussen vriendjes verdeeld werd en dat die vriendjes maar ouder en dikker en saaier werden.
Maar op 17 december krijgt Alan Laurillard, saxofonist van de Noodband die vijfduizend gulden plus het plastiek van Jan Wolkers. De Jazzfunk van de Noodband kan misschien wel de New Wave van de Jazz genoemd worden. Buitenlandse koplopers als James Blood Ulmer en Ornette Coleman hebben dat tenminste bewezen. Wij feliciteren niet alleen Alan, maar ook de stichting Jazz en Geïmproviseerde Muziek voor hun revolutionaire koerswending.

DE FABRIEK

Van het Zwolse muzikale gezelschap De Fabriek zijn een aantal nieuwe cassettes uitgekomen. Interessant is Consequenses; hierop spelen ze samen met de schrijver van dit stuk muziek, Conrad Schnitzler. Dat ze niet alleen aan muziek doen bewijst de tentoonstelling van groepslid Andries Eker. Tot en met 12 december zijn in 't Langhuis (Goudsteeg 8) in Zwolle schilderijen van hem te bewonderen met als thema electronica. Op de laatste dag zal hij zelf de performance The Paint Machine uitvoeren. Naast video en een minimalmusic-uitvoering door Wolf P. Rillings, wordt er ook gemusiceerd door de Haarlemse groep Nexda (5/12) en een nieuwe Zwolse formatie 5HT (28/11).

SUB INDUSTRIE BELGIE

Hoe serieus valt de nieuwe popmuziek te nemen? Serieus genoeg vond Mark Sprangers, studerende aan de Katholieke Universiteit te Leuven, om op af te studeren. Zijn proefschrift kreeg de bloemrijke titel 'De fonografische Subindustrie in België. Nog luxer is de ondertitel: Een beschrijvende studie van de fonogramproduktie in de New Wave-stijl in eigen beheer en bij de onafhankelijke labels tussen 1 januari 1978 en 31 mei 1982.
Zeer gedetailleerd en wetenschappelijk verantwoord (wat natuurlijk een zekere droogheid garandeert) geeft Sprangers een beeld van de kleine labeltjes in België, waarbij hij, blijkens de literatuurlijst en het citatenmateriaal veel gebruik heeft kunnen maken van de informatie uit Vinyl. Niet zonder een (vaak terechte) kritische noot wordt middels enquete-uitslagen en systematische interviews het 'subculturele gebeuren' haarscherp in kaart gebracht. Wanneer gaan Nederlandse wetenschappers hun eigen subcultuur zo serieus nemen?
Wie het boekwerk wil hebben moet contact opnemen met A. Sprangers, Meerleseweg 62, 2321 Hoogstraten, België.

Rectificatie: de fotografie bij het artikel over Phantom Limb, pagina 14/15 in Vinyl nummer 19, is verricht door Paul de Groeve, Oostende, België.

MAN

Gitaar – nauwelijks herkenbaar door de electronische vervormingen – en synthesizer vermengen zich in langzame verschuivingen met casio en electrische piano.
Hoewel Veldman over redelijk goede opnameapparatuur beschikt (o.a. een 4-kanaals bandrecorder) is de geluidskwaliteit van de cassette niet optimaal. Dat hoeft ook niet zo voor hem: 'Kijk, ik kan wel perfect gaan proberen op te nemen, maar als ik eindeloos ga zitten afstellen is mijn gevoel over de muziek weg. En dan zie ik het niet meer zitten. Hetzelfde geldt eigenlijk voor optreden: eerst sjouwen, en aan al die snoertjes en toestanden lopen denken, en dan moet je nog op commando spelen ook'. Desalniettemin (geen wispelturiger wezen dan de man!) treedt hij wel af en toe op: met Willem de Ridder, Han Reiziger en anderen onder de naam Musicspeak (teksten en muziek, geïmproviseerd) en – in het Amsterdamse Aorta – samen met Kees van Eeden. Met deze laatste is hij bovendien in Studio Steim bezig met vlijmscherpe composities op een zelf ontwikkeld instrument van glas.
Wie meer wil weten over Hessel Veldman of Exart Cassettes kan bellen naar tel. 02550-23354.

Moze Jacobs

data

TC Matic: 10/12 Paard van Troje, Den Haag. 11/12 Sneeuwbal, Heemstede. 12/12 Gigant, Apeldoorn. 16/12 Doornroosje, Nijmegen. 17/12 Harmonie theater, Vlaardingen. 18/12 OMAH, Papendrecht. 19/12 Judashof, Wageningen (o.v.). 22/12 Paradiso, Amsterdam. 23/12 Tivoli, Utrecht. 24/12 Zaal 1, Spijkenisse. 26/12 Bolwerk, Sneek (o.v.). 28/12 Effenaar, Eindhoven (o.v.).
Mekanik Kommando: 3/12 LVC, Leiden. 4/12 Arnoldushoeve, Hoofddorp. 10/12 Open Huus, Boxtel. 11/12 Drieluik, Zaandam. 17/12 Paard van Troje, Den Haag. 18/12 DAC, Haarlem. 30/12 Paradiso, Amsterdam (Super D-Day).
Dead or Alive: 9/12 Vera, Groningen. 10/12 Theetuin, Den Bosch (o.v.). 11/12 LVC, Leiden. 12/12 Melkweg, Amsterdam.
Nico + band: 9/12 Oosterpoort, Groningen. 15/12 Tivoli, Utrecht. 16 en 17/12 Paradiso, Amsterdam. 19/12 Pinkpop-binnen (o.v.).
Siouxsie & Banshees: 19/12 Pinkpop-binnen (o.v.). 20/12 Vereniging, Nijmegen. 21/12 Vredenburg, Utrecht.
Sex Gang Children: 2/12 Melkweg, Amsterdam. 3/12 Effenaar, Eindhoven. 4/12 LVC, Leiden.
Meteors (Eng): 16/12 nog onbekend. 17/12 Hal 4, Rotterdam. 18/12 LVC, Leiden. 19/12 Amsterdam.
Culture: 27/11 Tivoli, Utrecht. 28/11 Hal 4, Rotterdam. 18/12 LVC, Leiden. 19/12 Amsterdam.
Culture: 27/11 Tivoli, Utrecht. 28/11 Hal 4, Rotterdam. 29 & 30/11 Melkweg, Amsterdam.
Mark Stewart + Mafia: 9/12 Paradiso, Amsterdam. 10/11 Effenaar, Eindhoven. 11/12 Gigant, Apeldoorn. 12/12 Vera, Groningen.
Clint Eastwood & General Saint: 26/11 Oosterpoort, Groningen.
Nightingales: 30/12 Vera, Groningen (o.v.). 31/12 Gigant, Apeldoorn. 1/1 Tagrijn, Hilversum.
Red Zebra: 11/12 Bolwerk, Sneek. 18/12 Boerderij, Geleen.
Bazooka (+ film D-Dans): 4/12 Doornroosje, Nijmegen. 10/12 De Kikker, Utrecht. 18/12 Paard van Troje, Den Haag. 25/12 Nohol, Edam (met Mekanik Kommando en Störung). 30/12 Paradiso, Amsterdam (super D-Day).
Gods Gift/D-Notes: (tour 7-12 dec) 7/12 Doornroosje, Nijmegen (+ Das Wesen). 8/12 De Piek, Vlissingen. 11/12 K-81, Den Haag (+ Das Wesen) (o.v.).
Colin Walcott/Lanny Harrison: 17, 18, 19/12 Studio 35, Amsterdam.
Kevin Coyne: 1/12 Doornroosje, Nijmegen. 2/12 Vera, Groningen. 6/12 Paradiso, Amsterdam. 9/12 Tivoli, Utrecht.
Dislocation Dance: 16/12 Vera, Groningen. 17/12 Effenaar, Eindhoven. 19/12 Melkweg, Amsterdam (o.v.).
Niew Hip Stilen: 19/12 Vera, Groningen (+ Rigor Mortis). 28/12 Paard van Troje, Den Haag (+ Black Sheep).
Stiff Little Fingers: 7/12 De Piek, Vlissingen.
Go-Betweens: 5/12 Melkweg, Amsterdam.
Box & Blurt: 27/11 Effenaar, Eindhoven.
Depeche Mode: 14/12 Paradiso, Amsterdam (VOO opnames).
U2: 8/12 Vredenburg, Utrecht. 9/12 Martinihal, Groningen.
Tom Petty: 1/12 Vredenburg, Utrecht.
Dancing Did: 3/12 Melkweg, Amsterdam.
Johan Cruijff: 28/11 Paradiso, Amsterdam.
Madness: 29/12 Paradiso, Amsterdam.
New Holland: 30/12 Paradiso, Amsterdam (Super D-Day).
At-X: 10/12 De Gonz, Gouda.
Vice: 24/12 De Gonz, Gouda.
Arbeid Adelt: 12/12 Schaal van Richter, Amsterdam.
Sebbeli Bunch (Gronings): 16/12 Schaal van Richter, Amsterdam.
2 Belgen: 19/12 Schaal van Richter, Amsterdam (o.v.).
Baader Pop Gruppe/Zwembaden/Cretin Hops: 4/12 Babylon, Woerden.
Killing Joke: 18/12 Tivoli, Utrecht (o.v.).
Neon/Toylets: **11/12 Melkweg, Amsterdam.**
Störung/TL Mangement/Ensemble Pitoresque: 2/12 Paradiso (D-Day), Amsterdam.
Nexda: 5/12 't Langhuis, Zwolle.
5HT: 28/11 't Langhuis, Zwolle.
Orchestre Rouge/Marc Seberg (ex Marquis de Sade): 2/12 Plan K, Brussel.
Tuxedomoon: 4/12 Plan K, Brussel.
Vic Goddard: 31/12 Plan K, Brussel.
O.T.T.: 17/12 Ballroom Ancien Belgique, Brussel.

Agendagegevens (ook Belgische s.v.p.) voor de maand januari dienen voor 2 december gezonden te worden naar de postbus t.a.v. Oscar Smit.

Dead or Alive: Liverpoolse groep rondom de extravagante Pete Burns. Het melodieuze Stranger is hun laatste single.
The Box: Viermansformatie uit Sheffield, met daarin drie ex-Clock DVA leden. In hun vrij expressieve muziek neemt saxofonist Charlie Collins een belangrijke plaats in.
Sex Gang Children: maken vrij stevige, af en toe punkachtige gitaarmuziek. Hun debuut-12 inch Beasts is te vinden op Illuminated Records.
Meteors: De Engelse Meteors maken eigenlijk gewoon rockabillymuziek met wat Cramps invloeden.
Gods Gift/D-Notes: twee groepen uit Manchester.
Colin Walcott & Lanny Harrison: Walcott speelde o.a. veel met Don Cherry. Zijn eigen platen zijn te vinden op het ECM-label. In deze show zal hij vooral sitar spelen en zijn vrouw Lanny zal erbij dansen.
Go-Betweens: Australische wave. Hun elpee Send Me A Lullaby is enige tijd geleden ook in Europa uitgebracht.
Nightingales: Cherry Red kwintet. Onlangs kwam hun John Peel sessie op 12 inch uit. De groep maakt een soort gitaar-new wave.
Mark Stewart & Mafia: band van ex-Popgroup Mark Stewart samen met enkele leden van Creation Rebel, waaronder Tony Phillips, hoofd van het On-U-sound label. (Zie ook resencie van hun 12 inch).

ELECTRONICA V

Polyphonic Size

Alleen, maar toch met anderen, werkt Roger-Marc Vande Voorde (Brussel) aan 'zijn' Polyphonic Size. Hij is dan ook degene die helderheid kan scheppen over de invloed van Strangler Burnel, de kruispunten met Orchestral Manoeuvres, de Japanse effecten en de wisselwerking met tekstschrijver Buxin. Op de laatste plaat komt spontane vitaliteit tot uitbarsting, remmen zijn losgeslagen. De gebruikte electronica blijft daarbij een middel – geen doel – om knappe popsongs te maken.

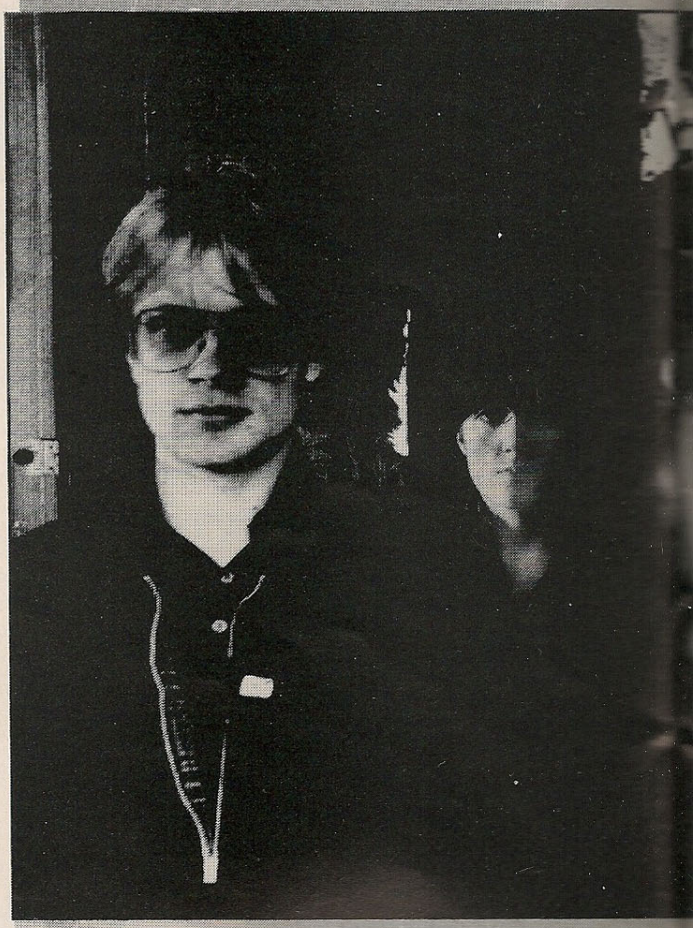

DE SINGLES PRAGMATIC SONGS, ALGORYTHMIC EP en Nagasaki mon amour waren manifesten van de elektronische muziek. De sporadisch opduikende gevoelens werden bedolven onder de afstandelijke strakheid van de synthesizerpartijen en het kille getik van de ritmebox. Op de 12 inch P S werd het geluidenspectrum van Polyphonic Size uitgebreid, mede dank zij de productie van Stranglers-bassist Jean-Jacques Burnel. Pas op de recente elpee Live for each moment /Vivre pour chaque instant komt een spontane vitaliteit tot uitbarsting. Centrale figuur Roger-Marc Vande Voorde heeft alle remmen losgeslagen en geeft zich over aan de dynamiek van onberedeneerde klanken.

Tot die verrassende ontplooiing werden essentiële bijdragen geleverd door Burnel, Kloot Per W (bas), Martine Bourlée en France Lhermitte (vocalen), Luc van Acker ('zas music') en David Salomon van Arbeid Adelt (saxofoon).

Roger-Marc Vande Voorde heeft steeds geaarzeld tussen solitair werk en samenwerking met andere muzikanten. De elpee is het produkt van een groep, maar blijft toch gedomineerd door de compositie, de stem en de instrumenten van Roger-Marc.

'Vóór Polyphonic Size heb ik in heel wat groepen gespeeld waarin de persoonlijkheid ondergeschikt bleef aan de traditionele combinatie gitaar-bas-drums. Binnen het concept van Polyphonic Size wilde ik, als reactie daarop, alléén werken, zonder inmenging. Sporadisch deed ik een beroep op andere mensen, zoals Jean-Marc (Kid Montana), maar zodra hun eigen ideeën een belangrijke plaats opeisten beschouwde ik dat als een gevaarlijke aanslag op mijn muziek. Tenslotte besefte ik dat de creativiteit en de intuïtieve inbreng van anderen noodzakelijk waren om het concept Polyphonic Size van stagnatie te redden. Ik heb het principe van absolute en exclusieve controle opgegeven, en ik ben er blij om. Die openheid heeft mijn muziek meer dimensies gegeven, zonder ze te verkrachten. De mensen die aan de plaat meegewerkt hebben hoeven zich zeker geen huurlingen te voelen: hun inbreng bepaalt in sterke mate het karakter van de songs. Toch beschouw ik Polyphonic Size nog steeds als mijn persoonlijke groep, en ik zou niet toelaten dat de persoonlijkheid van anderen het overwicht zou nemen'.

Vanaf het begin heeft Polyphonic Size de elektronica gebruikt om toegankelijke muziek te maken, een idee dat nu algemeen ingang gevonden heeft. De titel van het nummer Ommatidia

OOR POPSONGS

tekst: Jan Landuydt

(op P r a g m a t i c S o n g s*) lijkt te verwijzen naar Orchestral Manoeuvres in the Dark.*
'Jean-Jacques Burnel heeft ooit in een interview verklaard dat Polyphonic Size een avant-gardegroep is. Een deel van het publiek kan onze muziek misschien zo ervaren, maar ik heb steeds getracht de elektronische muziek van experimentele neveneffecten los te koppelen. Op de eerste platen waren gevoel en melodie erg belangrijk, nu is daar nog een flinke portie geweld bijgevoegd. Bij Orchestral Manoeuvres ging het net andersom: hun eerste singles bezaten een flitsende kracht, terwijl ze zich nu meer toeleggen op ijle, uitgewerkte melodieën. Als er een overeenkomst bestaat, dan ligt die in de benadering van de elektronica: het is geen doel, maar een middel, waarmee knappe popsongs kunnen opgebouwd worden'.

Titels als H i r o s h i m a, N a g a s a k i, K y o t o *wijzen op een sterke fascinatie voor Japan.*
'De muziek van Polyphonic Size is altijd een intense uitdrukking geweest van diep gewortelde gevoelens. Ik heb enige tijd in Japan geleefd, en het viel mij op dat noties als afschuw, angst en pijn op een passionele manier in de Japanse volksgeest ingebakken zitten, naast de oude geraffineerde waarden. Doorgaans krijgt men de indruk dat Japan het Westen naholt in zijn zucht naar productie/comsumptie-patronen. Maar samoerais bestaan er nog steeds, het zijn nu technologische strijdheren.
Bij een confrontatie met de Japanse denkwereld bestaat wel het gevaar dat men niet door de oppervlakte heendringt, zoals Van Gogh geobsedeerd maar ook gefrustreerd de Japanse tekeningen bestudeerde, om voeling te krijgen met de Japanse geest. Dat mysterie, die edele ondergrond, die verheven romantiek spraken me persoonlijk erg aan. Zo was mijn persoonlijke ervaring een middel om de emoties die binnen het concept Polyphonic Size belangrijk zijn onder woorden te brengen: Japan is meer een springplank voor ideeën dan een echt onafscheidelijk motief'.

De teksten worden geschreven door Dominique Buxin, en vertonen alle kenmerken van afgeronde stukjes poëzie. Dat de vocalen vaak elektronisch vervormd worden, of bijgekleurd door het stemwerk van France en Martine, kan erop wijzen dat de inhoud van de teksten te zelfstandig is om volledig in de muziek geïntegreerd te worden, en dus gecamoufleerd wordt door een sterke nadruk op de klankwaarde ervan.
'Aanvankelijk bestond er inderdaad een kloof tussen tekst en muziek, vooral omdat Dominique in Duitsland woont en beide aspecten dus volledig apart tot stand kwamen. Op de elpee is dit verholpen. Ik heb veel suggesties gegeven in verband met de betekenis van de muziek en de teksten werden dan volgens die richtlijnen uitgewerkt. Bovendien werden ze meer in het instrumentale ritme ingepast: de vocalen zijn minder vloeiend, doordat meer gewerkt werd met gebroken zinnen en losse woorden. De teksten zijn impulsiever in de muziek verwerkt, wat de compatibiliteit enorm verhoogd heeft'.

Bij gebruik van traditionele elementen wordt vaak een beroep gedaan op elektronica op het niveau van de geluidsbehandeling, van de productie. Bij Polyphonic Size ging het andersom: hier wordt elektronische muziek geproduceerd door een bassist.
'Burnel is wel niet uitsluitend bassist, dat heeft hij op zijn soloplaat E u r o m a n C o m e t afdoende bewezen. Hij heeft een enorme feeling voor de uitgebreide mogelijkheden van de elektronica, maar zijn ervaring als bassist heeft veel bijgedragen tot de dynamiek en de elasticiteit van onze elektronische singles, die toch wel erg verschillen van wat andere Brusselse groepen op dat gebied presteren. Uiteindelijk hebben we er dus toch andere instrumenten bijgevoegd, om nog meer los te raken van het mechanische karakter van die machinegeluiden'.

Polyphonic Size gebruikt de Franse taal om de eigen culturele identiteit te accentueren, tegenover het angelsaksische imperialisme. Nochtans bevatten de songs talrijke verwijzingen naar vreemde culturen, is de thematiek vrijwel universeel en kunnen de gebruikte instrumenten moeilijk inlands genoemd worden.
'Observatie van andere culturen betekent niet dat je de eigen ervaringswereld verplaatst. Het is een fascinatie vanuit de eigen identiteit, waarbij je oordelen uitspreekt vanuit je persoonlijke ervaringen en middelen van buitenaf aanwendt voor een doel dat binnenin ligt. Het is onze reactie op exotische elementen die fundamenteel is, niet die gegevens zelf. De interesse verplaatst zich, maar de beleving blijft hier'.◄

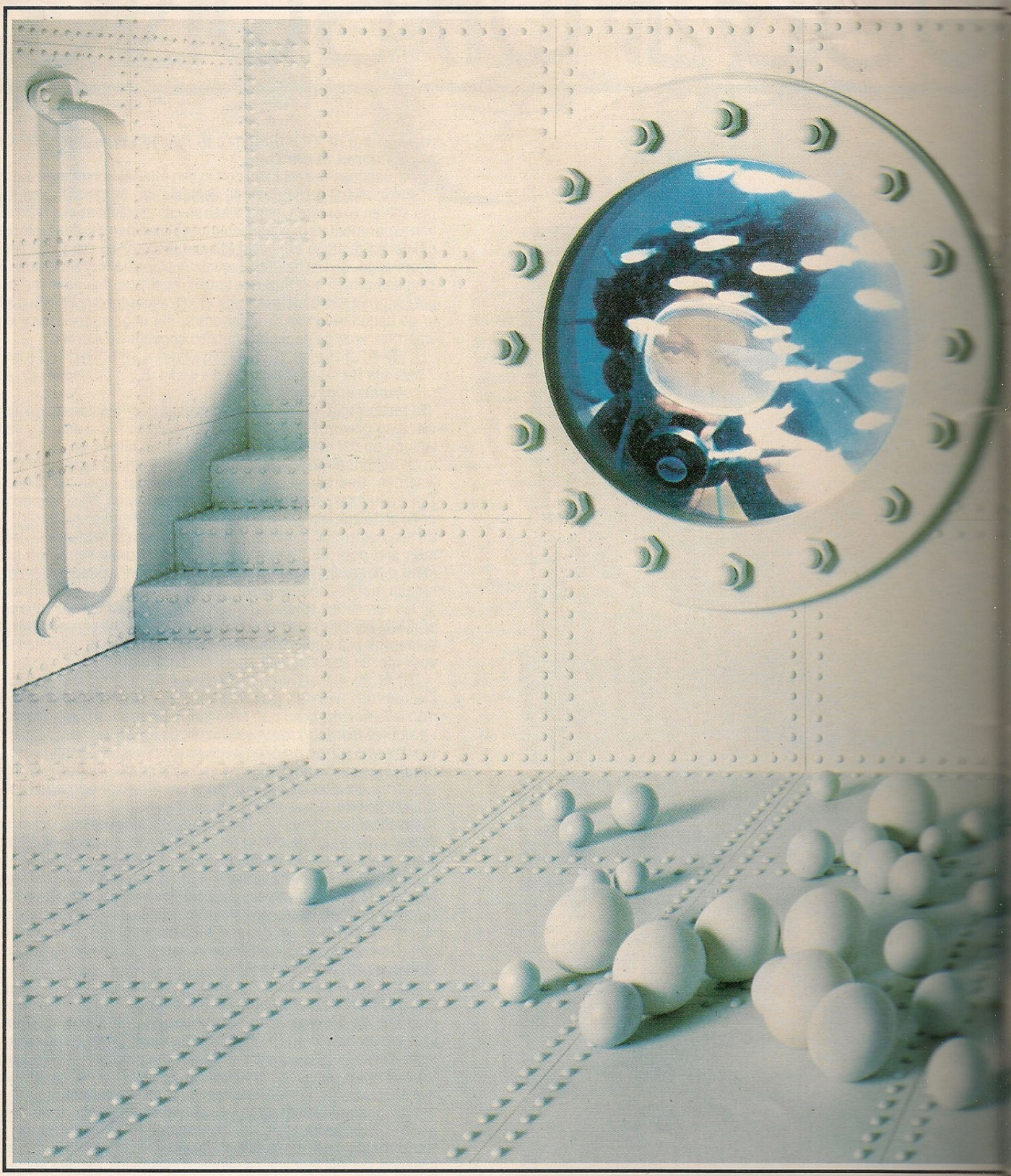

DE NIEUWE AUTOMATISCHE PHILIPS HIFI

Ineens ontdek je de Philips platenspeler F7226. Nauwgezet onderzoek je elk detail. Je ontdekt de automatische koppeling tussen de opzetdiameter en de snelheidskeuze. Je bewondert het Direct Control systeem, waarbij de draaisnelheid pal op de draai-as gemeten wordt. Bij nadere kennismaking blijkt een kwartskristal bovendien de exacte draaisnelheid permanent te bewaken. Even werp je 'n blik op de direct afleesbare naaldkracht-meter. Je volgt de bewegingen van de onafhankelijk opgehangen buisarm.

Wat 'n precisiemachine; zelfs de dwarskracht-

PLATENSPELER F7226 MET KWARTSCONTROLE.

compensatie is regelbaar! Verrast zie je hoe de motor aan het eind van de plaat automatisch stopt en hoe de arm geruisloos terugkeert. Even vergelijk je wat je hier ziet nog met je eigen pick-up. Wat 'n enorme verschillen! En toch kost deze Philips automaat niet meer dan ongeveer f 400,–.

Wil je meer informatie, vraag dan de HiFi brochure aan bij: Philips Nederland, Afdeling Audio VB7/23, Antwoordnummer 500, 5600 VB Eindhoven.

PHILIPS

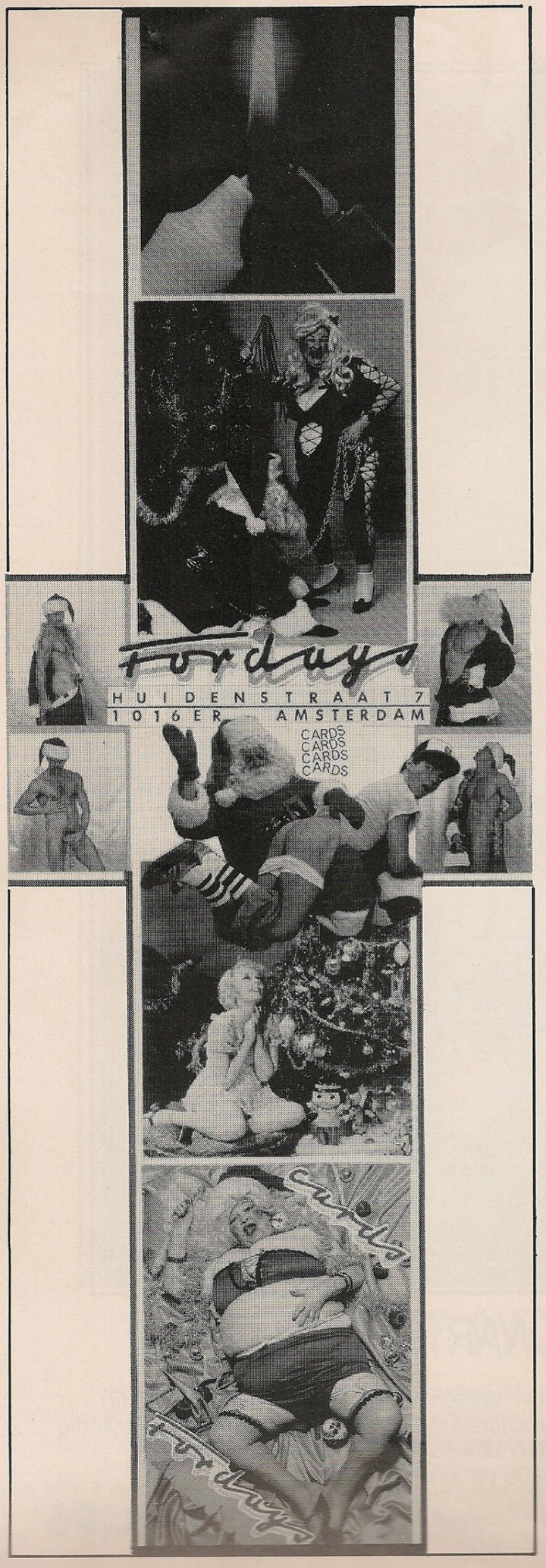

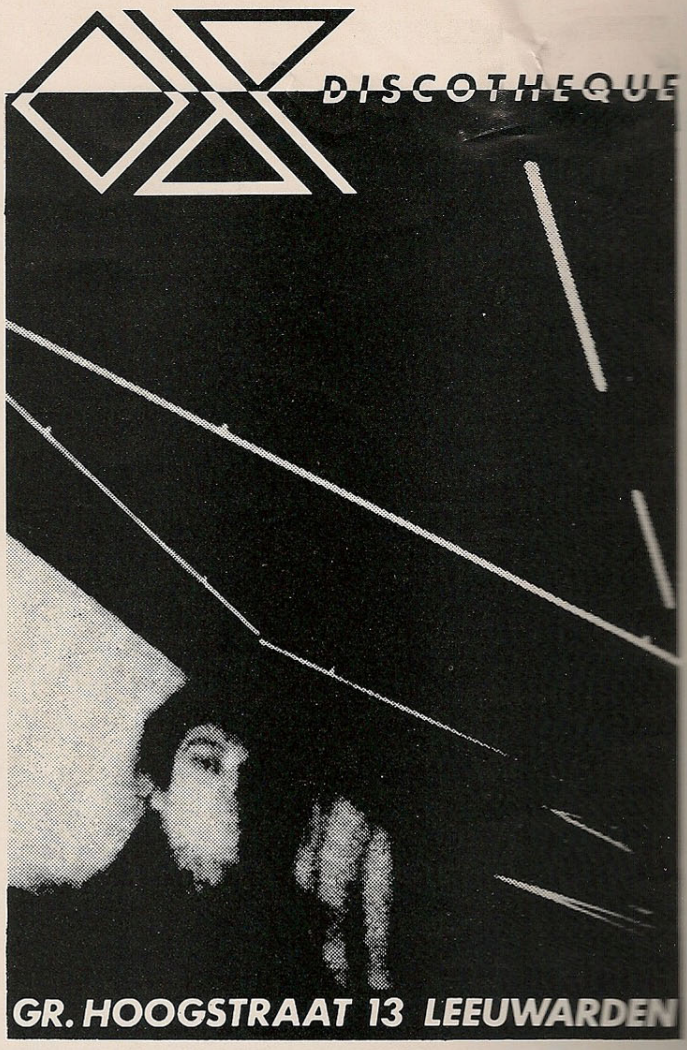

STUUR JE DEMO NAAR **ARTISOUND RECORDS, SCHIPPERSGRACHT 11, MAARSSEN.** JE WEET PER SLOT VAN REKENING MAAR NOOIT: MISSCHIEN ZIT ER EEN PLAATOPNAME IN. WIJ ZIJN VOORAL OP ZOEK NAAR **VERNIEUWENDE** MUZIEK, MAAR IN PRINCIPE IS ELK TALENT (GROEP OF SOLO) WELKOM. STUUR ZO MOGELIJK EEN FOTO MEE.

ALLE INLICHTINGEN:
POSTBUS 5591 1007 AN AMSTERDAM
020/682255

STICHTING NEDERLAND POPMUZIEK

STICHTING POP WORDT
PRACHTIG VERBOUWD
OPENING VERWACHT
JANUARI 1983

DE STUDIO
GAAT
PROVISORISCH
DOOR

WIBAUTSTRAAT 212 1091 GS AMSTERDAM

RELEASES

ELPEES

Patrick Fitzgarald - Gifts and telegrams
Exposure - Out of the dark
Aerial Fix - Watching the dance
Killing Joke - live
Annette Peacock - Compilation
Derek and Jamie Muir - Dart Drug
Deux Filles - o.a. Matt Johnson
Laughin Clowns - idem
Waitresses - I could rule the world
Monsoon - Third eye
XTC - Waxworks (singles lp)
Mick Karn - Titles
China Crisis - Difficult shapes
African Head Charge - Environmental studies (U-sound)
Bill Nelson - Sextet
Visitors - idem (ned.)
Atrox - idem (ital.)
The Members - nieuw
The Wall - Daytripper
Wah - The Maverick years
Techno Twins - Technostalgia
Velvet Underground - 3xlp box
Rikky Agnew - All by myself
Method Actors - Live in a room
Ike Yard - A fact
Grace Jones - My jamaican guy
Missing Persons - Spring session
Logic System - Orient express
Nash the Slash - And you thought
Battle of the bands - 1966
Geoffry Landers - The ever decimal pulse
Henry Kaiser - Studio solo
Phil and the Blanks - Lands and people
Brave Combo - Urban grows up
Blotto Combo - Akimbo
Invertabrates - Eat them while they're young
Chrome - Box (4xlp)
Svätsox - Ruin (ned.)
Dead Kennedies - Plastic surgery
Squeeze - Rise and fall
Here and Now - Fantasy Shift
Pink Industry - Low technology
Alex Chilton - Live in London
David Allen - Death of rock
Psychic TV - Forth the land
Allez Allez - Promoses (bel.)
Portion Control - I staggered mentally
Soft Verdict - Vergessen (Crepuscule)
Esplendor Geometrico - (spaans)
Throbbing Gristle - Journey through body
Lena Lovich - No man's land
Toyah - Warrior
Orange Juice - Rip it up
Jam - Live
Buzzy Linhart - Four sides of
Dream Syndicate - Days of wine & roses
Rank & File - Sundown
Mutants - Fun terminal
Minutemen - nieuw
Cybotron - Cosmic Cars
Legendary Pinkdots - Brighter now
De Div - Europa is hier (ned.)
Störung - This is future (ned.)
Onutrechtse toestanden - verz. lp o.a. Miami Beach Girls, Klein Orkest
Masse Mensch - verz. lp o.a. Smegma, DDAA, the Work
Burning Ambitions - verz. lp. o.a. Buzzcocks, 999, Adverts
TRAX - tra-ver.lp.
Sons Of Dolls - verz.lp. met ex N.Y.Dolls bands
Move Groove & Nightclubbing - verz.lp. o.a. Visage, Jam
Dijkdoorbraak - ned. verz. lp.
Hudson Rock - verz.lp. NY-bands

SINGLES

(Indien niets vermeld, 7 inch. 12 betekent ook op 12 inch)

Repetition - A will to win (alleen 12)
Haysi Fantayzee - Holy Joe (12)
Scrapping Foetus of the wall - Un mutual (alleen 12)
Music for Pleasure - Light (12)
Duran Duran - Rio (alleen 12)
Birthday Party - 4 track 12
Mari Wilson - Boyfriend (12)
Simple Minds - Someone somewhere (12)
Human League - Mirror man (12)
Japan - Nightporter (remix, 12)
Flock of Seagulls - Wishing (12)
Billy Idol - White wedding (alleen 12)
Captain Sensible - Croydon (12)
Wah - Story of the blues (alleen 12)
Visage - Pleasure toys (remix, alleen 12)
Higsons - Tear the whole place down (alleen 12)
The Fixx - Reach for the beach (12)
Mnemonic Devices - Play-in on dark keys (alleen 12)
Ian North - Rape of orchids (alleen 12)
Material - I'm the one (alleen 12)
Thompson Twins - Lies (US-remix, alleen 12)
Lena Lovich - It's you, only you (Meteors-nummer!, alleen 12)
Abwärts - neu (duits, alleen 12)
A Cha Cha at the Opera - idem (alleen 12)
Litfiba - Querra
Theatre of Hate - Eastworld
Sandi + Sunstz - Dreams of Immigrants (jap)
Spear of Destiny - nieuw
Dead Kennedies - Kinky sex
Sex Gang Children - nieuw
Spoill - (ned.)
Allez Allez - Valley of the kings (alleen 12)
Kan Kan - The informer (alleen 12)
Thomas Dolby - She blinded me (12)
Blue Rondo - Carioco (12)
Shoc Corridor - 3-track (alleen 12)
Huang Chuang - Dance hall days (alleen 12)
Zeitgeist - Over again (12)
Unrest Work and Play - (op Recommended, alleen 12)
Less Dance/Die N.U.E. - 2-gether (bel., alleen 12)
Wink - idem (alleen 12)
Kinpins - (alleen 12)
David Thomas - Petrified (alleen 12)
Zipwitch - King die (alleen 12)
Marshall Crenshaw - Something's gonna happen (alleen 12)
Trio - Lass mich rein (12)
Casual Affairs - (ned., alleen 12)
Comsat Angels - After the rain
Play Dead - Propaganda
Bill Nelson - Permanent flame (Single Box)
The Wall - Daytripper
Sceptics - Routine machine
Brilliant - Push
Colours out of Time - nieuw
Popular History of Signs - Dancing with ideas
Nod And Frinds - Dad
Patrick Fitzgarld - Personal loose
Heaven 17 - Let me go (12)
Velvet Underground - Heroin (alleen 12)
Dead Kennedies - Halloween (alleen 12)
Blue Orchids - nieuw (12)
Panther Burns - Blow your top (12)
Shockabily - Dawn of shockabily (alleen 12)
Headhunters - Wipe out the funk (alleen 12)
Ellery Bop - We dey
TV Personalities - 3 Wishes
Dave Stewart - Johnny Rocco
Stranglers - European female
Revillos - Tell him
The Wake - On our honeymoon
Liason Dangereuses - Los ninos del paque (alleen 12)
Robert Jan Stips - How the west got loved (alleen 12)
Konk - Konkparty
Swampchildren -
Ultravox - Hymn (12)
Teras for Fears - Change (12)
Soft Cell - Where the heart is (12)
The Beat - I confess (12)
Pale Fountains - Thank you (12)
Yazoo - The other side of love (12)
Culture Club - Time (12)
Tin Tin - Kiss me (12)
Pressure - You talk we talk (alleen 12)
Malcolm McLaren & World Famous Supreme team - nieuw (alleen 12)
Bartok - o.a. Jah Wobble, Rat Scabies (alleen 12)
Robert Wyatt - Ship building (12)
Paul Haig - Blue for you (12)
Antena - Camino del Sol (alleen 12)
Christianne F - Final Church (= Alex v. Borsig, duits) (alleen 12)
Flugt nach Vorne - idem (alleen 12)
Drongos For Europe - Eternity
Banarama - Cheers then (12)
Mari Wilson - Beware boyfriend (12)
Waitresses - Christmas Rapping (alleen 12)
Human League - Mirror man (12)
Thomas Dolby - She blinded me (12)
Adam Ant - Goody two shoes (alleen 12)
Vibrators - Baby bay
Storm In a Nutshell - (bel.)
Wax Python - (bel.)
Berntholer - Japanse garden
Plexi Gladz - Mind control (bel.)

CASSETTES

Eva - Johanna Reichstag - Memorial 78/79 (frans)
Fine Automatic & Die Form (re-issue, frans)
Etant Donnes - 2 (frans)
Etant Donnes - 3 (frans)
Etant Donnes - 4 (frans)
Camera Obscura - 1 (frans)
Camera Obscura - 2 (frans)
Camera Obscura - 3 & Die Form
Die Form - Le plomb des cartes (frans)
La Fondation /Utilisation du Vieux-Port - A corps bilateraux (frans)
Bonadish - Cardboard tube EP
Ben Allen - Art crimes
Unheimliche Jungfrauen (ned.)
La Danze Moderna - Moments in time (ned.)
Attrition - Demonstro
Rotterdams - Roots off (ned.)
Hessel Veldman - United States xv (ned.)
Muziekkamer - Filmmuziek (ned.)
Dier - The pleasure culture (ned.)
Baader Popgruppe - Krieg und Leichen (ned.)
De Fabriek - Fabriek's consequences (ned.)
De Fabriek - Future print (ned.)
The Other Tapes no. 1 - (ned., verz. cas.)
The Actor - Exploded view (on Trumpett, ned.)
Richenel - Ladifferencia (on Fetisj, ned.)
Bene Gesserit - (bel.) Postcard form Arrakis
Legendary Pink Dots - Apparition
Rare Jongens die Punkers - verz. cas. o.a. Berlin Wall, Fall

Het Belgiese cassettelabel **Grafika Airlines houdt het voor gezien.** Dit in verband met de **experimentele naam** die het kreeg. Laatste produkt is de **endless tape van Mecanique Vegetable 'Music for exhibitions'.** Een nieuw label Grafika-Set zal met een ander image starten d.w.z., **minder** experimentele muziek en een **betere** vormgeving c.q. presentatie.
Van **Crammed Discs** uit Brussel zijn ook een aantal nieuwe releases te verwachten waaronder de langverwachte elpee van **Minimal Compact, 'One by one'.** Van de **Honeymoonkillers** verschijnt een 12 inch met drie **opnieuw gemixte nummers** van hun enige elpee. Bijzonder is de 12 inch van de afrikaan **Papa Wemba** en de fransman **Hector Zazou.** Zazou is bekend van ZNR en het plaatproject La Perversita.
Eindelijk is er ook weer iets nieuws van het franse label **Bain Total.** Met maar liefst **negen nieuwe cassettes** proberen ze de luisteraar **murw** te krijgen. **'Le plomb des cartes'** van **Die Form** is verpakt in een **mooi zwart doosje,** de rest is sober verpakt. Op de cassettes zelf staan geen aanwijzigingen, die zijn helemaal zwart; is dit tekenend voor de **onderlinge verwisselbaarheid** van de muziek en hun muzikanten?
A Corps Bilateraux is de titel van de cassette gemaakt door de groepen **La Fondation** (Parijs) en **Utilisation Du Vieux-Port** (Marseille). Iedere groep vult een kant. Vooral UDVP, met opvallende vokalen en pianospel, is door zijn rustige sfeer **uiterst genietbaar.**
Nieuws uit het binnenland. De release van de **Flank** cassette (op Ding Dong) is uitgesteld wegens de **slechte kwaliteit** van de door een duitse merk geleverde tapes. In Leiden huist de **Muziekkamer.** Hun levenswerk omvat een drietal cassette. Het eerste deel heet **Kamermuziek** en is al lang uit. **Filmmuziek** is nummer twee en is nu te krijgen. Los van dit project kwam de cassette **Op Zee** uit. (Inlichtingen Postbus 16011 Leiden). **Unheimliche Jungfrauen** is een Utrechts duo. Ze houden zich bezig met niet al te **zwaarmoedige duitstalige 'pop'-muziek.** Hun eerste cassette bevat acht nummers. (Adres: Otterstraat 57 Utrecht). Ook uit de Domstad de elpee **Onutrechtse toestanden,** met vier bands die op 11 september 1981, de openingsdag van het felbevochten NV-huis, speelden. Van de groepen **Störung** en **Svätsox** zijn recentelijk de eerste elpees verschenen, respektievelijk **'This is future'** en **'Ruins'.** Vooral het gebruik van een trompet is bij de Svätsox **verrassend** te noemen. Het amerikaanse **Ralph records,** dat tien jaar bestaat, brengt de dubbelaar **'Best Of Ralph'** uit met al hun korifeeën erop, zoals **Tuxedomoon, Residents** (met Satisfaction o.a.), **Snakefinger** (o.a. The Spot) en **Fred Frith. 'Intermission'** is de titel van de nieuwe **Residents-elpee.** Hij wordt gevuld met muziek bedoeld voor de pauze in hun project **'The Mole Show'.**

GOED NIEUWS VOOR NIEUWE ABONNEES

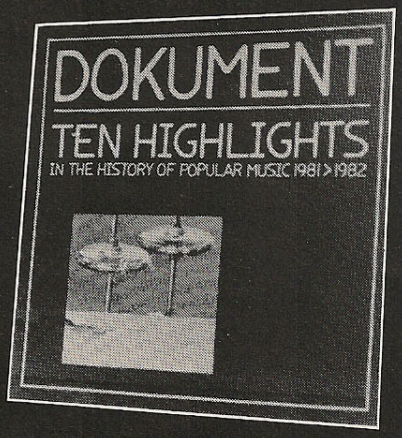

Nieuwe abonnees kunnen tegen bijbetaling de Vinyl LP – **Dokument** – met o.a. Eyeless in Gaza, Mekanik Kommando, Virgin Prunes en Cabaret Voltaire thuisgestuurd krijgen (winkelwaarde plm. ƒ 20,-). Gebruik hiervoor de antwoordkaart elders in dit nummer.

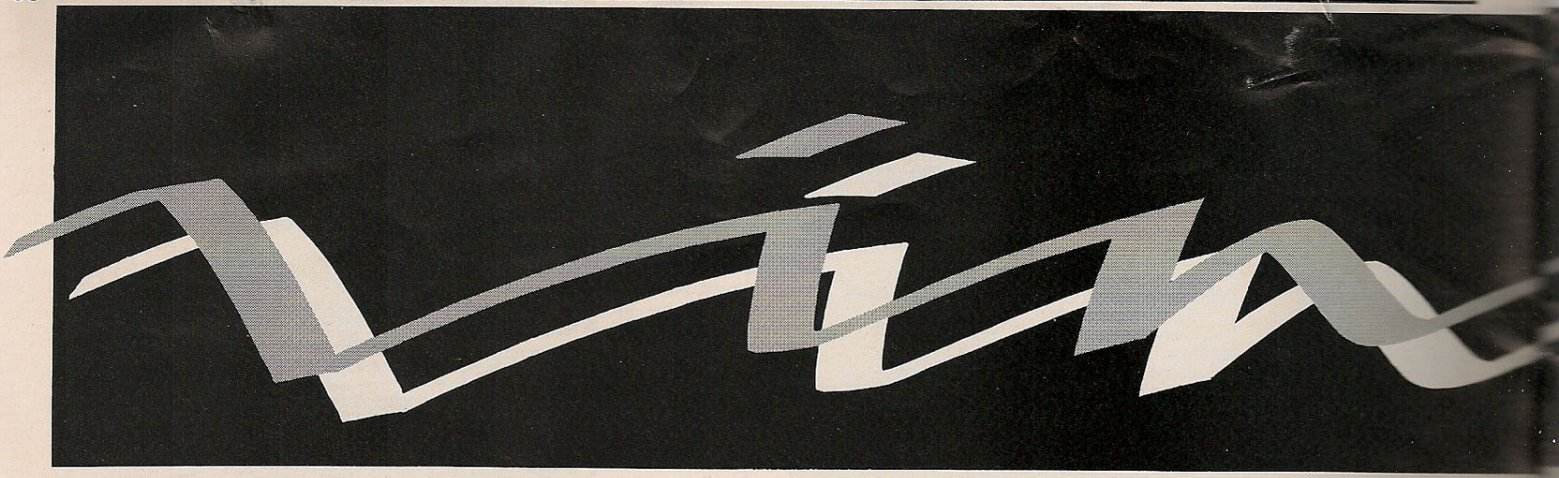

STEPHEN EMMER/VOGUE ESTATE /IDIOT RECORDS/MINI-ELPEE. Film zonder geluid is als een plaat zonder groeven. Goede (film-)muziek daarentegen kan het uitstekend zonder bijgevoegde beelden stellen. Wie zwakke zenuwen heeft en/of een sterke verbeelding kan beter niet voor het slapen gaan de soundtrack van de SF-Horrorfilm The Alien opzetten. Maar bij minder overtuigende muziek (en films!) loopt de gezonde nachtrust weinig gevaar: de ruimteschepen zijn van plastic, scary monsters komen uit het marionettentheater.

Stephen Emmer (in het verleden ooit gitarist/bassist bij de Minny Pops, alsmede mede-oprichter en ex-hoofdredacteur van dit blad) heeft zijn eerste LP uitgebracht: 'Vogue Estate'. Op 12-inch formaat, bevattende zeven nummers die in totaal goed zijn voor zo'n 22 minuten muziek.

Stephen Emmer heeft zich voor deze plaat geassocieerd met twee leden van de groep The Associates; Billy MacKenzie en Martha Ladly (ex-Martha and the Muffins). Er staat dan ook zeer modieuse muziek op (misschien was dat ook wel de bedoeling, gezien het woordje 'vogue' in de titel), die mij op bepaalde momenten onweerstaanbaar deed denken aan de soundtrack van een spaghettiwestern. In het openingsnummer **'Vogue Estate Theme'** gaat de held welgemoed op weg -om weldra te verzanden in de Scheveningse duinen. Ondanks de (vocale) gastrollen van de Associates-leden is 'Vogue Estate' in de eerste plaats een (instrumentaal) solo-project; gecomponeerd, gearrangeerd & uitgevoerd door Stephen zelf. Uiteraard verleent daarbij de synthesizer belangrijke assistentie, terwijl er daarnaast veelvuldig gebruik gemaakt wordt van ritmebox, basgitaar, piano en vooral electrische gitaar. De tonen die dat oplevert, maken dat er weinig méér in Vogue Estate overeind blijft staan dan een geluidsdecor.

Moze Jacobs

DEVO/OH, NO! IT'S DEVO/VIRGIN/ Elpee. Een jaarlijkse gebeurtenis voor de Amerikaanse groep Devo is het opnemen van een elpee. Van de plank worden wat basis-tapes gehaald en deze worden ingezongen. Vervolgens worden de koppen bij elkaar gestoken om iets te bedenken voor de presentatie, d.w.z.: hoe komt Devo op de hoes! Na overallen, nylonkousen en bloempotten werd het nu tijd voor aardappels. Als aardappelmannetjes en route staat men afgebeeld op de meest recente langspeler: Oh, no! It's Devo. Je begrijpt het misschien al: muzikaal gezien is er niet veel gebeurd. Het is een goede plaat, zonder verrassingen geworden. Je zet hem op en laat de muziek als een trein over je heen denderen. De nummers zijn moeilijk van elkaar te onderscheiden omdat ze op elkaar lijken en doordat ze bijna in elkaar overlopen. Voor de dansliefhebber is dit echter een goede zaak: non-stop dansen op up-tempo-nummers met metalliek klinkende synthesizerrifjes en gemakkelijk mee te zingen teksten (ze staan op de hoes). Bovendien is het thema *'Time out for fun'* zoals het openingsnummer ons leert. *Peek-a-boo* (I know what you do, cos I do it too) is daar het meest perfekte voorbeeld van.

Toen Devo begon stond originaliteit hoog in het vaandel en ook de term experimenteel was van toepassing. Nu zijn alle nummers gegoten in een sterk drieminuten schema, hebben ze dezelfde opbouw en onderling verwisselbare korte titels, zoals *I desire, That's good* en *Big Mess*. In feite ook de formule van de twee vorige elpees, de afgelopen drie jaar was er dus eigenlijk niets nieuws onder de zon.

De mensen van Devo zijn verworden tot muziek producerende dummies. Q: Are we not men? A: We are Robots! Het wordt verdorie tijd voor een flinke koerswerandering, anders mag men ophouden!

Oscar Smit

D DAY SOLO (LEBEL DIEDEE)/CASsette/Dat was Radionome (VPRO)/ Elpee In het hoofdstedelijke Paradiso staat de donderdag bekend als D-Day. 'Moderne' Nederlandse groepen kunnen dan hun muziek ten gehore brengen. Een aantal maal per jaar wordt een zogenaamde Solo D-Day georganiseerd, hetgeen wil zeggen dat de optredende persoon zonder hulp van anderen speelt. Hoe de diverse solisten dit aanpakken, is te horen op de cassette die 'live' is opgenomen dit voorjaar. De meesten maken gebruik van tapes of cassettes, zoals André Bach (uit Tecnoville), die bij zijn zwarte gitaarspel pianotapes afspeelt. Zo ook gitarist Stephen Emmer die voor zijn swingende, lekker in het gehoor liggende instrumentale composities gebruik maakt van een band met daarop onder meer een ritmebox. Opvallend aanwezig is Maria van Heeswijk met op kant twee een a capella gezongen Spaans lied en een Engelse klaagzang, waarbij ze zichzelf op harmonium begeleidt. Paul Milo (lid van TTL) bouwt zijn compositie op met behulp van een computergestuurde synthesizer. Het lichtvoetige stuk, gelardeerd met allerlei korte electronische effektgeluidjes, duurde oorspronkelijk zo'n twintig minuten en werd visueel begeleid door een steeds voller wordend beeldscherm op het toneel.

Op de cassette zijn verder nog te vinden Joop van Brakel (Nasmak), Bea de Visser (evenals Joop uit Valori Plastici) en Rolf Hermsen (ex-Tapes). De opnamekwaliteit van de titelloze stukken muziek is goed te noemen.

Voor de regelmatige D-Day bezoekers zijn de mensen op de Radionome-elpee ook geen onbekenden. De plaat is gevuld met een viertal Nederlandse groepen, die het afgelopen jaar in het legendarische VPRO-radioprogramma Radionome een optreden hebben verzorgd. De plaat opent overigens met een zeer melodieuze synthesizercompositie van Stephen Emmer (presentator van Radionome) en sluit af met een industriële geluidscollage van Richard Zeilstra (samensteller van zowel programma als elpee), onder de naam Genetic Factor.

Bij de vier groepen is de synthesizer het belangrijkste instrument. Het gebruik ervan verschilt gelukkig veel. Bij Nine Cirkles klinken naast de heldere zang van Lia mooie vloeiende synthesizerpartijen. Bij Smalts daarentegen vullen die klanken en effekten door en over elkaar heen in het speelse *Werkstuk 4*. Opvallend bij de twee Smalsstukken is het gemis aan percussie. Dit in tegenstelling tot hun 12 inch (zie Vinyl 19) waar deze nadrukkelijk aanwezig was. Cargo Cultus is de tweede Haarlemse groep. In *La pesta* is de bas swingend en funky en geeft de drummer het geheel ritmisch meer body dan de zwak hoorbare ritmebox. Bij *Stick at no scruples* is deze verhouding net andersom en lijkt de groep weer op één van die vele synthibands. Tenslotte Van Kaye & Ignit uit Arnhem. Ze zijn vertegenwoordigd met drie nummers, hiervan is het swingende *Whirlwind* al bekend van de verzamelcassette 'Colonial Vipers'. De helft van dit duo, Ignit, verzorgt nu de presentatie van het nieuwe VPRO-radioprogramma 'Spleen'.

De plaat is onder andere te bestellen bij de VPRO, Postbus 11, Hilversum.

Oscar Smit

elle

ART ZOYD/PHASE IV/RECOMMENDED Records RR 14/15/Dubbelelpee. Art Zoyd is een al wat langer bestaand vijfkoppig ensemble uit Frankrijk. Hun eerste plaat, 'Musique pour l'Odysée', werd in 1979 uitgebracht. Zoals langzamerhand schijnbaar gebruikelijk bij dit soort combo's bespelen de leden meer dan één instrument. Naast synthesizers en electrische bas horen we veel acoustische instrumenten als viool, piano, hoorn, saxofoon en trompet.
De instrumentale muziek laat zich het makkelijkst categoriseren als klassieke popmuziek. Het klassieke karakter wordt benadrukt door de klankkleur van de acoustische instrumenten, het vaak ingewikkelde arrangement en (soms) de themakeuze. De zware produktie, het ritme en de electr(on)ische instrumenten geven de muziek echter de kracht van pop.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik af en toe moeite heb met het barokke karakter van de muziek. De arrangementen zitten zò vol met spitsvondigheden en werken ritmisch zò versnellend dat ik regelmatig omver geblazen word. Maar ze zitten ook vol verrassingen en onverwachte wendingen, en regelmatig valt er een wat minder pompeus stuk te beluisteren. Waar de harmonie minder aan de orde is, wordt het beeld kleurrijker. Dat maakt veel goed.

De muziek mist echter de romantiek zoals die op de schitterende klaphoes wel bestaat. Het is de kracht die uitgaat van wat de natuur tot zich neemt en wat ooit door mensenhanden is gemaakt, overschenen door een alles doorsnijdende lentezon. De kracht die de muziek wel bezit is die die in haarzelf opgesloten ligt. Vakkundig en fantasierijk, massaal en vermoeiend. Geen muziek die reikt naar een grens van het gevoel maar naar een grens van 'de muziek'. En wat dat betreft is het een verdomd interessante plaat. Want ook de muziek moet zichzelf maar eens leren kennen. Of zichzelf tegenkomen. . .

Gerard J. Walhof

CASSIBER/MAN OR MONKEY/EIGEL-Stein/riskant 4005/2 x 12 inch/ Goebbels en Harth/Vom Sprengen des Gartens/FMP SAJ 20/Elpee. De twee multi-instrumentalisten Heiner Goebbels en Alfred Harth kunnen worden gezien als belangrijke Duitse vertegenwoordigers van de linksradicale tak van de experimentele, geïmproviseerde muziek. Met hun kameraden uit andere landen hebben ze niet alleen gemeen dat hun muziek uitingsvorm is van hun politieke ideeën en actiemiddel tegelijk, maar ook een grote technische vaardigheid.
Onder de naam Cassiber doken zij samen met Chris Cutler en Christoph Anders de befaamde Zwitserse Sunrise studio in om er 'Man or Monkey' op te nemen. Het idee hierbij was om al improviserend en – wat één 12 inch betreft – rond door Chris Cutler geschreven teksten, zo mogelijk 'live' op te nemen. Dit heeft geresulteerd in tien stukken, waarvan het titelnummer een hele plaatkant beslaat. De muziek is af en toe behoorlijk jazzy. Dit is met name te wijten aan de gortdroge produktie van de blaasinstrumenten. Het krachtige, trekkende drumspel van Cutler geeft accenten aan en legt daardoor samen met het afwisselende gebruik van synthesizers, gitaar en objecten tegenwicht in de popschaal. Vooral in de langere instrumentale stukken is de ter plekke aangebrachte structuur echter zó ondoorzichtig en zijn de arrangementen zó rommelig dat het spanningsveld zo vlak als een polder oogt. De zang is, voor zover aanwezig, uitgesproken slecht en weet de soms pathetische teksten over de onderdrukte mens net aannemelijk te maken.

Cassiber is op z'n best in de kortere stukken, waar drummer Cutler een doorlopende kracht aan de muziek meegeeft en de improvisatie helder rondom een thema blijft gestructureerd.
Ook af en toe naar elkaar luisteren, jongens, want collectiviteit is wat anders dan grauwe, slaafse volgzaamheid.
Een ander produkt van Goebbels en Harth is de elpee 'Vom Sprengen Des Gartens'. De naam is afkomstig van een gedicht van Bertold Brecht, op muziek gezet door Hanns Eisler. Drie interpretaties ervan staan op de eerste kant van de plaat. De eerste, zacht en lieflijk, is instemmend. Dan volgt de originele versie, wederom op piano en tenorsax gespeeld. Tenslotte volgt de moedgevende, krachtige interpretatie.

En hiermee is tegelijkertijd het kader aangegeven waarbinnen we 'Vom Sprengen' moeten zien. Een plaat vol intellectuele strijdcultuur. Zeer sober gearrangeerd voor (meestal) saxofoon, piano en accordeon.
Al of niet geïmproviseerd zijn het muzikale interpretaties van onder andere stukken uit de literatuur en het theater. Klinkende namen als Brecht en Heinrich dienden als bron. Een voor zichzelf sprekende titel als 'Almelo' geeft echter ook het actuele politieke karakter van de muziek aan. Evenals de hoes, waarop het beroemde gevecht tussen politie en in bomen geklommen actievoerders bij de opslagplaats voor atoomafval Gorleben, staat afgebeeld.
De uitvoering is helder en mooi maar de interpretaties hebben af en toe teveel het melodrama van de arbeider, die zijn onafwendbare ondergang tegemoet gaat, in zich.
'Feinkost' voor de strijdbaren onder ons!

Gerard J. Walhof

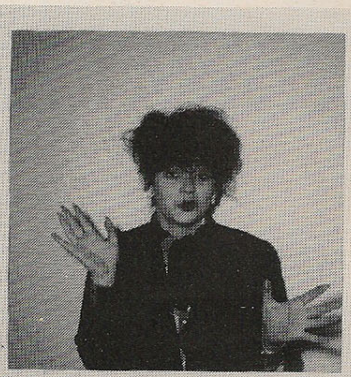

VIRGIN PRUNES/IF I DIE, I DIE/ROUGH TRADE/BOUDISQUE/BENELUX/ ROUGH 49/ELPEE. Keltische sagen en legenden hebben altijd tot ieders verbeelding gesproken. Waar klamme mist als een loden deken bemoste kerkhofkruisen omfloerst, en maniakaal blikkende kobolds hun paden trekken moet elke belevenis wel van een ongekende intensiteit zijn. Het broeit en vibreert er. Als in een sprookje. Maar niet zonder dreiging.
Ierland is het thuis waar de Virgin Prunes hun muzikale webben weven. 'Home is where the heart is' zingen ze op hun eerste elpee If I die, I die. En wie ze kent van hun optredens weet welke geheimzinnige kracht er uitgaat van hun 'home': de erotische esthetiek van het verval.

De plaat- en cassetteserie 'A new form of beauty' ging als studie aan de eerste elpee vooraf. Daarop gaven de Prunes blijk van een potentieel grote zeggingskracht. Deze kwam maar gedeeltelijk tot uiting doordat de vormbeheersing, die noodzakelijk is om de 'vibraties', die ze zelf zo sterk voelen, over te brengen, in geringe mate aanwezig was.

Op 'If I die, I die' is hun kunnen echter tot grote hoogte gegroeid. Sterke arrangementen, waarin fluit en synthesizer een grote spanning teweeg brengen,

onderbouwen de maniakale, haast wurgende zang. Productioneel vormt de gebruikte echo hierbij een versterkend element.
Er gaat geen geruststelling uit van de muziek van de Virgin Prunes. De twijfelaars, die de trage modder- en meeldansen op het podium afdeden als galeriegedoe zullen nu bakzeil moeten halen bij het beluisteren van deze plaat. De kracht van hun extreme uitingsvormen, waarbinnen onzekerheid geen eenzaamheid tot gevolg hoeft te hebben, blijft nu ook gelden zonder deze uiterlijkheden. Muziek en performance zullen elkaar in de toekomst ongetwijfeld nog meer versterken.
Ik leg mijn hoofd op het hakblok en ga voor de bijl. Maar ach, ook doodgaan is mooi. Zolang Repelsteeltje het vuur brandend houdt en zijn dansen volvoert.

Gerard J. Walhof

REMKO SCHA/MACHINE GUITARS/ KREMLIN PRODUCTS KR 006/ELPEE. Zoekend naar woorden. . . De muziek van Remko Scha schockeert me elke keer weer. Precies zoals een horrorfilm dat kan doen; de dode dingen gaan bewegen, de zielloze dieren krijgen een ziel. De machines maken gevoelige muziek. Je merkt dat er iets gebeurt wat eigenlijk helemaal niet kan gebeuren.
Wat doet Remko Scha? Hij zet een machine met een draaiend uiteinde (of een ander bewegend onderdeel, de details doen er niet toe) voor een gitaar. De machine wordt aangezet en brengt de snaren van de gitaar in beweging. Zo ontstaat de meest vingervaste gitarist ter wereld. Ongehoorde snelheid. Onvoorstelbare regelmaat. Is dit mooi? Nee. Is dit eigenlijk wel muziek? Dat weet ik niet. Het is geluid en het klinkt enorm fascinerend. Precies zoals je gefascineerd kan raken door iets totaal nutteloos dat beweegt en door die beweging structuren doet ontstaan. Kringen in water bijvoorbeeld wanneer je daar een steentje in gooit. Of de grillige lijnen die door regendruppels over een autoruit worden getrokken.
Op 'Machine Guitars' staan acht stukken die even willekeurig lijken te beginnen als ze eindigen. Elk stuk wordt gekenmerkt door een bepaalde cadans en een zekere hoeveelheid tonen. Met de haast onmerkbare regelmaat van een horloge lijkt soms de structuur zich te wijzigen. Ondanks die regelmaat is er beslist geen sprake van een rustgevende plaat met achtergrondmuziek. Eerder lijkt een kreet als 'suggestie van paniek' op zijn plaats. Of: een woordloze manier om iets essentieels over de wereld mee te delen! Je kunt maar beter zelf gaan luisteren.

Joost Niemöller

STEPHEN MALLINDER/POW-WOW /FETISH RECORDS/12 INCH MINI ELPEE. Stephen Mallinder begeeft zich met Pow-Wow op het solopad naast zijn activiteiten als zanger/bassist van Cabaret Voltaire. Als ik de plaat hoor, vraag ik me af waarom hij dit doet. Het geboden materiaal op deze minielpee speelt zich in dezelfde muzikale context af als die van C.V., met als gemeenschappelijke kenmerken duistere klankbeelden, puur elektronische tonen of met hetzelfde medium bewerkte andere geluiden en machinale ritmestructuren, met hier en daar een onverwachte invulling.
Op de plaat komen we twee soorten nummers tegen. Enerzijds zijn er korte geluids- en/of ritmeschetsen van gemiddeld zo'n anderhalve minuut. Deze hebben als naam hun tijdsduur meegekregen. De werkjes zijn sfeervol en hebben vaak een minimaal verloop. Dit is door hun korte tijdsduur echter niet storend. In het derde nummer van kant 2, *1:59*, ontstaat een mysterieuze atmosfeer door een herhalend patroon van metaalachtige percussie met veel nagalm. *1:20*, het laatste nummer van kant 1, wekt met donkere, doch iele klanken de indruk dat er van verre onheil nadert.
Naast deze korte penseeltekeningen zijn er op Pow-Wow langere composities te horen met meer afwisseling, structuur en instrumentatie. *In Smoke*, tweede kant, tweede nummer, is een mooi voorbeeld hiervan. Een herkenbaar basthema is de basis, waarop kort, stotend koperwerk en vage stemmen worden ingevuld.

BUY OR DIE!

VIRGIN PRUNES
...IF I DIE, I DIE

EXCLUSIVE DISTRIBUTION FOR BENELUX ROUGH TRADE / BOUDISQUE (BENELUX)
HARINGPAKKERSSTEEG 10-18 / 1012 LR AMSTERDAM THE NETHERLANDS / PHONES 020-

Length of time, vierde op kant twee, is mooi ritmisch met een sprankelende dubbeltoons melodie. Mallinder speelt hier zorgvuldig met de klank van de ritmeloop. Deze verloopt langzaam van dof naar helder en vice versa, zonder dat dat opvalt.
Ik vind Pow-Wow een aardige plaat, maar niet echt overtuigend. Mede door de zorgvuldige balans tussen de korte en de lange nummers ontstaat er wel sfeer, maar ik heb telkens het gevoel het allemaal al eens eerder gehoord te hebben. Het genre waarin Mallinder opereert, blijkt zeer beperkt. Pow-Wow biedt mij na een paar maal draaien te weinig stimulatie meer om nog echt enthousiast te kunnen zijn.

Dick Rijken

JAMES BLOOD ULMER/BLACK ROCK/ CBS 25064/Elpee. 'Special thanks to: Allah'. Kennelijk om geen misverstand te krijgen over zijn belangrijkste inspiratiebron, liet James Blood dit berichtje opnemen in het colofon van zijn nieuwste (derde) elpee: Black Rock. Een titel natuurlijk waar de clichématigheid vanaf druipt en die je het ergste doet vrezen voor de muziek. Dat valt mee. In vergelijking met de vorige plaat Freelancing is er wel het een en ander verloren gegaan aan inventieve experimenteerdrift, maar daar staat tegenover dat James nog steeds samenspeelt met superdrummer Grant Calvin Weston en superbassist Amin Ali en die drie samen vormen nu eenmaal een organische eenheid om heel stil van te worden. 'Rolpatronen' als begeleiding en solo zijn binnen dit trio geheel weggevallen, continue wordt er wederzijds op elkaar ingespeeld, onophoudelijk veranderen de ingezette klank- en ritmepatronen van kleur als herfstbladeren aan een boom.
Het 'soort' muziek dat James Blood beoefent, is moeilijk te benoemen. Er zit ongetwijfeld zeer veel aan funk, aan free jazz en aan rock in zijn muziek. Maar op de slechte momenten (en die staan er bijvoorbeeld op Black Rock óók) neigt het geheel vervaarlijk naar jazzrock, of wordt er (als in het nummer *Family Affair)* een negerzangeres toegevoegd op wel zeer kitcherige wijze. Daartegenover staan dan weer het nadrukkelijk experimentele karakter van de twee openingstracks, *Open House* en *More Blood*. Met dit album schijnt James Blood weer eens te willen bewijzen dat hij de grilligheid zelve is.

Joost Niemöller

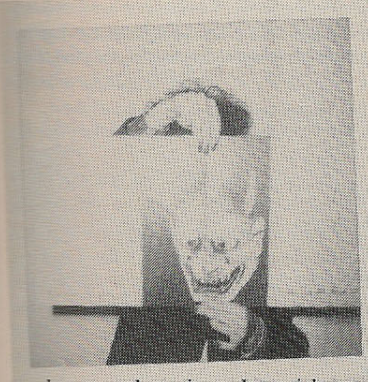

FRED FRITH/LIVE IN JAPAN VOL. 1 & 2/Recommended Records Japan RRJ 003 & 004/Twee elpees. Wie een tijdje geleden getuige was van het enige Nederlandse concert van het trio Skeleton Crew weet dat de spil hiervan, Fred Frith, van vele markten thuis is. Het optreden, dat ik tot een van de meest interessante van het aflopende jaar reken, liet zien dat improvisatie, al of niet rondom een thema, nog steeds meer kan zijn dan wat verveeld gehannes op een instrument of object. Met als ritmische basis een tussen de drie muzikanten opgedeeld drumstel werd spannende, swingende muziek gemaakt. Een enorme variatie van geluiden, vaak met het ritme meelopend zoals de cello van Tom Cora, zorgde voor grote muzikale rijkdom. En met de parodiërende 'zang' van Fred Frith werd ook het element humor binnen het concept gesleept.
Belangrijk bij improvisaties zijn: actie en reactie. Zo luiterden de heren Skeleton Crew bijzonder goed naar wat zij elkaar hadden te vertellen. Maar het is natuurlijk ook mogelijk een muzikaal twistgesprek aan te gaan met jezelf. En dat is wat Fred Frith doet op zijn twee bij elkaar horende elpees 'Live in Japan Vol. 1 & 2'.
De opnames zijn gemaakt tijdens Frith' optredens in Osaka, Fukucka, Maebashi en Tokio in juli 1981. Dit resulteerde in acht stukken, gelijk verdeeld over beide platen. Het gebruikte instrumentarium bestond uit een gewone electrische gitaar en één met een dubbele hals, een 'Anonymos Wrecked Violin', een pilotenstrotmicrofoon uit de Tweede Wereldoorlog, een versterker annex mixer en een echo-unit. Hiermee tovert Frith een scala aan geluid uit de boxen. Een prominente rol is hierbij weggelegd voor de viool.
Ik zou het geen verkrachting willen noemen maar Fred toont geen medelijden met zijn intrumenten. Zijn geruk, en getrek en gestrijk aan en over snaren doet denken aan nagels die over een schoolbord krassen of tandglazuur dat langs ruw aardewerk glijdt. Je zuigt de vullingen bijkans uit je kiezen.
Aan enkele van de improvisaties ligt een ritme ten grondslag, maar de belangrijkste spanningsbepalende factor is de dynamiek. In een perfecte timing volgt op elke zachte passage een harde en omgekeerd. Mede door het tergende karakter van de geluiden slaat de schrik je om het hart bij de overgang van zacht naar hard. Maar ook een breekbaar Japans thema wordt door de muziek heengeweven.
Fred luistert goed naar wat hij teweeg brengt en reageert daar op. Een proces zonder einde. Muziek zonder einde. Maar wat een spanning bouwt hij op om die telkens weer te ontladen. Daarom ook moet de luisteraar zich inspannen. Inleven en mee-ontladen. Concentratie is het enige vereiste bij het afspelen van deze zeer goed geperste platen. Koop ze anders niet want bij een oppervlakkige beluistering verveel je je dood. Zonde van je geld want vijfendertig gulden per plaat is toch al duur.
De groep liefhebbers van deze muziek zal dan ook wel klein blijven. Geen T-bone steak op het bord van Ome Fred. Maar als je muziek improviseert op een zo hoog niveau, mag je trots zijn op je bal gehakt.

Gerard J. Walhof

DEPECHE MODE/A BROKEN FRAME/ MUTE/ELPEE. Op deze tweede LP van de jeugdige synthi-pop formatie Depeche Mode uit het Engelse satellietstadje Basildon heeft het verlies van hun voornaamste songschrijver Vince Clarke (nu de mannelijke helft van het succesvolle duo Yazoo) een duidelijk spoor achtergelaten. Niet dat het nieuwe songmateriaal – in z'n geheel geschreven door Martin Gore – per sé slechter is dan uit de Vince Clarke-era, maar terwijl Vince' composities uitblonken in frisheid en ongecompliceerde vrolijkheid, zijn Martins zongs melancholiek en treurig. De teksten zijn niet meer optimistisch en vrolijk zoals op *Speak & Spell* maar eerder somber, angstig en bitter. Zitten de jongens nog te treuren over het afscheid van Vince of zijn ze gewoon volwassen aan het worden?
Op kant één wordt de luisteraar voor de duur van één nummer, de zeer Kraftwerkachtige instrumental *Nothing to fear*, eventjes ontzien, maar niet voordat het zelfbeklag in 'Monument' een dramatisch hoogtepunt heeft bereikt. Snikkend draai je de plaat om, en wat hoor je David meteen – trouwens op een prachtige melodietje met een lichte reggae-feeling- zingen? 'Now hear this my friends, I'll never be the same again, going to lock myself in a cold black room, going to shadow myself in a veil of gloom, I will function, operate, I will be a satellite of hate'. Ach, toe nou jongen, daar ben je toch nog te klein voor!
De twee leukste (nieuwe) nummers op A broken frame zijn zonder meer *A photograph of you* en *Shouldn't have done that*. Het eerste is een echt jaren zestigdeuntje dat me om de één of andere reden aan Gary Lewis & The Playboys' *This Diamond Ring* doet denken. Het laatste is een zwaarmoedige ballad, prachtig gezongen in Beatles-achtige close-harmonies en voorzien van een instrumentaal middenstuk dat met z'n voetgestamp en hallucinerende effecten in de traditie van Sergeant Pepper en de Plastic Ono Band staat.
A broken frame laat ondanks enkele zwakke punten zien dat Depeche Mode ook zonder Vince Clarke een serieus te nemen muzikale kracht is gebleven. Voor de volgende plaat zou men echter iets moeten vinden om de beperkingen van de all-synthesizer band te doorbreken. Vooral met Shouldn't have done that is er een stap in de goede richting gezet. Hun derde LP zou wel eens over het lot van Depeche Mode kunnen beslissen. Ik hoop het beste voor ze.

Marianne Ebertowski.

BAUHAUS/THE SKY'S GONE OUT/ Beggars Banquet/Dubbelelpee/Bauhaus/Ziggy Stardust/Third Uncle/ Beggars Banquet/12 inch/Tones on Tail/There's only one/Beggars Banquet/12 inch. Bauhaus – na Joy Division één van de bekendste groepen uit het doemtijdperk – werd in 1978 opgericht door vier ex-kunstacademiestudenten. Een omstreden groep: aan de ene kant verguisd als muzikaal melodrama, aan de andere kant door een trouw publiek verheerlijkt als leiders van het Grote Lijden. Optredens vallen vooral op door spectaculaire effecten, die juist door hun artistieke kwaliteit leiden tot veel kritiek want de geraffineerde vorm zou een zwakke inhoud maskeren. (De naam Bauhaus staat voor een Duitse kunststroming in de twintiger en dertiger jaren, die nadrukkelijk streefde naar een eenheid van vorm en inhoud.
Er zijn meer tegenstrijdigheden: een schijt-aan-alles houding gaat gepaard met

een grote hang naar erkenning door publiek en pers. De journalist die zich na een slechte recensie in het 'haus' van de leeuw waagt laat zich lichtelijk aan flarden scheuren door de miskende artiesten; een ander mag in een 'openbaar interview' voor een uitverkochte zaal Bauhaus-fans uitleggen waarom hij negatief over de groep geschreven heeft.
Bauhaus heeft nu, na 2 LP's en een aantal singles (waarvan sommige ook weer op de LP's staan) bijna tegelijkertijd een dubbel-LP en een maxi-single uitgebracht. De LP 'The sky's gone out' bevat één plaat met live-opnamen van op single verschenen nummers (o.a. *Bela Lugosi is dead)* en daarnaast 1 plaat met nieuw werk. *(Third uncle* staat ook op de maxi-single') Going to hell agains: tien manieren om vrijwillig in een zelfbedacht inferno af te dalen.
Veel variatie, goed opgebouwde spanning, open geproduceerd: Bauhausfans zullen er zeker pap van lusten; voor een dubbel-LP is de plaat bovendien behoorlijk goedkoop (*f* 22,90). 'Works of art with a minimum of steel'.
Op de maxisingle staan maar liefst vier nummers, waarvan drie covers zijn: *Third uncle* van Brian Eno, *Waiting for the man* van Velvet Underground, en Ziggy Stardust van Bowie. Bauhaus heeft verklaard dat ze door deze keuze hun 'acceptibility' hopen te verhogen en zo te horen is dat ook de voornaamste reden geweest. Bowie's messcherpe geilheid wordt geïmiteerd maar niet geëvenaard, *Third uncle* mist de net-niet commerciële soepelheid die aan Eno's sound een aparte kleuring geeft. *Waiting for the man* heeft als bijzondere attractie. . . Nico, voormalig femme fatale van de legendarische Velvet. Jammer genoeg is bij deze live-opname haar (tweede) stem nogal onduidelijk weggemixed.
Verder heeft Bauhaus' gitarist/vocalist Daniel Ash samen met Glenn Campling (stem, bas, synth. 'drummachine programmatie') onder de naam 'Tones on tail' de maxi-single 'There's only one' uitgebracht, ook op Beggar's banquet. Doet in de verte aan Talking heads denken. Snel, ritmisch. Prima marsmannetjes muziek: swingend.

Moze Jacobs

ETRON FOU LELOUBLAN/LES POUMONS GONFLES/TURBO MUSIC/DEFICIT DES ANNEES ANTERIEURES/ACTION AND JAPANESE DEMONSTRATION/ILLUSION PRODUCTION/ELPEES. Twee platen van Franse groepen die de humor hoog in het vaandel hebben. Bij EFL komt dat voornamelijk tot uiting in de teksten en bij DDAA is de totale benadering van het muziekmaken en uitbrengen eigenlijk één grote farce.
Etron Fou (zie ook Vinyl 16) levert met Les Poumons Gonfles hun vierde plaat af in negen jaar tijd. Ook deze is, net als de voorafgaande, geproduceerd door hun vriend Fred Frith. De muziek van het kwartet is moeilijk te typeren. Alles klinkt spontaan en niet gekunsteld. Vooral door de manier van spelen op de diverse blaasinstrumenten doet het jazzachtig aan. De opbouw van de songs echter is nauw verwant aan die van de popmuziek. Van de tien nummers zijn er twee instrumentaal, welke voor rekening van drummer Guigou komen. Op *Exposition Universelle,* een drumsolo, komt zijn bijzondere manier van spelen goed naar voren.
Compositorisch zitten alle nummers uitstekend in elkaar. Vooral de vele tempowisselingen zorgen voor verrassende wendingen, waardoor een song, die afgelopen lijkt te zijn, ineens op een andere manier verder gaat. *Christine,* ook bekend van hun vorige elpee, is hier een goed voorbeeld van. Wat de tekst betreft is er bij EFL heel wat te genieten. Zelfs voor degene die het Frans niet geheel machtig is. Alles staat namelijk bol van de woordgrappen en onverwacht rijmwoorden. Zo eindigt twee derde van de songregels in *Nicolas* op de 'a' klank. Inhoudelijk zijn de teksten (die erbij geleverd worden) zeer humoristisch en de niet te moeilijke opbouw maakt ze tamelijk toegankelijk en gemakkelijk te vertalen. Uitzondering hierop is *la Musique,* een gedicht van Baudelaire (een groot, eind 19e eeuwse, Franse dichter). In dit nummer wordt de titel van de plaat Les Poumons Gonfles (longen vol met lucht) verklaard.
EFL bewijst met hun vierde elpee dat ze nog steeds een unieke positie innemen in de hedendaagse muziek. Het wordt tijd dat deze positie erkend wordt. Misschien was hun korte tour door ons land, in oktober, een eerste aanzet hiertoe.

Deficit Des Annees Anterieures treedt zelden op. Zij zijn het paradepaardje van het illustere Franse gezelschap Illusion Productions. Bij dit label wordt de vormgeving en de manier waarop het produkt verpakt is belangrijker geacht dan de muzikale inhoud. Hun singles en cassettes, in allerlei soorten zakjes en doosjes 'verborgen', zijn dan ook vaak het langdurig aanhoren niet waard.
Nu is er dan de tiende LP uitgave: een eerste elpee van DDAA en ineens blijkt – naast de natuurlijk weer opvallende vormgeving – ook het muzikale aandeel ten zeerste beluisterbaar. Het is niet zo dat je nu afgeronde songs of dansbare stukken muziek kunt verwachten; alles blijft nog steeds zeer experimenteel en soms minimaal. Nee, het zit hem in de produktie. Het klinkt veel professioneler en vooral de opbouw van de nummers is hierdoor sneller te begrijpen. De plaat staat in het teken van Japan, zoals te lezen in de semi-wetenschappelijk (deskundologies!) opgestelde hoestekst. De vocalen lijken gesteld in een soort nepjapans en gaan vaak over in geschreeuw. Met het Europese instrumentarium, waaraan zelf een Koto (soort piano, zie Vinyl 18) is toegevoegd, worden pogingen ondernomen oosterse sferen te kreeëren. Dit lukt maar ten dele, meestal ligt de muziek nog erg zwaar op de maag en neemt ze bijna kakafonische vormen aan, zoals in *Three trees near the path in the Wakasa forest.*
Bij de eerste zestig platen is een cassette bijgeleverd met nogal minimale muziek, die overigens ook in het teken van Japan staat. DDAA heeft, vergeleken met haar vorige aktiviteiten, een stap in de richting gezet van het meer genietbaar maken van haar muziek. Deze plaat hoef je tenminste niet alleen uit de kast te halen om de vormgeving te bewonderen, maar kan je ook nog opzetten en dat is het grootste pluspunt van deze elpee! (Adres Illusion Production; 15 Rue Pierre Curie 14120 Mondeville, Frankrijk).

Oscar Smit

JAH WOBBLE/WITH ANIMAL/A LONG LONG WAY/JAH 2/12 INCH/JAH WOBBLE AND BEN MANDELSON PRESENT/BODY MUSIC MOKILI/ISLAND 12 WIP 6822/12-INCH. Wat betreft Jah Wobble ben ik het overzicht een beetje kwijt geraakt. Uit het niets kwam hij plotseling op als die eigenzinnige bassist van Public Image Ltd. Even onverwachts verdween hij weer uit die formatie. Toen was er dat prachtige soloalbum Betrayal en daarna. . . Elpees, singles, cassettes, 12-inch platen, concerten met telkens wisselende formaties. Jah wil kennelijk alle bewegelijkheid aan zich houden en van mij mag ie. Zo is het meteen aan mij om met diezelfde grilligheid te luisteren: dan weer wel, dan weer niet.
Met Animal (oftewel Dave Maltby) maakte Jah weer eens waanzinnig inventieve popmuziek. Een produkt uit de huisstudio. Dat Jah met zijn vertrek een belangrijk deel van PIL heeft meegenomen, bewijst ook deze 12-inch weer. De zwaarste dub-bas aller tijden, gekke geluiden, beklemmende somberheid en opluchtend amateurisme tegelijkertijd. De funktie van Animal als gitarist is minimaal. Van ritmebox via basgitaar tot synthesizer deed Jah alles zelf. Ook zingt hij hier en daar wat. Er is een oer-katholiek prevelgebedje via de radio opgenomen en ook had de artiest kennelijk stalen staven in huis. Jah Wobble maakte iets dat alleen Jah Wobble maar kan maken.
Wat de persoonlijke relatie is tussen Jah Wobble en de 12-inch Body Music Mokili, werd mij niet duidelijk. Vanuit het standpunt van een platenmaatschappij kan ik me voorstellen dat de combinatie Wobble-Afrikaanse pop heel modern klinkt. Handige discotheken in Londen zullen het zeker vaak draaien. Lekker veel percussie, vette blazers, zo'n swingend Afrikaans huppelgitaartje en dan dat Rootsgeluid van zangeres Pinise Sauli (van Jabula). Voor dergelijke slimme samenzweringen zou iemand als Wobble zich niet moeten laten gebruiken.

Joost Niemöller

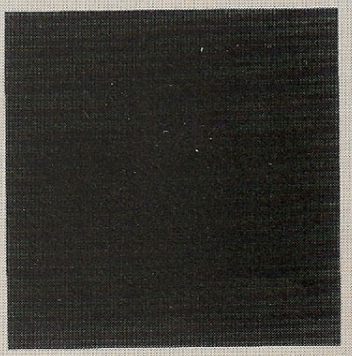

THE MEKONS/THE MEKONSSTORY/CNT 009/ELPEE. Zo af en toe komen The Mekons naar boven drijven in het muziekwereldje. Een tijd lang hoor je niets van deze groep uit Leeds en dan zijn ze er ineens weer. Nu dus met hun derde elpee The Mekonsstory. The Mekonsstory is een plaat die de ontwikkeling laat horen van een uit de punk omhooggekomen groep. Een groep die niet is blijven hangen in de vierkwartsmaat, maar is gaan experimenteren. Twintig nummers: een afwisselend geheel van oud materiaal dat nog niet eerder is uitgebracht en elf sterke, nieuwe stukken.
The Mekonsstory is geen volledig overzichtsverhaal met alle hoogtepunten van de groep. Toch vertelt deze plaat veel over de ontwikkeling van The Mekons. Nummers als *Letters In The Post* en *Fight The Cuts* laten The Mekons als punkband horen, en tussen *Rosanne* (een versie van het prachtige nummer op de eerste elpee The Quality Of Mercy Is Not Strunen) en *Eden* (door een vergissing niet op de tweede elpee terecht gekomen) valt ineens het enorme verschil in geluid op.
Tussen de eerste twee elpees ligt dan ook een belangrijk breekpunt voor The Mekons: de overgang van een vast groepsverband met een op gitaar gebaseerd grillig geluid naar een los werkverband met experiment op viool, synthesizer of wat er maar voorhanden is. Toen werd de beslissing genomen dat er voortaan geen vast concept meer zou zijn voor wie wat speelt. Vanaf die tijd is het ook niet

meer zo voor de hand liggend dat de nummers gezamenlijk worden geschreven. Op een nieuw nummer als *Byron* bespeelt John Langford bijvoorbeeld alle instrumenten terwijl Tom Greenhalgh dat op *Eden* doet. Er is geen nieuw nummer te vinden waarop de gehele vaste kern (John Langford, Mark White, Kevin Lycett en Tom Greenhalgh) mee doet. Zo werken The Mekons en zo ontstaat de variatie die deze elpee kent.

Luister naar *I Bought You These:* zware bas, rustige sfeer met af en toe binnenstormende gitaar, daaroverheen de schorre zang van Mark White (echt zingen kan hij niet, maar hij weet altijd gevoel in zijn stem te leggen en een indruk achter te laten). En zet dit nummer eens naast *He Beat Up His Boyfriend,* een popachtig nummer met lullig klinkende zang van Greenhalgh, en de variatie blijkt. Maar dit is slechts een voorbeeld dat te herhalen is met alle andere nieuwe nummers.

The Mekonsstory is het overduidelijke bewijs dat de groep interessant kan blijven, ook nog bij de derde elpee. De plaat toont dat The Mekons zich niet laten vastpinnen op een stijl. The Quality Of Mercy Is Not Strnen staat bij mij nog steeds in het rijtje van platen die mij zeer dierbaar zijn, de tweede elpee van The Mekons had daar ook al snel een plaatsje veroverd en voor The Mekonsstory is alweer ruimte gemaakt. Voorlopig ligt die elpee echter nog op mijn draaitafel.

Erwin Blom

SOLID SPACE/SPACE MUSEUM (IN PHAZE) CASSETTE Solid Space laat ons met dit produkt zien, dat een museum niet altijd een ruimte hoeft te zijn, die je moet betreden om de uitgestalde kunstwerken te bekijken. Zij brengen hun museum terug tot de compacte ruimte van een cassette. Een museum waar de kunstwerken te bewonderen zijn in de vorm van geluid. Alhoewel, kunstwerken is wel een erg groot woord. Solid Space presenteert op deze cassette muziekstukken, die ik, ongeacht de lengte die ze hebben, miniatuurtjes blijf noemen. Wat ik daarmee bedoel? Daarmee bedoel ik dat de muziek nergens 'te' is. Van alles is er precies genoeg. Muziek die zich daarom ook nooit aan je opdringt, maar waardoor je ongemerkt toch op aangename wijze wordt ingepakt.

Rinkelende en tokkelende gitaartjes (je gaat onbewust alles verkleinen), mooie, zacht klinkende vocalen, glijdende, melodieuze synthesizerklanken en een fantasierijke, humoristische productie. Teksten, die gaan over verre planeten, onmiddellijke lanceringen want het spectrum is groen en reisjes naar de maan ('We're going to the moon, oh, we're leaving so soon').

Over vijf jaar zullen we ons deze cassette nauwelijks meer herinneren. Want zo gaat dat met onderhoudende, pretentieloze muziek. Maar de makers zullen daar geen nacht van wakker liggen. Tegen die tijd is er allang weer een nieuw Space Museum. In Phaze wordt in Nederland vertegenwoordigd door Ding Dong Disk, Postbus 1155, 6801 BD Arnhem.

Brian Dommisse

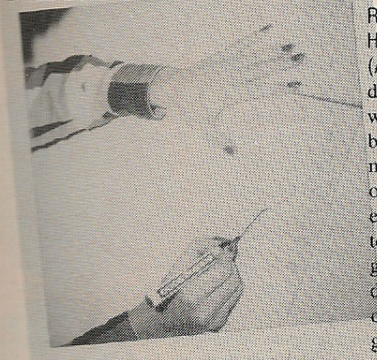

RONALD HEILOO, DAGMAR KRAUSE, HAROLD SCHELLINX/COMMUTERS/ (AMPHIBIOUS A009)/ELPEE. Ik denk dat goede kunst (het is een groot woord, maar we hoeven niet altijd bang te zijn om grote woorden in de mond te nemen) de eigenschap bezit om met een minimum aan middelen een maximum aan expressie tot stand te brengen. Of met andere woorden, goede kunst laat zich kenmerken doordat het volledige basismateriaal met drama wordt geladen. Zo heeft bij goede muziek (en om welk sòòrt muziek het gaat, dat doet er niet toe) iedere noot, iedere frazering, elke rust en ritmeverschuiving haar dramatische functionaliteit. Een functionaliteit die des te sterker kan blijken wanneer er zo'n soberheid betracht wordt dat het materiaal voor zich kan gaan spreken. Maar juist bij zo'n versobering moet de kunstenaar uiterst zorgvuldig dat materiaal naar zijn hand zetten. In een roman kan een enkel overbodig zinnetje geen kwaad doen, maar in een (kort) gedicht moet elke komma op de juiste plaats staan.

Ronald Heiloo en Harold Schellinx schreven tien miniatuurtjes voor zang en piano. Ze probeerden daarbij kennelijk een zo groot mogelijke soberheid te bereiken. Zowel tekst als muziek wordt bepaald door een schijnbaar simpel, maar bij nadere beluistering zeer geraffineerd lijnenspel, waarbij zowel stilte als ruimte toegepast zijn om ieder beeld zo helder mogelijk over te brengen. Het resultaat is een tiental blokjes geconcentreerd krachtveld geworden. Naarmate je als luisteraar dichterbij komt, begint ieder blokje een haast onverdragelijke spanning uit te stralen. 'Meer en beter luisteren' betekent in dit geval niet 'vertrouwd raken', maar integendeel 'ongemakkelijk gevoel krijgen.'

De tien songs op 'Commuters' hebben een intensiteit die wellicht alleen met die van iemand als Peter Hammill valt te vergelijken. Zuiver muzikaal gingen mijn associaties een andere kant op. Met name wat betreft het afgewogen pianospel doet het me soms denken aan Satie, maar evengoed aan Kurt Weil of zelfs Strawinsky. De vaak zeer korte teksten worden gedragen door zeer knappe en vaak ongewone zinsconstructies waardoor een 'literair' effect ontstaat.

In elke song wordt beknopt een dramatisch moment in iemands biografie weergegeven. Dat gaat dan bijvoorbeeld over een buikspreker die niet verstaan wordt, een man die niet van zijn onbewoond eiland afkomt. Of over een filosoof die zich realiseert weliswaar veel te weten maar weinig te kunnen veranderen. De pianopartij volgt de tekst telkens op een zeer beeldende manier. Zangeres Dagmar Krause heeft al eerde bij Slapp Happy en Art Bears haar indrukwekkende vakmanschap kunnen bewijzen. Zij zingt de vaak zeer ingewikkelde zangpartij met een verbluffende souplesse en daarmee vanzelfsprekendheid. Een luisterprodukt als dit dwingt zeker het nodige respect af.

Joost Niemöller.

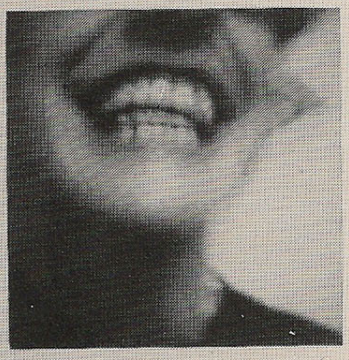

MAXIMUM JOY/STATION M.X.J.Y./ Y RECORDS/ELPEE. Ook in de razendsnelle wereld van de popmuziek duurt het meestal een tijdje voor de ene muzikale golf weggespoeld wordt door de volgende. We lijken momenteel in een dal tussen twee golven in te zitten: wat eerst lekker fris smaakte, ruikt nu muf naar oude oliebol.

Maximum Joy (bezetting: gitaar, bas, drums, percussie, piano, viool, klarinet, dwarsfluit, sax, trompet, zang en echo-unit, dit alles bespeeld door vijf personen) heeft zojuist een eerste elpee gebaard, op het Engelse Y-label. Qua muziek is er zowel verwantschap met The Popgroup (gitarist John Waddington is ex-Popgroup lid), als met funk, als met free jazz, als met. . .

Funk is een niet zo opzienbarende, maar wel levenskrachtige kruising tussen soul en jazz. Free jazz is het intellectuele nakomertje van een rijke traditie. The Popgroup wist in 1979 met minimale muzikale know-how een soort van antimuziek op te bouwen waar toch spanning en diepte in zat. Maximum Joy daarentegen lijkt het slechtste van een aantal werelden te combineren: de basis van bas en drums is niet slecht, maar wel fantasieloos, de als fantasierijk bedoelde freaky blazers en de krachteloze zang bewijzen dat onkunde op een instrument evenmin als technische virtuositeit hoeft te leiden tot muziek die ook gevoelsmatig wat voorstelt. Mijn smaak is het niet, dat zal inmiddels wel duidelijk zijn, maar laat ieder voor zichzelf oordelen.

Moze Jacobs.

SPRUNG AUS DEN WOLKEN/WARTE KETZER/KREMLIN PROD/ELPEE. Een plaat als deze te bespreken is een ware nachtmerrie. En dan heb ik het nog niet eens over de muziek. Het eerste probleem is namelijk welke groep nu eigenlijk op dat stuk zwart vinyl te beluisteren valt en hoe de nummers heten. Ik wil een lang verhaal kort maken en voorstellen dat kant één *Warte Ketzer* heet en door Sprung aus den Wolken volgespeeld is, terwijl kant twee, zeer terecht *Hypnotischer Krach* geheten, een live-opname van dezelfde groep is (hoewel de mogelijkheid bestaat dat Schlaflose Nächte en Einstürzende Neubauten ook een vinger in de pap hadden). Zou dit niet kloppen, ben ik niet eens bereid m'n excuses aan te bieden, moeten die Duitsers maar eens duidelijker wezen op hun labels.

Het tweede probleem waarmee de luisteraar wordt geconfronteerd is te beslissen op welk toerental de plaat gedraaid hoort te worden. Instinctmatig neig ik tot 45, dan is het tenslotte sneller over, maar 33 lijkt me uiteindelijk het juiste getal.

Het nummer dat Warte Ketzer (Pas op, ketter) genoemd is, begint met gitaar-, synthesizer- en stemgeluiden die een onheilspellende sfeer oproepen die door het toevoegen van percussie steeds verder wordt opgevoerd. Langzamerhand worden dan ook de woorden verstaanbaar: 'Pas op, vecht voor je leven!', zodat het geheel de indruk maakt van een soundtrack voor een enigszins griezelige politieke thriller.

Het tweede nummer op dezelfde kant begint al even dreigend, maar de spanning wordt al gauw (schijnbaar) opgelost door een fluit-motief. De rust die hierdoor ontstaat wordt even later weer verstoord door het getik van een drummachine die de fluit naar de achtergrond dringt. Het gevecht tussen klassieke schoonheid en moderne lelijkheid blijft aanhouden doordat steeds weer flarden van klassieke

muziek en panfluit doordringen en opnieuw door percussiegeluiden worden weggedrukt. Het idee en de opbouw van dit nummer is aardig, helaas wordt het tegen het einde door gebrek aan variatie te monotoon.
Kant twee, de live-kant dus, bestaat uit enerverende fabrieksgeluiden die op nagenoeg dezelfde manier twintig minuten lang worden volgehouden. Het ritme is bijna wals-achtig zodat het stuk met een leuk melodietje eroverheen zelfs heel geestig zou kunnen zijn. Op deze manier is het door het gebrek aan spanning en/of variatie alleen maar vervelend. Sprung aus den Wolken lijdt daarmee aan dezelfde kinder(?) ziekte die veel Duitse groepen te pakken heeft: originele ideeën zijn er voldoende maar de omzetting ervan laat (nog) te wensen over.

Marianne Ebertowski

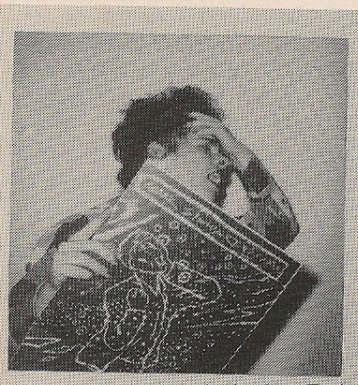

MARK STEWART + MAFIA/JERUSALEM/LIBERTY CITY/HIGH IDEALS + CRAZY DREAMS/ON U SOUND/12 INCH. Mark Stewart is de laatste der ex-Popgroup leden die na een lange afwezigheid weer iets van zich laten horen. Hij stond bekend als de moeilijkste van het stel. Maar ook hij is terug, met zijn groep the Mafia. Hierin zijn enkele leden van Creation Rebel te vinden, het reggae-huisorkest van het On U sound-label en het troetelkind van producer Adrian Sherwood.
Na het zien van deze namen zal het geen verbazing wekken dat de plaat bol staat van reggaeinvloeden. Zo is in de traditional *Jerusalem* het stevige drumwerk van Eskimo Fox te bewonderen. Tussen de stem van Stewart duiken in dit nummer steeds weer orgel- en koorpartijen op die het geheel een enigszins celebraal karakter geven. Hiernaast kan je van typische Sherwoodtechnieken genieten, zoals de dub- en stereo-effekten die van alle kanten op je afstormen. Deze zijn ook in de andere twee nummers te vinden, zodat een levendig geluidsspectrum ontstaat. *Welcome to liberty city* wordt hierdoor een erg boeiende song. Hier zijn de reggaeinvloeden iets minder en klinkt het af en toe iets funky.
Mark Stewart heeft met behulp van Adrain Sherwood een uiterst levendige en boeiende plaat afgeleverd. Muzikaal gezien lijkt hij nog het dichtst bij de Popgroup te staan. Dat hindert in het geheel niet want die waren hun tijd ver vooruit.

Oscar Smit

FAD GADGET/UNDER THE FLAG/MUTE/ELPEE. De nieuwe plaat van ex-onderwijzer Frank Tovey alias Fad Gadget is een complete verrassing. Fad Gadget was tot nu toe het handelsmerk voor experimentele electronische muziek waaraan echter het toegankelijke en dansbare popelement niet ontbrak. De man zelf bewoog zich als tekstschrijver en performer brutaal en gedurfd op terreinen die anderen angstig vermeden, bagatelliseerden of tot 'camp' reduceerden, m.n. seksualiteit en geweld. Ook op Under the flag zijn deze elementen aanwezig als onderdeel van een 'concept', een verhaal dat door de recente Falklandsoorlog geïnspireerd lijkt te zijn.
De held of beter anti-held van de plaat is een jongeman wiens jeugd door de economische recessie wordt overschaduwd, al gauw met een zwangere vrouw opgezadeld is, bij gebrek aan beter ambtenaar wordt, daar echter allesbehalve gelukkig mee is en derhalve aan de drank raakt (Under the flag 1). De volgende songs behandelen alle narigheid die deze jongeman overkomt tot en met de vervulling van z'n patriotische plicht. In *The sheep look up* is de zinspeling op de schapenbevrijdingsoorlog in Zuidamerika nauwelijks te overzien. 'This is the shadow of a great cloud/This is the glory of hate/Patriotism is the key word now/Here is this democratic state/And the sheep look up/As the sky falls down/Tumbling heavy to the sea/Follow my leader is all I can play now/The people want war 'cause war is for real/We can put together with our common enemy/Hatred stimulates- it's infectuous'. Uiteraard komt de hoofdpersoon in het eind tot de bittere conclusie dat het sterven voor 'Führer, Volk und Vaterland' geen enkele zin heeft, want onder en voor welke vlag wordt er eigenlijk gevochten?
Zover, zogoed. Het onderwerp heeft Tovey duidelijk zwaar op z'n ziel gedrukt- en terecht. Het omzetten van dit aangrijpende thema in al even aangrijpende muziek is helaas niet gelukt. De plaat vertoont alle symptomen waar concept-albums in het algemeen aan lijden: monotonie, herhaling, pathos. De melodieën en ritmes van de songs lijken onderling nauwelijks te verschillen zodat alleen het toevoegen van saxofoon, piano en (dames-)koortjes aan de electronica af en toe tot variatie bijdraagt.
Dit heeft ook nadelen want in deze muzikale omgeving klinkt Tovey's stem opeens als die van David Bowie. 'Groundcontrol to major Frank', luister eens naar *Plainsong*. In een ander nummer, *Wheels of fortune*, lijkt het wel alsof Tovey met Under the flag zijn 'Berlin' wou maken en hoewel het door hem gekozen onderwerp even droevig en somber is als dat van Lou Reed, is hij toch niet in staat dezelfde emotionaliteit op de luisteraar over te brengen. Als dan ook nog de melodie van 'For whom the bell tolls' rechtstreeks van de Yardbirds gejat blijkt te zijn, kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat alweer een artiest van de jaren tachtig bij gebrek aan muzikaal perspectief z'n toevlucht tot de jaren zestig en zeventig heeft genomen en verschrikkelijk vast is gelopen. Jammer.

Marianne Ebertowski

DIVERSE GROEPEN/MASSE MENSCH/SELEKTION, SLP 001/ ELPEE. Op het Duitse label Selektion verscheen onder de topzware vlag Masse Mensch een verzamelelpee met bijdragen uit alle windstreken. Achtereenvolgens geven Laughing Hands (Australië), P16.D4 (Duitsland), Nurse with Wound (Engeland), The Work (Engeland), Smegma (USA) en Deficit des Années Antérieures (Frankrijk) acte de présence. Het meeste werk op Masse Mensch is te vangen onder het noemertje noise/tape-collages/enzovoorts, industrial, je kent het wel.
Smegma, D.D.A.A., Laughing Hands en Nurse with Wound behoren ongetwijfeld tot de beteren in hun soort. Toch krijg ik bij het beluisteren van hun bijdragen aan deze plaat datzelfde weeë gevoel dat me bekruipt als een produkt van de zoveelste home-noise-taper uit mijn spaanplaatboxjes gulpt. Geen greintje humor, zware ellende. Het genre is aan een grondig zelf-onderzoek toe, dat is wel duidelijk. Hoe ingenieus er ook geknipt, gepiept en gemixed wordt, het nieuwe is er al lang af. Hoog tijd voor een volgende stap. Doe er wat aan jongens!
Ook het Duitse P16.D4, de band achter het label, zit in het collage-hoekje. Toch springen hun bijdragen er door structurele helderheid en het gebruik van overwegend conventioneel instrumentarium in positieve zin uit.
Eenzame hoogtepunten op Masse Mensch echter zijn de twee nummers van The Work. Na hun enigszins teleurstellende debuutelpee Slow Crimes lijken Tim Hodgkinson en zijn kornuiten zich als band nu toch echt duidelijk te profileren. *Anxious (for Meaning)* en *One Swallow* zijn juweeltjes. Rock met haakjes. Of dat de aanschaf van Masse Mensch kan verantwoorden? 'Outside the moon is full, inside I am empty'.
Dit is het adres: Selektion, Westring 27, 65 Mainz 1, West Duitsland.

Harold Schellinckx

LEMON KITTENS/THE BIG DENTIST/ILLUMINATED RECORDS, JAMS 131/ELPEE. Ik kan maar moeilijk hoogte krijgen van de Lemon Kittens. Neem nou de titel van deze (hun tweede?) elpee: 'Those that bite the hand that feeds them, sooner or later must meet. The Big Dentist'. Dat is grappig, dat is leuk, toch? Maar onder een tekening van 'the old god Pan', een beeldje op een scheef gebouwtje in een donker, dreigend bos? Daniëlle Dax en Karl Blake werken voortdurend met tegenstellingen en een rare vorm van humor.
De muziek is er vol van. Jankende synthesizergeluiden en een bonkende ritme-box, maar ook zweverige akoestische piano's. Niks klopt, maar alles lijkt te kunnen. De geluiden zijn extreem, toch blijft het muzikale geraamte leeg en minimaal. En daarbinnen dwarrelt dan de opvallend soepele en wendbare stem van met name Daniëlle. Jazzy heet dat.
De Lemon Kittens drijven op verbeelding. Waar The Big Dentist als geheel me nog het meest aan doet denken is een macabere kindertekening waarin alle perspectief zoek is, en fantasie en realiteit hand in hand gaan. Sprookjes, maar dan van het grimmige soort. 'These are not nice men, Mummy/These are depraved men, Mummy/I walk in circles 'round their bodies/Razor to the neck like a maypole dancer'. (*The Hospital Hurts the Girl*). Begrijp me goed, er gebeurt niks diepzinnigs, revolutionairs of te gek vernieuwends op The Big Dentist. Maar in een tijd waarin bands als eenheidsworsten uit de cliché-fabriek rollen is het meer dan een verademing om af en toe een plaat tegen te komen waarop aan intuïtie en fantasie ruimte wordt gegeven. Ik denk dat ik de Lemon Kittens wel leuk vind.

Harold Schellinckx

SALTY DOG

Look Smarter Feel Better

les petites nouvelles

IN PHAZE records

TOP FLOOR 737, EASTERN AVE.
NEWBURY PK, ILFORD, ESSEX
ENGLAND
tel: 01-597 2776

NEW RELEASES

PORTION CONTROL "I staggered mentally" 12" LP
LEGENDARY PINK DOTS "Brighter now" 12" LP
PORTION CONTROL "With mixed emotion" CASS. LP
SOLID SPACE "Space museum" CASS. LP

IN PHAZE wordt in Nederland vertegenwoordigt door
DING DONG DISK

IN PHAZE records

TOP FLOOR 737, EASTERN AVE.
NEWBURY PK, ILFORD, ESSEX
ENGLAND
tel: 01-597 2776

DING DONG DISK

NIEUW / NEW / NIEUW / NEW / NIEUW / NEW / NI
COLLECTORS ITEMS/COLLECTORS ITEMS/COLLECTORS
(op beperkte schaal leverbaar)

ESPLENDOR GEOMETRICO	12" LP	30,--
TRAX-XTRA	12" LP	25,--
ESPLENDOR GEOMETRICO	CASS. LP	15,--

DING DONG TAPE

NIEUWE DING DONG RELEASES / NIEUWE DING DONG

DDC 004	FLANK / CASS. EP	9,50
DDC 005	LEGENDARY PINK DOTS/CASS. LP	13,--
DDC 006	BENE GESSERIT / CASS. LP	13,--

alle prijzen zijn inclusief verzendkosten

OVER TE MAKEN OP GIRO 1516177 tnv
POSTBUS 1155 / 6801 BD ARNHEM

DING DONG DISK

VRAAG DE KATALOGUS AAN !!!!!!!!!!

DING DONG DISK

RAF OOR

Moderne hulpstukken Deel 2

Plak de advertentie op een stevig stuk karton.
Snij langs de zwarte lijnen en vouw langs de stippellijnen.

RAF PLATEN
RIJNSTRAAT 111
1079 HA AMSTERDAM
TEL : 020 - 445706
TELEX 11789 rafam nl

Snij de lippen uit en hang deze boven aan de oren (Zie fig. B)

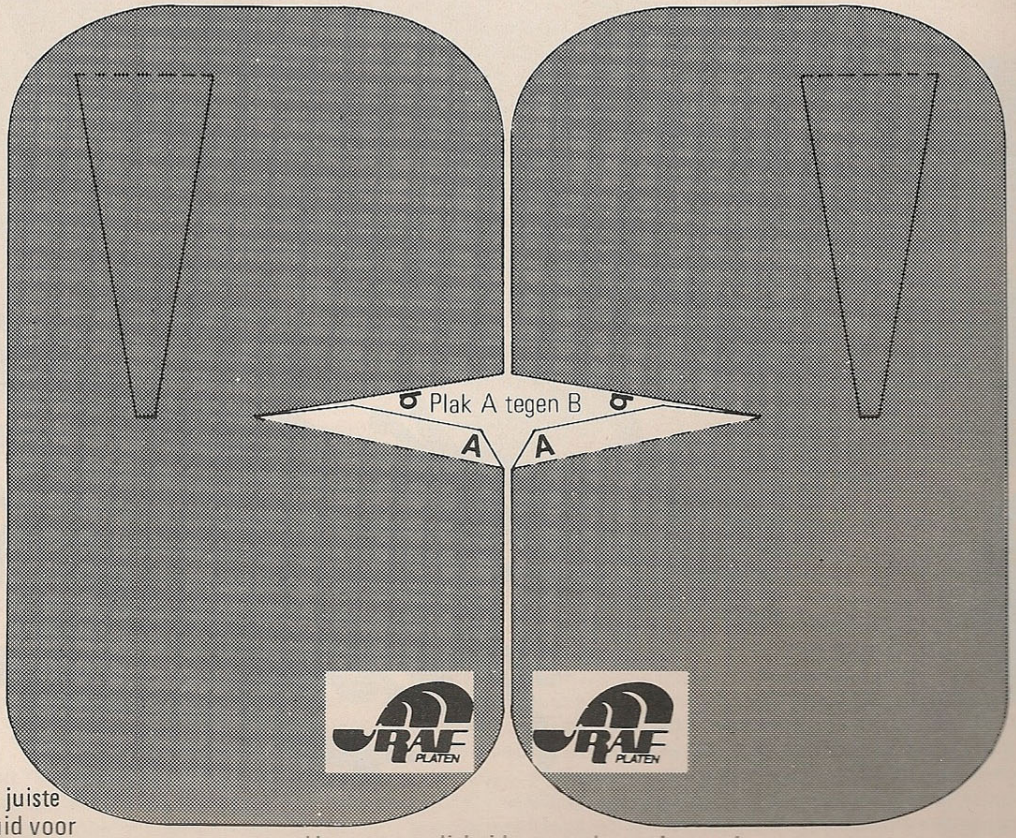

Het juiste geluid voor ieder oor.

Uw oorgevoeligheid neemt dramaties toe !

DOE LENS IETS MET DE VINYL : GRATIS AKOESTISCHE OORSCHELPEN

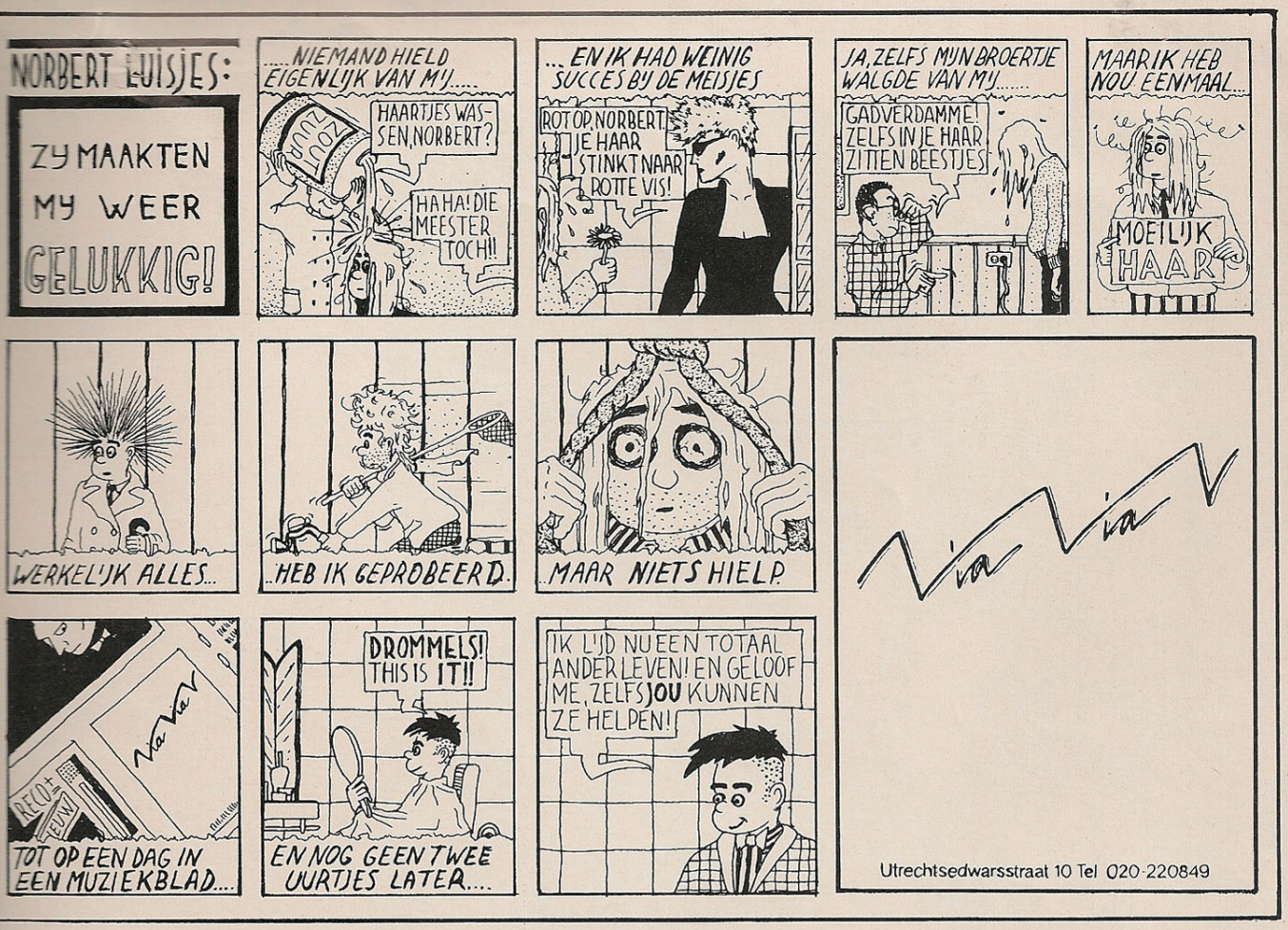
NORBERT LUISJES:
ZY MAAKTEN MY WEER GELUKKIG!
.....NIEMAND HIELD EIGENLIJK VAN MIJ.....
HAARTJES WASSEN, NORBERT?
HA HA! DIE MEESTER TOCH!!
...EN IK HAD WEINIG SUCCES BIJ DE MEISJES
ROT OP, NORBERT, JE HAAR STINKT NAAR ROTTE VIS!
JA, ZELFS MIJN BROERTJE WALGDE VAN MIJ.....
GADVERDAMME! ZELFS IN JE HAAR ZITTEN BEESTJES!
MAAR IK HEB NOU EENMAAL...
MOEILIJK HAAR
WERKELIJK ALLES...
..HEB IK GEPROBEERD.
MAAR NIETS HIELP.
Via Via
Utrechtsedwarsstraat 10 Tel 020-220849
TOT OP EEN DAG IN EEN MUZIEKBLAD....
DROMMELS! THIS IS IT!!
EN NOG GEEN TWEE UURTJES LATER....
IK LIJD NU EEN TOTAAL ANDER LEVEN! EN GELOOF ME, ZELFS JOU KUNNEN ZE HELPEN!

kreatieve mode uit eigen atelier
zeefdrukkerij + grafische vormgeving
ateliers humanoid arnhem
weverstraat 23, Phone 085|451698

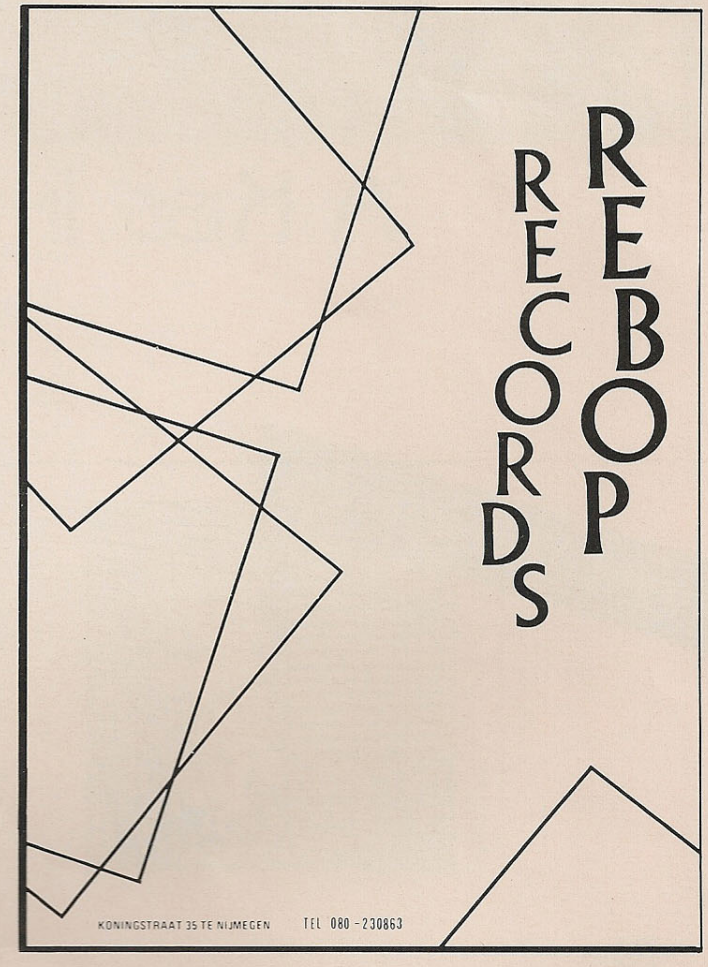
REBOP RECORDS
KONINGSTRAAT 35 TE NIJMEGEN
TEL 080-230863

NIEUWE LP

SIOUXSIE & THE BANSHEES

2383 648

TOURSCHEMA:
20 DEC. NIJMEGEN, DE VERENIGING.
21 DEC. UTRECHT, MUZIEKCENTRUM VREDENBURG.

'A KISS IN THE DREAMHOUSE'

EERDER VERSCHENEN:

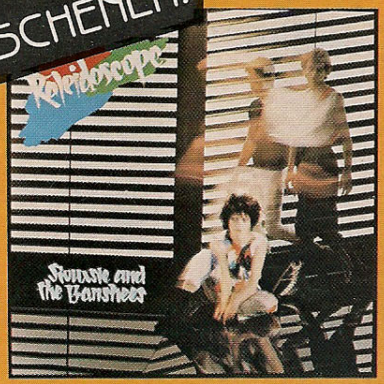

2442 177

2442 190

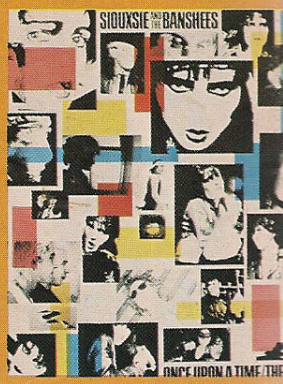

2383 621

chappell
INTERNATIONAL
MUSIC PUBLISHERS

UITGEBRACHT DOOR polydor